ERLE STANLEY
GARDNER

PŘÍPAD

ŠŤASTNÝCH NOŽEK

PERRY MASON

ERLE
STANLEY
GARDNER

Perry Mason

Případ
šťastných nožek

Erle Stanley Gardner
The Case of The Lucky Legs

Copyright © 1934 by Erle Stanley Gardner

Pocket Books, Inc. New York N. Y. 1946

1

Della Streetová otevřela dveře soukromé pracovny Perryho Masona a řekla:

„Pan J. R. Bradbury.“

Muži, který se protlačil kolem ní do místnosti, mohlo být asi dvaačtyřicet let a jeho bystré šedé oči si prohlížely Perryho Masona s neskrývanou sympatií.

„Dobrý den, pane Masone,“ řekl a natáhl ruku.

Perry Mason vstal ze své otáčecí židle a nabízenou ruku stiskl. Della Streetová postála chvíli ve dveřích a oba muže pozorovala.

Perry Mason byl větší než Bradbury. Možná že i víc vážil, ale jeho váha byla spíš důsledkem mohutných kostí a svalů než tloušťky. V jeho pohybech, jak vstával ze židle a potřásal návštěvníkovi rukou, byla jakási rozhodnost. Tento muž se zdál silný jako žulová skála a něco z té drsné žuly bylo, i v jeho tváři, když naprosto neosobně říkal:

„Těší mě, že vás poznávám, pane Bradbury. Přijměte místo.“

Della Streetová zachytila Masonův pohled a zeptala se:

„Budete mě potřebovat?“

Advokát zavrtěl hlavou. Když Della Streetová zavřela dveře, otočil se k návštěvníkovi:

„Říkal jste mé sekretářce, že jste mi poslal telegram, ale v našich spisech se žádný telegram s jménem Bradbury neobjevil.“

Bradbury se usmál a přehodil si nohu přes nohu v bezvadně ušitých kalhotách. Zřejmě si dělal pohodlí.

„To se dá snadno vysvětlit,“ řekl. „Podával jsem telegram z úřadovny, kde mě znají. Nechtěl jsem užít svého jména, a tak jsem podepsal telegram Eva Lamontová.“

Perry Mason okamžitě zareagoval.

„Pak jste to vy,“ řekl, „kdo nám poslal poštou tu fotografii.

Myslím té mladé ženy.“

Bradbury přisvědčil a vylovil z kapsičky u vesty doutník.

„Smím si zakouřit?“ zeptal se.

Perry Mason přikývl. Pak zvedl sluchátko, a když uslyšel hlas Delly Streetové, řekl: „Přineste mi tu fotografii, která včera došla, a také telegram, který byl podepsán Eva Lamontová.“

Zavěsil, a když Bradbury uřízl špičku doutníku, vzal si cigaretu z dózy na svém stole. Bradbury škrtl zápalkou o podrážku a vyskočil ze židle, aby Masonovi připálil. Potom, stále ještě vstoje, si zapaloval doutník. Právě odhazoval zápalku do popelníku na stole, když Della Streetová otevřela dveře přijímací kanceláře a položila Masonovi na stůl desky na úřední spisy.

„Ještě něco?“ zeptala se.

Advokát zavrtěl hlavou.

Della Streetová pohlédla zkoumavě na muže v bezvadném obleku, který tu stál a bafal z doutníku. Pak se otočila a vyšla z místnosti.

Když za ní zaklaply dveře, Perry Mason otevřel desky a vyndal z nich fotografii na lesklém papíře. Byla to fotografie mladé ženy, její ramena, boky, ruce a nohy. Obličej tam nebyl, ale nemohlo být pochybnosti o tom, že tato žena je mladá, protože její tělo bylo svižné, ruce něžné a nohy dlouhé a ladné.

Rukama držela vysoko vykasanou sukni, takže bylo vidět pár štíhlých nohou. Dole byl přilepený na stroji napsaný titulek: Dívka se šťastnýma nožkama.

K fotografii byl připnut telegram tohoto znění:

POSILAM SPECIALNI ZASILKU LETECKY
FOTOGRAFII NESMIRNE DULEZITOSTI
V PRIPADE ZE SE BUDU MOCI DOSTAVIT NECHTE
SI JI U SEBE A CEKEJTE ME VE SVE KANCELARI
URČITĚ

Bradbury přistoupil ke stolu a upřeně se zadíval na fotografii.

„Tuhle dívku," pravil, „podvedli, okradli a zradili."

Perry Mason se nedíval na fotografii, ale na Bradburyho obličej a jeho oči měly onen pevný, číhavý a zkoumavý pohled, který se snaží přes všechno pozlátko proniknout k jádru věci. Byl to zkoumavý pohled obhájce, který měl co dělat s klienty všeho druhu a který se naučil klidně a beze spěchu odstraňovat jednu lež po druhé, aby se dobral té pravé podstaty.

„Kdo je ta žena?" zeptal se.

„Jmenuje se Marjorie Clunová," odpověděl Bradbury.

„Říkáte, že ji podvedli, okradli a zradili?"

„Ano."

„A kdo je původcem toho všeho?"

„Frank Patton," odpověděl Bradbury.

Perry Mason ukázal na velké kožené křeslo, které stálo naproti stolu.

„Jestliže se posadíte a řeknete mi všechno od začátku, možná že dojdeme rychleji k nějakému závěru."

„Chtěl bych vědět jedno," řekl Bradbury a posadil se, „jestli totiž všechno, co vám řeknu, zůstane mezi námi."

„Samozřejmě."

„Jmenuji se J. R. Bradbury a bydlím v Cloverdalu. Měl jsem velké akcie v Cloverdaleské národní bance a byl jsem dlouhá léta jejím presidentem. Je mi dvaačtyřicet let. Nedávno jsem se vzdal funkce, abych se mohl věnovat výhradně soukromým investicím. Jsem zámožný cloverdaleský občan a můžete na mne kdykoliv dostat prvotřídní doporučení."

Bradburyho hlas nabyl upjatého tónu člověka, který je zvyklý poroučet. Advokát ho pozoroval očima, které se zdály pronikat lidskou mysl jako rentgenové paprsky tkáň.

„Marjorie Clunová," pokračoval Bradbury, „je mladá,

charakterní a krásná žena. Pracovala jako stenografka v mé bance. Pravděpodobně by se byla za mne během jednoho dvou měsíců provdala. Tu přišel do našeho města Frank Patton. Byl to podnikatel. Prohlašoval, že zastupuje filmovou společnost, která hledá mladou ženu s osobitým půvabem, aby ji mohli ukazovat na plakátech ‚jako dívku se šťastnýma nožkama'. Hodlali pojistit její nohy na dva milióny dolarů a rozjet reklamu o nejkrásnějších nohách na světě."

„Prohlašoval, že má zmocnění jednat jménem takové filmové společnosti?" zeptal se Mason.

Bradbury se unaveně usmál, jako by říkal něco, co už tolikrát opakoval.

„Měl smlouvu s filmovou společností, která si otevřela ve městě kancelář. Smlouva byla podepsána filmovou společností bianko a Patton byl zmocněn, aby vyhledal k smlouvě druhého partnera. Ze smlouvy jasně vyplývalo, že herečka bude angažována po čtyřicet týdnů v roce a že dostane 3000 dolarů týdně. Ta smlouva však obsahovala nebezpečnou klauzuli, která se dala snadno přehlédnout. Podle ní totiž společnost mohla smlouvu vypovědět, jestliže se rozhodne, že film, v němž chtěla udělat z herečky hvězdu, přestane točit."

„Jak si v tom Patton přišel na peníze?" zeptal se Mason.

„Pomocí obchodního sdružení. Nachytal je na to, že se ta reklama Cloverdalu vyplatí, jestliže ta mladá žena bude vybrána zrovna zde. Prodal prozatímní akcie překupníkům a ti je rozprodali zájemcům. Akcie opravňovala majitele, aby se podílel na výtěžku filmu."

„Okamžik," řekl Mason, „podívejme se na celou věc střízlivě a nezaujatě. Majitelé akcií se stali podílníky na výrobě filmu?"

„Na výrobě ne," řekl Bradbury, „ale na výtěžku. To je ohromný rozdíl. Zpočátku jsme si to neuvědomovali. Herečka měla podepsat s Pattonem smlouvu, podle které bude vystupovat

jako její manažer při rozdílení jejího zisku. Zisk měl být zahrnut jako podíl ve filmu. Patton tento podíl na zisku majitelům akcií stanovil.“

„A ti měli napomáhat při výběru herečky, že?“

„Trefil jste hřebík na hlavičku,“ řekl Bradbury. „Akcie byly prodány překupníkům a ti je se ziskem rozprodali. Majitelé akcií hlasovali, koho vybrat za herečku. Kandidátek bylo půl tuctu. Ukazovaly se v plavkách, zaujímaly umělecké pozice v obchodech, předváděly své nohy ve výkladních skříních, objevovaly se v místních kinech, dovolovaly, aby jim fotografovali nohy a aby se fotografie vystavovaly ve výkladech. To všechno podporovalo obchody. Je jasné, že tyto mladé ženy byly vykořisťovány. Patton na tom vydělal balík peněz.“

„A co se stalo pak?“ otázal se Perry Mason.

„Marjorie Clunovou vybrali jako nejkrásnější ze soutěžících či kandidátek, chcete-li je tak nazývat. Patton jí uspořádal velkolepé rozloučení s Cloverdalem. Dával se banket a sekretář obchodního sdružení jí předal smlouvu. Podepsala ji plnicím perem, které bylo umístěno v skleněné skříňce a vráceno obchodnímu sdružení k úschově na radnici. Město Cloverdale se mělo stát slavným jako domov největší filmové herečky, jako nejkrásnější dívky v celé Americe. Patton objednal salónek v nočním vlaku a Margy tam doprovázelo přes patnáct set občanů, kteří jí provolávali slávu. Salónek byl obsypán kvítím a vyhrávala dechová kapela. Pak se vlak rozjel.“

Bradbury se na chvíli odmlčel a pak řekl dramaticky: „To bylo naposledy, co jsme o Marjorie slyšeli.“

„Myslíte, že ji unesli?“ zeptal se Mason.

„Ne. Podvedli ji a ona byla příliš hrdá, aby se vrátila. Opustila Cloverdale, aby se dostala mezi velké filmové hvězdy. Nenašla dost odvahy, aby se vrátila a přiznala si, že se stala obětí legálního podvodu.“

„Proč říkáte legální podvod?“ zeptal se Perry Mason.

„Protože se nedá napadnout. Nedošlo totiž k žádnému zfalšování, které by byl státní zástupce v Cloverdalu ochoten zažalovat. Napsal sice filmové společnosti. Tam však prohlásili, že takovou herečku opravdu hledali a že zmocnili Pattona, v jehož úsudek měli naprostou důvěru, aby ji objevil. Že Marjorie Clunová pobývala v jejich studiu a že ji angažovali po dva dny, když začali natáčet. Že se pak rozhodli celou věc stornovat, částečně i proto, že slečna Clunová se na plátně dobře nevyjímala.“

„Smlouva zněla pouze na jeden film?“

„Na tři, ale všechny byly podmíněny tím, že první bude zdárně dokončen.“

„A název prvního filmu byl výslovně ohlášen tak, že nic nemohlo filmové společnosti zabránit, aby přerušila výrobu tohoto filmu, změnila jméno a angažovala jinou herečku pro tentýž film?“ zeptal se Perry Mason.

„Ano,“ řekl Bradbury. „A teď víte všechno.“

„Co mám podle vás udělat?“ zeptal se Mason se zájmem.

„Chci dostat Franka Pattona za mříže,“ prohlásil Bradbury. „Myslím, že mu nějaký právník velice chytře poradil. Potřebuji někoho, kdo by mi poradil zrovna tak chytře. Chci ho najít a chci najít Marjorie Clunovou. Chci ho donutit, aby dal Marjorie Clunové odškodné, a mimochodem, chci ho přimět, aby se přiznal k svému podvodnému úmyslu.“

„Proč?“

„Protože pak zdejší státní zástupce zažaluje filmovou společnost a státní zástupce v Cloverdalu zažaluje Pattona. Ale oba státní zástupci jsou toho názoru, že se musí dokázat, že Pattonův úmysl byl nepochybný. Je to zamotaný případ. Jestliže prokáže, že jednal v dobré víře, nemohou ho usvědčit. Chtějí od něho něco jako doznání.“

„A proč je nemohou získat?“ zeptal se Mason.

„Státní zástupce v Cloverdalu,“ řekl Bradbury, „s tím prostě z nějakého důvodu nechce nic mít. Zdejší státní zástupce říká, že si nechce kvůli Cloverdalu pálit prsty; jestliže prý chci vypracovat proti Pattonovi žalobu, že něco v té věci udělá, ale že nemíní mrhat časem a penězi, aby tahal za Cloverdale kaštany z ohně; že to byly cloverdaleské peníze, které byly zpronevěřeny, a že všechna jednání byla vedena v Cloverdalu.“

„Co podle vás mám udělat ještě?“ zeptal se Perry Mason.

„Rád bych, abyste vzal na vědomí, že se nechci dostat do vězení pro vydírání.“

„Myslíte, až najdeme Pattona?“

Bradbury přisvědčil a vytáhl náprsní tašku.

„Jsem ochoten zaplatit,“ prohlásil, „zálohu tisíc dolarů.“

Perry Mason se k němu otočil a řekl:

„Budete potřebovat dobrého detektiva. Paul Drake, vedoucí Drakeovy detektivní kanceláře, je můj velmi dobrý přítel. Dám vám pro něho lístek.“

Zvedl sluchátko.

„Dello,“ řekl sekretářce, „dejte panu J. R. Bradburymu potvrzenku na tisíc dolarů. Spojte mě s Paulem Drakem a pak s Maude Eltonovou, sekretářkou státního zástupce.“

O Maude Eltonové, vedoucí sekretářce v úřadě státního zástupce, se říkalo, že ví o kriminalistice víc než kdokoliv od soudu. Její pleť byla poněkud nažloutlá a její rysy by sotva pohnuly filmové producenty k tomu, aby ji chtěli stůj co stůj uvést na plátno. Její obličej však prozrazoval takovou bystrou živost a ostražitou bdělost, že vypadala jako kanár, který neklidně poskakuje sem a tam a přitom si zkoumavě prohlíží cizího člověka, který přistoupil příliš blízko k jeho kleci.

„Buďte zdráv, pane Masone," řekla.

Perry Mason se na ni zazubil.

„Když se tak člověk dívá na ty hloupé holky," řekl, „které myslí jen na to, jak se hezky napudrovat, pak je věru osvěžením pohledět do očí, jako máte vy."

„Domnívám se," řekla Maude, „že se asi chcete pokusit vytáhnout ze mne nějaké informace, které nemůžete od nikoho tady v úřadě získat."

„Zase vás jednou zklamali lidé ve vašem okolí, že?"

„Proč?"

„Protože pořád vidíte život z té druhé, horší stránky. Máte co dělat s darebáky a s lidmi, kteří mají ty nejhorší úmysly. Dnes přicházím pouze jménem jednoho pokojného občana, poplatníka, chcete-li, který se obrací na veřejný úřad s žádostí o informace, na které má právo."

Nepatrně natočila hlavu na stranu, když se na něho upřeně zadívala.

„Myslím, že v tom ohledu máte pravdu," řekla.

„To mám," odpověděl Mason.

„A neděláte si legraci?"

„Ne. Čestné slovo."

„No, já už jsem zažila v životě mnoho věcí, ale tohle, jsem

nečekala. Co vlastně chcete?“

„Chci zjistit, s kterým náměstkem se radil muž jménem Bradbury, který sem přišel z Cloverdalu, aby podnikl kroky ohledně vyděračství, jež bylo spácháno na cloverdaleském obchodním sdružení.“

Maude Eltonová se zamračila.

„Bradbury?“ řekla. „Ale ne, to byl dr. Doray; byl tady ohledně toho – dr. Robert Doray.“

„Ne,“ řekl Mason. „Já jsem tu kvůli Bradburymu – tak se jmenuje – J. R. Bradbury.“

„Okamžik,“ řekla. „Podívám se do návštěvní knihy.“

Jela prstem po stránkách, pak přikývla.

„Ano, byl u Carla Manchestera. Oba byli u Carla Manchestera.“

„A dr. Doraye,“ dodal Mason, „si každý zapamatuje a nemusí se dívat do záznamů, protože je mladý, hezký a dělá dobrý dojem, zatímco Bradbury mizí v propadlišti zapomenutých jmen, protože je obtloustlý a je mu čtyřicet. Psychologové mají zas jednou pravdu, když tvrdí, že si pamatujeme to, oč se zajímáme, a –“

„Carl Manchester,“ přerušila ho Maude Eltonová, „se nachází ve třetích dveřích na chodbě vlevo. Mám mu říci, že k němu jdete? A jestli zase začnete zkoumat mé ledví, hodím po vás touhle sbírkou zákonů. V čekárně sedí smutný muž, kterého okradli o životní úspory, a asi by si pomyslel, že se takové chování nesluší na dámu a že je krajně nevhodné.“

„Řekněte mu, že právě k němu jdu,“ řekl Perry Mason, zasmál se a prošel dveřmi, které oddělovaly čekárnu od dlouhé řady kanceláří.

Carl Manchester se zpola dokouřenou cigaretou mezi rty zvedl oči od zákoníku, když Perry Mason otevřel dveře.

Manchester působil dojmem, že jeho tělo je vždy nakloněno v úhlu 45°. Zdálo se, že prožívá veškerý svůj bdělý stav tak, že se

sklání nad zákoníkem a že je celý u vytržení, či že se dívá na návštěvníka jako člověk, který doufá, že toto vyrušení nebude mít za následek, že ztratí místo v knize, které právě čte.

„Buď zdráv, Perry," řekl, „co tě ke mně přivádí?"

„Povinnost ke klientovi," řekl Perry Mason.

„Neříkej, že zastupuješ tu vraždu kladivem," řekl Manchester. „Máme proti té ženské dobré argumenty, ale jestli začneš –"

„Ne," prohlásil Mason, „stojím na téže straně barikády jako ty."

„Jak to myslíš?"

„Byl tady Bradbury v záležitosti Franka Pattona, který spáchal vyděračství v Cloverdalu."

„Dr. Doray tu byl také," řekl Manchester. „Vrátí se za půl hodiny."

„Proč se vrátí?"

„Řekl jsem mu, že se trochu podívám na zákony."

„A podíval ses?"

„Ne, ale bude se cítit líp, když se to udělá takhle."

„Jinými slovy, nechceš s celou záležitostí nic mít."

„Ovšem. Nebudeme přece prát cloverdaleské špinavé prádlo, když u nás se nic nestalo. Ten případ s tou dívkou patří tam, to je jasné."

„Ale je tu ta filmová společnost," řekl Mason.

„A co má být?"

„Třeba nás to nemusí zajímat vůbec, ale možná že trochu ano."

„Jsou to cloverdaleské peníze a jsou to cloverdaleští kšeftaři, kteří dělají rámus," pokračoval Manchester. „Máme dost svých starostí. Co chceš dělat, Perry?"

„To záleží na tom," odpověděl Mason, „co budu moci udělat."

„Co tím chceš říct?"

„Kdybych mohl dostat z Pattona doznání a kdybych prohlásil, že tohle byl jeho obvyklý způsob, jak okrást ty kšeftaře v

Cloverdalu a jinde, možná, že by to změnilo celou situaci.“

„Poslyš,“ řekl Manchester, „ten Patton je velmi prohnaný. Ví, co dělá. Určitě žádné takové doznání neučiní.“

„To se neví.“–

„Jak to?“

„To bude záležet na tom, jak se na něho půjde.“

Carl Manchester se podíval na Perryho Masona s prohnaným výrazem, pak vyndal cigaretu z úst a zamáčkl ji v popelníku.

„No,“ řekl, „začínám chápat, co máš za lubem.“

„To jsem také doufal.“

Manchester zamračeně uvažoval.

„Podívej se, Masone,“ řekl konečně a hladil okraj zákoníku a probíral mezi prsty jednotlivé listy, „cloverdaleské špinavé prádlo prát nebudeme. To však neznamená, že Pattona budeme krýt. Ten člověk je darebák, o tom není pochyby. Našel jsem pro to dost důkazů. Nevím, jestli můžeme něco z toho prokázat. Pochybuji. Státní zástupce v Cloverdalu šel od toho. To je špatné znamení. My do toho strkat prsty nechceme. Máme svých nepříjemností dosti a tak si nebudeme přibírat další. Ale jestli chceš toho chlapíka rozebrat, tak se do toho pusť.“

„Kam až můžu jít?“ zeptal se Perry Mason.

„Jak bude zapotřebí.“

„Co když bude dělat rámus?“

„Dávej pozor, co ti řeknu,“ pravil Manchester. „Já totiž do toho vidím. Je to jedno z těch legálních vyděračství. Nějaký právník Pattonovi poradil, kam až může jít, aby se nedostal do kriminálu. Možná že ten právník měl pravdu, možná že ne. To všechno záleží na tom, jaký měl Patton úmysl, a ty víš tak dobře jako já, že je téměř nemožné dokázat někomu úmysl přesvědčivými důkazy, jak to vyžaduje civilní soud, natož pak dokázat to nade vši pochybnost, jak to vyžaduje trestní soud. Ale jestli chceš navázat s Pattonem kontakt a pokusit se ho rozebrat a

zjistit, kde ho bota tlačí, tak s chutí do toho!“

„A jak daleko mohu jít?“ zeptal se znovu Perry Mason.

„Pokud se našeho úřadu týče,“ řekl Manchester, „tak máš volnou ruku. To znamená, že bychom nemohli strpět pohmožděniny a nemohli bychom přehlédnout rány holí, ale gumová hadice, to už je něco jiného. Jinými slovy, ukáže-li se Patton v této kanceláři a bude vykládat o tom, žes s ním špatně nakládal nebo žes mu nějakou vrazil, budeme tu povídačku brát velmi skepticky a položíme mu spoustu otázek ohledně jeho zaměstnání. Naše chování vůči němu nebude zrovna přátelské.“

„Tohle jsem chtěl slyšet,“ řekl Perry Mason s rukou na klice. „A neříkej Dorayovi, že jsem tu byl.“

„Vynuť z něho přiznání,“ volal za ním Manchester, když Mason vycházel na chodbu, „pak už snad s ním Cloverdale něco udělá.“

„Když z něho dostanu přiznání,“ řekl Perry Mason hrozivě, „tak budete všichni koukat.“

Zavřel za sebou dveře, zažertoval s Maude Eltonovou, opustil soudní budovu a zavolal taxík.

Blondýnka, která stála u stánku s kuřivem ve vestibulu, zvlnila své karmínové rty do zářivého úsměvu.

„Dobrý den, pane Masone.“

Perry Mason se zastavil a opřel se o pult.

„Marlboro?“ zeptala se.

„Ano, krabičku.“

„Dáte mi na ně šek?“

„Ne, zaplatím hotově.“

Odpočítal peníze, vzal si krabičku cigaret, utrhl roh a opřel se loktem o sklo vitríny.

„To jste tady pořád?“ zeptal se.

Usmála se a zavrtěla hlavou.

„Vždyť jste tady každý večer,“ řekl.

„Ano, přicházím každý večer, abych zastihla lidi, kteří půjdou do divadla.“

„A co ráno a odpoledne?“

Usmála se a nepatrně potřásla hlavou.

„Snažíte se mi namluvit,“ řekla, „abych se litovala, že? Když má žena dítě, které musí vychovávat, a matku, o kterou se musí starat, pak je nutné pracovat. Taková žena je hrozně šťastná, když najde práci.“

„Kolik je té vaší holčičce?“

Zasmála se.

„Právě tolik, kolik jí bylo posledně, když jsem vám to říkala – pět a půl. Ptáte se mě na to pravidelně každý měsíc.“

Perry Mason se hloupě zašklebil: „Stále zapomínám na mezičasy.“

Vytáhl náprsní tašku a vyndal dvacetidolarovou bankovku.

„Dejte to té žabce na knížku, Mamie.“

V očích se jí zaleskly slzy.

„Poslyšte,“ řekla, „proč to pořád děláte? Nemám to ráda. Nemohu to odmítnout kvůli tomu dítěti, ale já si tu přece vedu dobře, vydělávám si na živobytí a –“

„Zrovna tak jsem vám to řekl posledně, Mamie.“

„Jste pověrčivý?“ zeptala se a upřeně se na něho dívala očima tvrdýma a jasnýma jako oči divoké kachny.

Přisvědčil.

„Myslím, že všichni hazardní hráči takhle jednají, Mamie. A já jsem jeden z největších hazardních hráčů na světě. Jenže místo s kartami hazarduji s lidskými city. Pokaždé, když jsem něco uložil pro vaši dcerušku, tak mi to přineslo štěstí.“

Pomalu natáhla ruku a uchopila bankovku. Ještě jednou se jí zaleskly slzy v očích.

„S tou pověrou to na mě hrajete,“ řekla. „A to dokazuje, jak jste hodný.“

Perry Mason chtěl něco říct, ale otočil se, když zaslechl, že někdo volá jeho jméno.

Detektiv Paul Drake a J. R. Bradbury se právě vynořili z vestibulu soudní budovy.

Paul Drake byl vysoký muž s pokleslými rameny a s hlavou mírně nataženou dopředu. Veliké oči měly skelný výraz. Ve tváři mu seděl jakýsi šprýmovný úsměv, oči tak přitom zůstávaly úplně bez výrazu.

„Buď zdráv, Perry," řekl, „šel jsi zrovna pryč?"

Mason se podíval na hodinky.

„Právě jsem šel dovnitř," řekl. „Byl jsem si popovídat se státním zástupcem. Vidím, že ty a Bradbury jste dali hlavy dohromady. Tak co jste vymysleli?"

Bradburyho bystré oči zamžikaly na souhlas.

„Povím vám to," řekl. „Tenhle člověk teď ví o tom případu víc než já." Jeho oči spočinuly na usmívající se blondýnce u stánku.

„Ahoj, děvenko," řekl. „Koupím si nějaké doutníky. Vytáhněte tu krabici tamhle z toho rohu vpravo."

Zaťukal prstem na sklo vitríny.

Mamie vyndala krabici s doutníky.

„Už jste zkusil tyhle?" zeptal se Bradbury. „Jsou to jemné doutníky za 25 centů."

Mason přisvědčil a vytáhl si jeden.

„Vezměte si dva," řekl Bradbury.

Mason si tedy vzal dva doutníky.

Bradbury přistrčil krabici k Paulu Drakeovi.

„Vezměte si dva," řekl.

Drake si také vzal dva doutníky a Bradbury rovněž dva a zacinkal dvěma stříbrnými dolary na vitrínu.

„Rád bych si s tebou promluvil o tom případu, Perry," řekl detektiv, když Mamie otočila klikou pokladny a vyndala drobné z přihrádky.

„Kdy?“ zeptal se Mason.

„Právě teď, jestli mi můžeš věnovat chvíli času.“

Mamie dala Bradburymu nazpátek. Jeho šedé oči hleděly přímo na ni. Na tváři se mu objevil přátelský úšklebek.

„Máme hezký den,“ řekl.

Živě přikývla. Perry Mason se podíval na hodinky.

„Dobrá,“ řekl, „zaskočím si do kanceláře.“

Bradbury se otočil od blondýnky.

„Neměl bych u toho být také?“

„Ne,“ řekl Paul Drake, „není třeba. Chci se s panem Masonem dohovořit jen o některých právních otázkách a zjistit, jak si stojíme.“

„Jinými slovy,“ řekl Bradbury, „byli byste radši, kdybych u toho nebyl.“

„Není nutné, abyste u toho byl,“ řekl Paul Drake. „A nebyl byste nám nic platný. Myslím, že mám všechny informace jako vy.“

„Měl byste mít,“ řekl Bradbury a lehce se usmál. „Navyptával jste se dost.“

Natáhl ruku, vzal Masona za klopu kabátu, jemně ho odtáhl od stánku a důvěrně ztlumil hlas:

„V jedné věci bych chtěl mít jistotu.“

„V jaké?“ zeptal se Mason.

„Dozvěděl jsem se, že Bob Doray je tady. Měl byste si uvědomit, že práce, kterou jsem vás pověřil, vám brání přijmout jakoukoliv práci od něho, ledaže bych dal k tomu svolení.“

„Kdo je ten Bob Doray?“

„Mladý dentista z Cloverdalu, který nemá peněz nazbyt. Nemám ho rád.“

„A co tady dělá?“

„Je tady, protože je tu Margy.“

„On je její přítel?“

„Rád by jím byl.“

„A vy si myslíte, že mi nabídne práci?“

„To sotva. Náhodou jsem se dozvěděl, že si vypůjčil 250 dolarů v bance, než sem přišel. Měl se sehnáním peněz nějaké potíže.“

„Ale vy jste říkal,“ podotkl Mason, „že nechcete, abych od něho přijímal jakoukoliv práci.“

„Myslím tím,“ řekl Bradbury, „že bych rád, abyste pochopil situaci. Kdyby se k vám chtěl přiblížit, abyste si uvědomil, že vás zaměstnávám já. Mohl by vám nabídnout úpis nebo něco takového.“

„Rozumím,“ řekl Perry Mason. „Jinými slovy, mám si uvědomit, že vy jste ten, kdo zařídil, aby slečna Clunová měla prospěch z mých služeb, a že veškeré zásluhy náleží jen vám. Je to tak?“

Na Bradburyho obličeji se objevil stín nevole, ale vzápětí se změnil v úsměv.

„Dobrá,“ řekl, „říkáte to trochu příliš naplno, ale myslím, že jste se trefil.“

Mason přisvědčil a zeptal se:

„Ještě něco?“

„To je vše. Panu Drakeovi jsem řekl všechny podrobnosti. Bylo jich hodně.“

Paul Drake pokynul Perrymu Masonovi: „Tak jdem.“

„Můžete mě zastihnout kdykoliv v hotelu Mapleton.“ řekl Bradbury. „Bydlím v pokoji č. 693. Vaše sekretářka má poznamenanou adresu a telefonní číslo. Drake je rovněž informován.“

Drake přikývl.

„Jdeme, Perry,“ řekl.

Oba muži zamířili k výtahu. Bradbury je chvíli pozoroval, zpola otočen k pultu, a přejížděl očima stoh časopisů, které tam

byly rozloženy. Pak rychle vykročil na chodník.

„Jsem ti zavázán,“ řekl Paul Drake Perrymu Masonovi ve výtahu.

„Dostal jsi dobře zaplaceno?“ otázal se Mason, když výtah zastavil v jeho poschodí.

„Velmi dobře. Je trochu škrťas na peníze, ale dohodli jsme se. Ten případ je hračka.“

„Myslíš?“

„Vím to,“ řekl Drake, když Mason otvíral dveře své kanceláře. „Ten Patton vsadil na tentýž trik i na jiných místech. Je to příliš dobře vymyšleno a příliš snadné, než aby ho vyzkoušel jen jednou. Tím cloverdaleským případem se už nemíním otravovat. Vyberu si některé z ostatních měst. Dobrý den, slečno Streetová. Jakpak se dneska máte?“

Della Streetová se na něho usmála a řekla: „Předpokládám, že jste se přišel podívat na tu fotografii?“

„Jakou fotografii?“ zeptal se Paul Drake a snažil se vypadat nevinně.

Zasmála se.

„Tak dobře,“ řekl Drake, „můžu se na ni podívat, když už jsem tady.“

„Je na stole pana Masona.“

Perry Mason šel napřed do své soukromé pracovny, usedl do otáčecí židle, sáhl po deskách na úřední dokumenty, které ležely na stole, a podal detektivovi. Ten se podíval na fotografii a hvízdl.

„Prvotřídní,“ řekl.

„Ano,“ dodal Mason. „Ten Patton má jednu dobrou vlastnost. Umí si totiž dobře vybrat. O čem sis chtěl se mnou promluvit, Paule?“

„Chci vědět, co se má v tomto případě dít,“ řekl detektiv.

„Nic zvláštního,“ poznamenal Mason. „Vyhledáš Pattona a vyhledáš Marjorie Clunovou a pohovoříme si s nimi. Vynutíme z

něho přiznání a pak na něho podá zdejší státní zástupce žalobu. Totéž učiní státní zástupce v Cloverdalu.“

„Když tě tak člověk poslouchá,“ řekl Paul Drake a zamrkal svýma bezvýraznýma očima, „vypadá to jednoduše.“

„Potrpím si na rychlou práci.“

„Myslím, že Franka Pattona najdu. Mám na něho dobrý popis. Je velký, podsaditý, vypadá seriózně, je mu dvaapadesát let, má šedivé vlasy a krátce zastřižený šedý knír. Na pravé tváři má mateřské znaménko. Bradbury má ve svých pokojích v hotelu stoh Cloverdaleského nezávislého deníku, který poslouží jako důkaz, protože tam jsou jeho inzeráty a fotografie. Podle mého názoru je tento podvod příliš dobře vymyšlen, než aby se ho užilo jen v jednom městě. Mohu zjistit, v kterých jiných městech ho bylo použito, a pomocí několika takových jiných měst se dostanu Pattonovi na stopu.“

„Dobře,“ řekl Mason a zapálil si cigaretu, „pusť se do toho.“

„Ale co se stane pak?“ otázal se detektiv.

„Jak to myslíš?“

„Co všechno si můžu dovolit?“

Mason se ušklíbl: „Právě kvůli tomu jsem byl u státního zástupce. Máme volnou ruku.“

„Neměli bychom to říct Bradburymu?“ otázal se Paul Drake.

„Ne,“ prohlásil Mason rychle a důrazně. „Nic takového mu neřekneme. Až si zjistíme, kde se Patton zdržuje, necháme si to pro sebe. Sjednáme si s ním schůzku, a až bude po všem, řekneme Bradburymu, co jsme udělali. Dokud celá věc nebude skončena, neřekneme mu, co hodláme udělat.“

„Ale ode mne se předpokládá, že budu dávat svému klientovi zprávy,“ řekl Drake znepokojeně.

„To je jednoduché,“ řekl Mason. „Jsem advokátem tvého klienta. Budeš dávat zprávy mně a já vezmu na sebe všechnu zodpovědnost.“

Detektiv zkoumavě pohlédl na Perryho Masona a pak se zeptal:

„Můžeme s tím uspět?“

„Já ano,“ řekl Mason.

„A státního zástupce nezajímá, jakým způsobem doznání získáme?“

„Ani trochu. Pochop, úřad státního zástupce nemůže užívat nevhodných metod. My ale můžeme použít téměř každé metody.“

„Myslíš násilí?“

„To není nutné. Jsou lepší způsoby. Můžeme ho dopravit někam, kde bude muset začít mluvit. Pak ho dostaneme do situace, kdy si bude myslet, že vypracováváme obvinění, že používal pošty k podvodům ve spojení se smlouvou s filmovou společností, a přinutíme ho, aby něco přiznal ohledně té záležitosti s filmem.“

„Proč se do toho nepustil státní zástupce v Cloverdalu?“ zeptal se Drake.

„Za prvé,“ řekl Mason, „k tomu neměl důvod. Za druhé, všichni ti kšeftaři v Cloverdalu Pattonovi nalítli. Čím více by státní zástupce celou situaci rozmotával, tím více by se ukazovalo, jak jsou tihle maloměstští kšeftaři lehkověrní. Pochopitelně že šel od toho.“

„Tak tedy nedáš Bradburymu vědět, co uděláme?“

„Ne, dokud to nebude vyřízené.“

„Jinými slovy,“ řekl Drake, „chceš si to s ním rozdat.“ Mason prohlásil klidně a důrazně: „Uhodls. Chci si to s ním rozdat.“

Paprsky odpoledního slunce dopadaly šikmo okny Masonovy kanceláře a odrážely se na skleněných dveřích sektorových knihoven. Perry Mason prošel dveřmi kanceláře a hodil na stůl aktovku.

„Dělal jsem obhájce v tom případu s nožem," řekl. „Z útoku na osobní bezpečnost se smrtící zbraní s úmyslem spáchat vraždu to soud zmírnil na prosté napadení, a já jsem se toho chytil."

„Dostal jste za to něco?" zeptala se.

Zavrtěl hlavou.

„Udělal jsem to z lásky k bližnímu," řekl. „Koneckonců člověk té ženě nemůže nic vyčítat. Štvaly ji víc, než se dá vydržet. Neměla peníze ani přátele."

Della Streetová se na něho usmála a řekla vřele:

„Vy byste je měl."

„Je něco nového?" zeptal se.

„Pokoušel se sem dovolat Paul Drake. Máte mu hned zatelefonovat."

„Dobře, spojte mě s ním. Ještě něco?"

„Jen běžná agenda. Máte to poznamenáno na stole. Jedině důležitý je ten Drake. Několikrát volal taky Bradbury. Myslím, že se snaží vyzvědět, jak to jde s tím případem kupředu."

„Buďte bez starosti," řekl Mason, „nedostane mě dřív k telefonu, dokud si nepromluvím s Paulem Drakem."

Prošel do své soukromé pracovny, a sotva si sedl za stůl, zazvonil telefon. Přiložil sluchátko k uchu a uslyšel Drakeův hlas.

„Získal jsem důvěrnou informaci ohledně Franka Pattona, Perry. Totiž, budu ji mít do osmi hodin večer, možná že i dřív. Můžu k tobě zaskočit a něco ti o tom říct?"

„Dobrá," řekl Mason. „Počkej okamžik u telefonu." Zmáčkl prstem vidlici a čekal, až uslyší hlas Delly Streetové.

„Jste na drátě, Dello?“ zeptal se.

„Ano.“

„Mám na drátě Paula Drakea. Chce sem zaskočit a říct mi ohledně té záležitosti s Bradburym. Myslí, že dostal informace, které potřebujeme. Je naprosto nutné, aby mě nikdo nerušil, dokud s Drakem neskončím. To znamená v prvé řadě, že nechci mluvit s Bradburym.“

„Samozřejmě šéfe.“

„Přijď rovnou nahoru,“ řekl Mason Drakeovi a zavěsil.

Za dvě minuty se Drake přihnal do Masonovy soukromé pracovny.

„Tak co máš?“ zeptal se advokát.

„Myslím, že jsem to zvládl,“ řekl detektiv, usedl do velkého koženého křesla a zapálil si cigaretu. „Zjistil jsem, že se ten chlápek dopustil stejného vyděračství v Parker City. Zvláštní na tom je, že nepoužil jiného jména. To znamená, že udělal totéž a udal své jméno jako Frank Patton. Filmová společnost, která podepsala smlouvu, byla tatáž, která figurovala v cloverdaleské smlouvě.“

„Koho nachytal v Parker City?“ zeptal se Mason zvědavě.

„Stejnou partu – obchodní sdružení a překupníky.“

„Tak jsem to nemyslel. Která dívka na to doplatila?“

„Tady povedeme náš úder proti Pattonovi,“ řekl detektiv. „Je to dívka jménem Thelma Bellová a žije tady. Máme její adresu a telefonní číslo. Bydlí v penzionu sv. Jakuba, v levném bytě, ve Východní Faulknerově ulici č. 962 a telefonní číslo je Harcourt 63 891. Má byt č. 301, ale teď je zrovna pryč. Telefonovali jsme jí a pokoušeli se s ní navázat kontakt. Máme důkazy, které nás opravňují k domněnce, že je s Frankem Pattonem stále ve styku.“

„Kdy se s ní máš sejít?“

„Někdy kolem osmé. Někde pracuje, ale kde, to nevím. Dělala sboristku a soudím, že bude asi trochu paličatá. Vyhrála soutěž o

nejhezčí nohy v Parker City a přišla sem s filmovou smlouvou, přesně jako Marjorie Clunová. Když zjistila, že ji vzali na hůl, odešla do sboru a pracovala nějakou dobu jako modelka.“

„A to udržovala styky s Pattonem?“ otázal se Perry Mason a zamračil se.

„Ano. Zřejmě je typ děvčete, které bere věci, tak jak jsou. Zjistila, že Patton páchá vyděračství a že z toho nemůže být obviněn. Navrhla mu tedy, aby pro ni udělal, co může, tady ve městě. K tomuhle závěru jsme došli, podle toho, co nám vyprávěly její přítelkyně.“

„A dostaví se kolem osmé večer?“ zeptal se Mason.

„Ano, možná ještě o něco dřív.“

„A ty si myslíš, že nám dá Pattonovu adresu?“

„Určitě. Mám spolehlivého člověka, který bude hlídat a zadrží ji, jakmile se objeví. Může jí předat lístek, že chce zabránit tomu, aby sem další dívky nebyly vylákány pod falešnými sliby, nebo něco podobného.“

„Dobře,“ řekl Perry Mason a vytáhl cigaretu z dózy, „to je výborné.“

„Ale kdepak,“ řekl detektiv, „dosud ne.“

„Jak to?“

„Chci přesně vědět, co uděláš, až si Franka Pattona najdeme.“

Perry Mason pohlédl na Paula Drakea očima, které byly tvrdé jako ocel.

„Až toho člověka najdu,“ řekl pomalu, „zlomím ho.“

„Ale jak ho chceš zlomit?“

„To nevím. Sehraje v tom jistou roli moment překvapení. Rozuměj, Paule, to vyděračství, které provádí, může jít dál a dál, nebo také nemusí. To záleží na tom, jaký má záměr. No a právě tady všechna stíhání zločinců ztroskotávají. Státní zástupci se bojí jako čert kříže toho, aby se nemuseli ujmout případu, kde mají dokázat podvod nebo úmysl spáchat podvod. Podvod je zločin, a

proto bylo stanoveno, že to musí být ‚mimo jakoukoli pochybnost'. Je dost obtížné zjistit na základě svědectví, co se děje v lidské mysli, natož zjistit úmysl nade vši pochybnost. Právě proto chci vynutit z toho člověka doznání. Chci ho donutit, aby zradil sám sebe. Aby připustil, že celá věc je vyděračství. Že jeho úmyslem od začátku až do konce je podvést ty překupníky, s nimiž obchoduje, a dívku, která podpisuje smlouvu. Abychom to zvládli, musíme učinit překvapivý úder. Musíme oslabit jeho bdělost a vyrazit mu dech, než si stačí spočítat, co z našich řečí je výmysl a co z toho můžeme dokázat."

„Počítám, že u toho nebudeme chtít mít Bradburyho, co?"

Perry Mason pohlédl Paulu Drakeovi přímo do očí a řekl:

„Podívej se, Paule, nechceme dokonce, aby J. R. Bradbury věděl cokoliv, co děláme."

Na jeho stole zazvonil telefon. Perry Mason zvedl sluchátko.

Ozval se opatrný hlas Delly Streetové.

„Volá Bradbury. Říká, že si zjistil, že jste odešel ze soudní budovy do své kanceláře, a že vás navštíví, ledaže by s vámi mohl mluvit telefonem."

„Řekněte mu, že právě vcházím do dveří a že mám nějakou práci tak na pět minut. Jestli chce za pět minut zavolat, tak že s ním promluvím. Nesmí ale přijít do kanceláře, dokud pro něho nepošlu. Jasné?"

„Ano, šéfe."

Perry Mason zavěsil a pohlédl na Paula Drakea.

„Z toho chlapíka," řekl, „by mohl být prvotřídní dotěra."

„To byl Bradbury?" zeptal se detektiv.

„Ano."

„Zdá se, že je dost zdvořilý."

Mason mlčky přikývl.

„Myslím, že Bradbury by měl volat mě, ne?" zeptal se Paul Drake.

„Pověz mu, žes mi podal podrobnou zprávu a že jsem ti řekl, abys o tom, cos zjistil, nevykládal.“

„Myslíš, abych mu odmítl cokoliv říct?“

„Samozřejmě. Cos myslel?“

„Může ho to podráždit.“

„To nech na mně,“ řekl Mason. „Tak tedy, co od tebe chci: abys byl pohotově, abychom mohli spolu vyrazit na Pattona, jakmile si zjistíme, kde se zdržuje, a abys byl připraven krýt mi záda. Chci jít ale první.“

„To mi tolik starostí nedělá,“ řekl Paul Drake, „jako spíš to, do jaké situace se dostávám vůči svému klientovi. Vždyť já jsem vlastně sehnal informace a teď mu je odmítám sdělit.“

„Sdělil jsi je mně, a já si to zodpovím.“

Zazvonil telefon.

Perry Mason se zamračil, zvedl sluchátko a řekl: „Kdo je to zas?“

„Chci jít k vám. Smím?“ zeptala se Della Streetová.

„Samozřejmě,“ řekl a zavěsil. Seděl nehnutě a upíral oči na dveře přijímací kanceláře.

Dveře se otevřely a Della Streetová vklouzla dovnitř.

„Venku je dr. Doray,“ řekla tiše. „Trvá na tom, že s vámi musí mluvit. Měl byste to vědět, než zavolá Bradbury.“

Perry Mason zamyšleně přimhouřil oči, pak se rychle otočil k Paulu Drakeovi a zeptal se: „Ještě něco, Paule?“

„To bude asi tak všechno,“ řekl detektiv. „Dovím se něco dnes večer kolem osmé. Budeš tady?“

Mason přikývl a řekl:

„Vyjdi dveřmi, které vedou na chodbu.“

Paul Drake spustil nohy s opěradla koženého křesla, vstal a zamířil ke dveřím.

„Jsem si téměř jist,“ řekl, „že mi Bradbury zavolá.“

„Pověz mu, co jsem ti řekl,“ prohlásil Mason. Otočil se k Delle

Streetové a ukázal hlavou směrem k přijímací kanceláři.

„Řekněte dr. Dorayovi, aby vstoupil.“

Paul Drake vyklouzl na chodbu. Della Streetová otevřela dveře do přijímací kanceláře a řekla:

„Můžete vstoupit, pane doktore.“

Dr. Doray byl vysoký, tmavovlasý, černooký muž s vystouplými lícními kostmi a beztvarými ústy. Brada mu výbojně trčela vpřed. Jak tu stál mezi dveřmi, zdál se, že je v rozpacích.

„Pojďte dál,“ řekl Perry Mason.

Dr. Doray vstoupil a Perry Mason ukázal na velké kožené křeslo. Jakmile Della Streetová zavřela za sebou dveře, advokát přelétl dr. Doraye zkoumavým pohledem a zeptal se:

„Oč jde?“

„Vy jste ten advokát, který má vypátrat Marjorie Clunovou,“ řekl dr. Doray bez jakéhokoliv úvodu.

„Kdo vám to řekl?“ zeptal se Perry Mason.

„Tohle vám říct nemůžu,“ prohlásil dr. Doray a neklidně se zavrtěl.

Perry Mason na něho upřel zrak.

„Nuže?“ řekl tázavě.

„Chtěl bych,“ řekl dr. Doray, „abyste mi podal jistou informaci. Myslel jsem si, že bych snad mohl zařídit, abyste zastupoval Margy – totiž slečnu Clunovou v té záležitosti. Jenže nevím, k čemu si vás najal Bradbury.“

„Bohužel,“ řekl Perry Mason, „nemohu od vás přijmout žádnou práci. Zajímá mě však, odkud víte, že si mě někdo najal, a jak jste přišel na to, že je to pan Bradbury.“

Dr. Doray se usmál, ale pouze ústy. Jeho oči zůstávaly temné, lesklé a bez úsměvu.

„Nechcete odpovědět na mou otázku?“ zeptal se Perry Mason.

Dr. Doray zavrtěl hlavou.

„Za těchto okolností bych řekl,“ prohlásil Perry Mason

pomalu, „že jste koupil bonboniéru slečně Maude Eltonové, sekretářce státního zástupce.“

Dr. Doray se začervenal a rychle odvrátil oči.

Perry Mason pokývl hlavou. „Myslím, pane doktore, že si dokonale rozumíme.“

„To bych neřekl,“ prohlásil dr. Doray. „Co bych obzvlášť rád zjistil, je to –“

„Není to nic, co bych vám mohl sdělit,“ dopověděl Perry Mason.

Telefon dvakrát zazvonil. Perry Mason zvedl sluchátko.

„Promiňte na okamžik,“ řekl dr. Dorayovi a pak promluvil do telefonu: „Haló.“

V sluchátku se ozval Bradburyho hlas:

„Zjistil jste něco?“

„Ano,“ odpověděl Perry Mason opatrně. „Myslím, že pro vás budu mít nějaké důležité informace kolem osmé hodiny večer. Dostavte se ke mně do kanceláře nejpozději ve čtvrt na devět. Vezměte s sebou ty noviny.“

„Už jste našel Pattona?“ zeptal se Bradbury dychtivě.

„Ne.“

„Mluvil jste s panem Drakem?“

„Ano.“

„A Drake ho našel?“

„Ne, ale oznámil mi, že dělá pokroky.“

„Víc už mi říct nemůžete?“

„To je vše. Dostavte se ke mně do kanceláře do čtvrt na devět a přineste s sebou ty noviny.“

„Mohl bych vás navštívit dříve?“ zeptal se Bradbury.

„Ne,“ řekl Perry Mason. „Mám práci. Uvidíme se večer.“

„Budete tam, až přijdu?“

„To nevím. Když ne, budete muset počkat, až vám zatelefonuji, abyste se se mnou sešel, nebo až se vrátím do

kanceláře.“

„Ale já chci s vámi mluvit,“ řekl Bradbury.

„Můžete se mnou mluvit večer,“ odpověděl Mason. „Na shledanou.“ A zavěsil.

Dorayovy černé oči se leskly jako v horečce.

„Byl to Bradbury?“ zeptal se chraptivě.

Perry Mason se na něho usmál.

„Jak už jsem řekl, pane doktore, myslím, že si dokonale rozumíme. Nic vám nemohu říci. Můžete ale nechat svou adresu u mé sekretářky.“

„To už jsem udělal,“ řekl Doray. „Musel jsem to udělat, jinak by mě byla neohlásila. Bydlím v hotelu Midwick, telefon Grove 36 921.“

„Děkuji,“ řekl Perry Mason, vstal a ukázal na dveře vedoucí na chodbu. „Můžete odejít tudy.“

Dr. Doray vstal, chvilku váhal, nadechl se, jako by chtěl něco říct, pak si to rozmyslel, otočil se a zamířil ke dveřím.

„Na shledanou, pane doktore,“ řekl.

„Na shledanou.“

Dveře zaklaply. Perry Mason zvedl sluchátko.

„Dello,“ řekl, „přijďte do kanceláře nejpozději ve čtvrt na devět, snad raději o trochu dřív. Připravte si několik ořezaných tužek a čistý zápisník. Možná, že budu na vás chtít, abyste zapsala výpověď.“

„Přiznání?“ zeptala se.

„Možná že z toho bude přiznání,“ řekl a ušklíbl se, když zavěšoval.

Perry Mason zavřel venkovní dveře své kanceláře na patentní zámek a rozsvítil. Podíval se na hodinky. Bylo přesně 7.50. Odšoupl zástrčku u dveří, prošel přijímací kanceláří, otevřel dveře své soukromé pracovny a rozsvítil. Posadil se na kraj stolu a zvedl sluchátko. Ozvalo se zabzučení, znamení, že Della Streetová nechala přístroj zapojený na státní linku pomocí přepojovače ve vedlejší kanceláři. Vytočil číslo, které si předtím poznamenala Della Streetová do desek s případem dívky se šťastnýma nožkama. Jeho paměť na telefonní čísla byla téměř fotografická, takže se jeho prsty pohybovaly rychle a neomylně.

„Hotel Mapleton," řekl ženský hlas.

„Chtěl bych mluvit s panem J. R. Bradburym z Cloverdalu," řekl Perry Mason.

„Okamžik."

Ve sluchátku to chvíli kvílelo, pak se ozvalo klapnutí a nějaký ženský hlas řekl: „Prosím."

„Chtěl jsem pana Bradburyho," řekl Perry Mason.

„Tak si zavolejte na pokoj č. 693," odsekla žena na druhém konci linky a bylo slyšet, jak rychle zavěsila.

V tom okamžiku se dveře přijímací kanceláře otevřely a zase zavřely. Perry Mason vzhlédl od telefonu. Ve sluchátku to dosud kvílelo. V místě, kde vycházel zpod dveří Masonovy soukromé pracovny pruh světla, se objevil stín, pak se dveře otevřely.

Perry Mason zavěsil a řekl:

„Vítám vás, Bradbury. Právě jsem vám volal."

Bradbury vstoupil a líbezně se usmíval.

„Povíte mi," řekl, „co jste se dozvěděl?"

„Nedozvěděl jsem se nic," řekl Mason.

„Pořád nic?"

„Pořád nic."

„Volal jsem dnes večer Paulu Drakeovi,“ řekl Bradbury. „Řekl mi, že jste mu nařídil, aby dával všechny informace, které získá, vám, a že vy mi to zodpovíte.“

Perry Mason lehce bubnoval prsty pravé ruky na desku stolu.

„Řekněme si to na rovinu a jednou provždy, Bradbury. Najal jste si mě, abych zastupoval vaše zájmy. Najal jste si mě jako advokáta, ne jako zaměstnance. Mám totéž postavení jako chirurg. Kdybyste si najal chirurga, aby vás operoval, taky byste si mu asi netroufal radit, jak má operaci provést.“

„Já vám nic nevytýkám,“ řekl Bradbury s úsměvem. „Přece se vyznáte ve svém povolání. Důkladně jsem si vás oťukal, než jsem přišel. Spokojím se se vším, co mi řeknete.“

Perry Mason si oddechl.

„To usnadňuje situaci.“

Vzal si cigaretu z dózy a nabídl Bradburymu. Ten zavrtěl hlavou a sáhl do kapsičky u vesty.

„Děkuji,“ řekl. „Vykouřím si jeden doutník.“

„Přišel jste brzy.“ řekl Perry Mason.

Bradbury ukázal na výtisk Liberty, který držel pod levou paží.

„Vzal jsem si s sebou jedno z nových čísel. Právě se objevily na stánku. Nemíním vás ani trochu zdržovat. Sednu si v přijímací kanceláři a budu si číst. Klidně se věnujte své práci.“

Perry Mason vstal od stolu a šel ke dveřím přijímací kanceláře.

„Právě jsem vám to chtěl navrhnout. Chtěl bych si zpracovat několik věcí a nemám rád, když mě někdo vyrušuje. Jakmile vám budu moci být k dispozici, ohlásím se.“

Bradbury přikývl a prohlížel si Perryho Masona zvídavýma šedýma očima.

„Myslím,“ řekl, „že budete schopen získat dostatečná fakta, na nichž by se dalo založit trestní stíhání?“

„Zatím ne,“ odpověděl Perry Mason. „Musím se nejdřív něčeho chytit. Případ se nedá vypracovat bez znalosti faktů. A já

dosud nemám všechna fakta pohromadě.“

Bradbury se vrátil do přijímací kanceláře. Dveře za ním zaklaply. Perry Mason si četl deset minut ve sbírce Rozhodnutí Nejvyššího soudu, pak po špičkách přistoupil ke dveřím vedoucím do přijímací kanceláře, otevřel je a nahlédl dovnitř.

J. R. Bradbury seděl v jednom z křesel napravo od stolu Delly Streetové a byl ponořen do čtení. Ani se neohlédl. Perry Mason zmáčkl kliku, když zavíral dveře, takže zástrčka zapadla tiše na své místo.

Vrátil se ke svému stolu, odsunul sbírku Rozhodnutí, kouřil a v klidu uvažoval.

Náhle zazvonil telefon.

Mason rychle sáhl po sluchátku a řekl: „Tady Mason.“

Ozval se hlas Paula Drakea:

„V pořádku, Perry. Vyslechl jsem toho člověka, který stál před bytem té ženy a čekal, až se vrátí. Má všechny informace.“

„Našel jsi Pattona?“ zeptal se Mason.

„Ano, našli jsme ho a víme určitě, že je ve svém bytě. Získali jsme dostatečné množství důvěrných informací o podvodech, které páchá, takže bychom snad mohli začít se soudním stíháním. Bydlí v Javorové třídě č. 3508 v penziónu Holliday. Jeho byt má č. 302.

Zjistil jsem si, kde to je. Je to penzión, který by chtěl vypadat jako hotel, ale bez valného úspěchu. Mají tam automatický výtah a stolek v hale. Občas má někdo u tohoto stolku službu, ale ne příliš často. Myslím, že nám nebude dělat žádné potíže dostat se nahoru bez ohlášení. Můžeme ho podrobit nejrafinovanějšímu výslechu a pravděpodobně z něho to přiznání dostaneme.“

„Dobrá,“ řekl Mason. „Kde jsi teď?“

„Telefonuju z bufetu na rohu Olivové a Deváté, takže mohu okamžitě vyrazit a dostavit se kamkoliv. Měl bys vzít s sebou Dellu Streetovou. Patton pravděpodobně udělá prohlášení.“

„Ne,“ řekl Perry Mason, „nechci ji brát s sebou právě teď.

Nechci, aby slyšela, jak ho budeme zpracovávat. Zařídím, aby čekala někde, odkud si může vzít taxík a okamžitě přijet, jakmile zatelefonujeme.“

„Sejdeš se se mnou tady, že?“

„Ano, zůstaň, kde jsi. Budu u tebe za deset nebo patnáct minut, možná ještě dřív.“

Mason zavěsil, chvilku počkal, zamyšleně se mračil, pak přešel místnost a otevřel dveře do přijímací kanceláře.

Bradbury tázavě zvedl hlavu od svého časopisu.

„Bude to ještě dlouho trvat, než budete mít na mne čas?“

„Už to dlouho trvat nebude,“ řekl Mason. „Della Streetová dosud nepřišla, jak vidím.“

Bradbury se podíval na její prázdný stůl.

„Mohl bych být nějak užitečný?“ zeptal se. „Jsem ochoten udělat cokoliv. Já vím, že –“

Náhle pohlédl na Masona se zděšeným výrazem.

„Co je?“ zeptal se advokát.

„Ty noviny!“ zvolal Bradbury. „Sakra! Zapomněl jsem si je.“

Perry Mason pomalu pokývl hlavou.

„To nevadí,“ řekl. „Rád bych je tady měl, ale když to bude za hodinu nebo později, tak se nic nestane. Jak dlouho vám bude trvat, než je přinesete?“

Bradbury se podíval na hodinky.

„Mohu je přinést asi za půl hodiny. Taxík mě doveze k hotelu asi za patnáct minut, a přibližně stejnou dobu to bude trvat zpátky. Najdu je i potmě. Pamatuji se, že jsem je sroloval a nechal na posteli.“

„Zabalil jste je do něčeho?“ zeptal se Perry Mason.

„Ne, jen jsem je sroloval a převázal provázkem.“

Perry Mason potřásl káravě hlavou.

„Tohle nikdy nedělejte. Když chcete nějakého lumpa pořádně zmáčknout, musíte si dát pozor na každý důkaz, který máte k

dispozici. Ty noviny jsou takovým důkazem, a kdyby se Patton dověděl, že je máte, ukradl by vám je.“

„Mohli bychom ovšem sehnat starší čísla,“ řekl Bradbury, „ale tahle jsou kompletní a můžeme je použít, když bude nutné.“

„Nechci je uvádět jako důkaz,“ řekl Perry Mason, „chci je rozložit před toho lumpa na stůl, aby si uvědomil, co má před sebou. Jděte pro ně.“

Bradbury položil časopis a zamířil ke dveřím. V tom okamžiku se dveře otevřely a v nich se objevila usměvavá Della Streetová. „Nejdu pozdě?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl Mason. „Každý dnes přichází brzy. Jsem zrovna na odchodu, Dello.“

Podívala se významně na Bradburyho.

„Pan Bradbury,“ řekl advokát, „si jde do hotelu pro nějaké papíry, které si zapomněl. Vrátí se s nimi během půl hodiny. Pravděpodobně se ozvu za půl hodiny, nebo možná i za hodinu. Čekejte tady, dokud nezavolám, a připravte si blok na stenografování a několik tužek. Pan Bradbury se sem vrátí a bude tady čekat na pokyny.“

Bradbury se dychtivě zeptal:

„Myslíte, že pochodíte, pane Masone,“

„Snad,“ odpověděl Perry Mason.

„Poslyšte,“ řekl Bradbury, „jakmile přijedu do hotelu, tak zatelefonuji. Kdybyste se něco dozvěděl, nechte mi tu vzkaz.“

Perry Mason otočil nepatrně hlavou, takže mrknutí jeho pravého oka zahlédla pouze Della Streetová.

„Dobrá,“ řekl, „možná že se budu chtít s vámi někde sejít.“

Otočil se k Delle Streetové a řekl:

„Tak já už jdu.“

„Mimochodem,“ řekl Bradbury, „rád bych se vás na něco zeptal.“

Perry Mason se netrpělivě otočil u dveří.

„Navštívil vás už dr. Doray?“ zeptal se Bradbury.

„Ano, navštívil. Proč se ptáte?“

„Nepřijal jste od něho nějakou práci?“

„Ne, určitě ne. O tom jsme se přece dohodli. Nemohu ho zastupovat za žádných okolností.“

„To znamená,“ řekl Bradbury, „bez mého souhlasu.“

Mason přisvědčil a zeptal se:

„Proč?“

„Varuji vás,“ řekl Bradbury. „Doray má poněkud zvláštní povahu. Jestli navážete kontakt s Marjorie Clunovou, mějte to na paměti a za žádných okolností Dorayovi neprozraďte, kde Patton je, jestliže to zjistíte.“

„Proč? Bojíte se, že by se Doray mohl dopustit nějakého násilí?“

„Vím určitě, že by mohl. Náhodou vím o několika jeho výrocích.“

„Dobrá,“ řekl Mason. „Nemusíte nijak zvlášť spěchat. Myslím, že vám to bude tak jako tak trvat půl hodiny. Budu stále ve spojení s kanceláří a vy můžete udělat totéž.“

Vyšel na chodbu a zabouchl za sebou dveře. V tom okamžiku se Bradbury naklonil přes stůl k Delle Streetové a nabídl jí s chtivým výrazem v očích cigaretu.

Perry Mason vystoupil z taxíku na rohu Deváté a Olivové a řekl řidiči:

„Budu vás ještě na chvíli potřebovat. Zdržujte se někde poblíž.“

Přešel ulici k bufetu a zahlédl Paula Drakea, jak se opírá o mramorovou desku pultu se sodovkami a kouří cigaretu.

„Trvalo ti to sem dost dlouho,“ řekl detektiv.

„Byl u mne Bradbury,“ odpověděl Perry Mason, „a chtěl mi napovídat spoustu věcí o Dorayovi.“

„Opravdu?“

„A pak nabízel Delle cigaretu. Dělal to s jistým půvabem.“

Oba muži se na sebe podívali a rozesmáli se.

„Nevím,“ řekl Paul Drake, „co o tom soudíš ty, ale pokud jde o mne, nedal bych příliš na první dojem. Právě tím se živím. Za svou osobu bych řekl, že se snažil vypadat neodolatelně. Všiml sis, jak se samolibě ulizoval na Mamie tam u stánku?“

Perry Mason rychle přisvědčil.

„Ovšem,“ pokračoval Paul Drake, „nemějme mu to za zlé. Je to zřejmě starý mládenec a má spoustu peněz. Všimni si, jak se parádí. Kravata ho stála jistě nejméně pět dolarů a oblek mu ušili v prvotřídním salónu. A ten zvláštní odstín hnědé si vybral opravdu pečlivě. Dá se říct, že se hodí k jeho pleti. A pak nosí ponožky, boty, kravatu a košili barevně sladěné s –“

Perry Mason učinil opovržlivý posuněk.

„Na to se vykašli,“ řekl. „Teď se věnujme naší věci. Co bude s tím Pattonem?“

„Nevím o moc víc, než co jsem ti řekl po telefonu, ale vypracuji plán, jak postupovat.“

„Tak tedy,“ řekl Perry Mason, „postupovat se bude takhle. Máš s sebou vůz?“

„Ano.“

„Tak nasedni a jeď do penziónu Holliday. Na mne čeká tady venku taxík. Pojedu s ním. Se svým vozem tam budeš zřejmě dřív, tak mi dej asi pětiminutový náskok. Pojedu tam a učiním první pokus. Ty vpadneš do bytu bez zaklepání. Pokusím se zařídit, aby dveře zůstaly otevřené.“

„A co mám udělat, až tam přijdu?“ otázal se Paul Drake.

„Budeš dělat to co já,“ řekl Perry Mason. „Nejdřív mu začnu vyhrožovat slovně. Buď se zalekne, nebo se spravedlivě rozhořčí. Až otevřeš dveře, uvidíš, jestli se bude tvářit vyděšeně nebo rozhořčeně. Jestli chceš, můžeš předstírat, že se mnou nemáš vůbec nic společného. Nebo můžeš použít nějaký jiný fígl. Bradbury mi přinese do kanceláře během půl hodiny noviny, které můžeme použít, jak se nám bude hodit. Můžeme Pattonovi namluvit, že část nákladu se posílala předplatitelům poštou, a že tedy použil pošty k podvodům.“

„To je dobrý postup,“ řekl Paul Drake. „Měli bychom mít ty noviny s sebou.“

„Já vím,“ řekl Mason, „ale Bradbury si je zapomněl a já už jsem nechtěl čekat. Della Streetová sedí v kanceláři a je připravená skočit do taxíku a přijet, jakmile donutíme Pattona, aby trochu změkl. Patton se bude asi zpočátku zdráhat, a já nechci, aby Della slyšela, co se bude dít. Vezmi na vědomí, že vrchní velení mám já, ale že můžeme uplatnit skoro všechno, co budeme chtít. Státní zástupce nemůže užít nevhodných metod, aby získal doznání, ale my můžeme užít téměř čehokoliv. A pak ať Patton své doznání potvrdí státnímu zástupci.“

„Ty se chceš pokusit ho přinutit, aby připustil, že měl v úmyslu podvádět?“

„Kolem toho se všechno točí. Budeme se s ním tahat tak dlouho, až z něho dostaneme doznání. Až je budeme mít, pak už nás nic nemusí zajímat.“

„Tak dobře,“ řekl Paul Drake, „jdeme na to. Dávám ti pět minut náskok. Bude ti to odtud trvat skoro dvacet minut.“

„Patnáct minut a něco. Jen mi dej pětiminutový náskok a nestarej se, kdy tam dojedu.“

Paul Drake přisvědčil a pokynul muži u pultu:

„Jednu selterskou.“

Perry Mason se otočil a přivolal svůj taxík. Když vůz zabrzdil u chodníku, řekl řidiči:

„Jeďte k penziónu Holliday na Javorové třídě č. 3508 a zastavte tam.“

Když se vůz rozjel, pohodlně se usadil a zapálil si novou cigaretu od nedopalku staré. Seděl naprosto klidně a pevně a nejevil sebemenší známku napětí nebo nervozity. Vypadal jako zápasník, který si trpělivě a co nejdéle se svým protivníkem pohrává a pak, až se mu naskytne příležitost, skončí boj strašlivou ranou.

Právě dokuřoval cigaretu, když auto zpomalilo a zastavilo u okraje chodníku.

Perry Mason se naklonil a zaťukal na sklo. Když se řidič otočil a odsunul okénko, řekl mu:

„Nezastavujte přímo před penziónem. Radši zastavte o půl bloku dál.“

Řidič přikývl, přejel křižovatku a zastavil u chodníku.

„Je to takhle dobré?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl advokát. „Podívejte se, možná že budu pryč hodinu, možná že i déle. Třeba vás nebudu potřebovat vůbec, ale kdyby přece, bude to muset být rychle. Tady máte deset dolarů. Zaparkujte někde poblíž a každých pět nebo deset minut nastartujte, aby byl motor zahřátý. Možná že budu potřebovat, abyste někam rychle zajel.“

Taxikář se zašklebil a strčil bankovku do kapsy. Perry Mason vystoupil na chodník a podíval se, kde září nápis označující

penzión Holliday. Vykračoval si po chodníku rychle, útočně a cílevědomě, a byl asi dvacet stop od vchodu, když tu zahlédl mladou ženu, jak pospíchá ze dveří.

Mohlo jí být kolem dvaceti. Měla na sobě bílý plášť s liščím límcem, bílé střevíce a bílý klobouček s červeným knoflíkem. Jak tak lehce a svižně kráčela, bylo vidět, že má bezvadnou štíhlou postavu.

Perry Mason letmo zahlédl neobyčejně bledou tvář a doširoka otevřené modré oči. Pak rychle odvrátila obličej, když procházela kolem něho, klapajíc podpatky o chodník. Perry Mason se za ní chvíli díval. V těch modrých očích se zračilo něco jako panika a ten obličej byl odvrácen tak strnule, jako by dotyčná právníka znala a snažila se, aby ji nezahlédl.

Plášť jí pěkně obepínal pas a boky, takže si Perry Mason všiml, když šla kolem něho, něžné hry svalů na látce.

Sledoval ji, dokud nepřešla křižovatku, a pak se vydal do penziónu Holliday.

V hale stál stolek, ale nikdo u něho nebyl. Za stolkem byla police s přihrádkami, označenými čísly jednotlivých pokojů. V některých byly klíče a v některých lístky nebo obálky.

Perry Mason se podíval na č. 302 a zjistil, že v přihrádce žádný klíč není. Šel k výtahu, otevřel dveře, vstoupil do páchnoucí kabiny a stiskl knoflík do třetího poschodí. Výtah jel pomalu a s rachotem vzhůru.

Když dojel na místo, Perry Mason otevřel dveře a vystoupil. Šel přímo chodbou, pak zahnul doleva a došel až na konec, kde byl byt č. 302. Právě se chystal zaklepat, když si všiml tlačítka zvonku vpravo u dveří. Zmáčkl ho palcem a uslyšel zabzučení.

Uvnitř se nic nehnulo.

Chvíli počkal a pak zmáčkl zvonek znovu. Když opět nedostal odpověď, zabušil na dveře. Všiml si, že se v pokoji svítí, a sehnul se ke klíčové dírce.

Několik minut tiše čekal. Pak se zamračil a zkusil zmáčknout kliku u dveří. Ta okamžitě povolila, zástrčka cvakla a dveře se rozlétly.

Perry Mason se octl v místnosti, která byla zařízena jako kombinace salónu a jídelny. Vpravo byla malá kuchyňka. Vlevo byly zavřené dveře. Místnost byla prázdná. Na stole ležel pánský plstěný klobouk, hůl, pár šedých rukavic a dva lístky.

Přistoupil ke stolu a ty lístky vzal do ruky. Na obou byly telefonické vzkazy, které někdo přijal a zřejmě položil do přihrádky u stolku v hale, aby je mohl předat obyvateli bytu č. 302, až si půjde pro klíč.

První vzkaz zněl: „Panu Pattonovi: Volejte Harcourt 63891 a chtějte Margy – 6.05 večer.“

Druhý sděloval: „Panu Pattonovi: Řekněte Thelmě, že Margy přijde asi o dvacet minut později – 8.00 večer.“

Perry Mason si oba lístky zamračeně prohlížel, pak je položil zpátky na stůl, nadzdvihl šedý klobouk a podíval se na iniciálky na stuze. Bylo tam F. A. P.

Pohlédl směrem k zavřeným dveřím nalevo. Položil pravou ruku na okraj potřísněného stolu a mírně bubnoval prsty. Pak se náhle rozhodl, přistoupil ke dveřím a otevřel je.

V ložnici bylo rozsvíceno právě tak jako v místnosti, do níž vstoupil prve. Nalevo od dveří byly otevřené dveře do koupelny. V protějším rohu stála postel a napříč k ní prádelník. V zrcadle na prádelníku se odrážel kout za koupelnou; ten kout by jinak Perry Mason nemohl vidět, protože stál u dveří ložnice.

Odraz v zrcadle ukazoval mužské nohy v trepkách, jejichž špičky směřovaly vzhůru. Nad trepkami svítily nahé nohy a třásně koupacího pláště.

Perry Mason stál vteřinu nebo dvě naprosto bez hnutí a upřeně se díval na odraz v zrcadle. Pohlédl směrem k posteli a uviděl pohozené pánské sako, košili, kravatu a kalhoty, zřejmě bez

jakékoliv známky pořádku. Sako bylo zmačkané a jeden rukáv byl naruby, kalhoty byly zmuchlané dohromady. Košile ležela v protějším rohu postele.

Pod postelí ležely žlutohnědé polobotky a ponožky šedé barvy. Mason se podíval na kravatu. Byla také šedá. Kalhoty a kabát rovněž.

Perry Mason vstoupil do pokoje a prošel kolem rohu koupelny. Zůstal stát a zíral na tělo, které tu leželo na podlaze. To tělo patřilo muži asi padesátiletému, šedovlasému, s krátce přistřiženým šedým vousem, s mateřským znamením na pravé tváři.

Byl oblečen do spodního prádla a přes ramena měl přehozen hedvábný koupací plášť. Pravá paže byla zastrčená v rukávu, zatímco přes levé rameno byl plášť jen přehozen a levá paže byla obnažená. Jedna paže se zaťatými prsty trčela stranou, druhá ležela přes prsa. Muž ležel na zádech a jeho pootevřené oči měly skelný výraz.

Na levé straně prsou byla bodná rána. Tryskala z ní krev a slévala se do husté slizké kaluže, jež třísnila podlahu a barvila koberec. Několik stop od těla ležel na koberci nůž s dlouhým ostřím, s jakým se obyčejně krájí chléb. Čepel toho nože byla u střenky tři palce široká a zužovala se stejnoměrně do špičky. Čepel byla asi devět palců dlouhá. Na noži byla spousta krve a zřejmě ho někdo upustil na zem, když ho vytáhl z mužova těla.

Perry Mason se pečlivě vyhnul kaluži krve, shýbl se a ohmatal mužovo zápěstí. Puls se neozýval. Zápěstí bylo ještě teplé.

Advokát se rozhlédl po pokoji a prohlížel si okna. Jedno z nich, vedle postele, vedlo k požárnímu žebříku. V posteli byl malý důlek, jako by někdo buď na ní ležel, nebo přes ni lezl. Mason zkusil dveře z ložnice do předsíně. Byly zamčené a zastrčené zevnitř. Vytáhl kapesník a opatrně otřel kliku na dveřích, kde se dotkly jeho prsty. Šel zpátky ke dveřím, které vedly ze salónu do ložnice, a rovněž očistil kliku kapesníkem. Pak učinil totéž s

klikou od dveří z obývacího pokoje na chodbu.

Když čistil kliky, všiml si nějakého předmětu ležícího v koutě na podlaze. Šel se na to podívat. Byl to, jak zjistil, kožený obušek s řemínkem na konci, aby se dal připnout na zápěstí.

Shýbl se, aby si ho prohlédl a nemusel se ho dotýkat rukama, a zjistil, že je na něm krev.

Na podlaze u stolu, na němž byl klobouk, rukavice a hůl, ležel kus balicího papíru. Nebyl zmačkaný, ale někdo ho zřejmě upustil na podlahu a ten papír byl natolik pevný, že si zachoval něco ze svého původního tvaru.

Perry Mason si všiml, že podle toho tvaru byl do něho možná zabalen ten nůž, který viděl ve vedlejší místnosti. Otevřel dveře na chodbu a měl na paměti, aby stále držel kapesník ve špičkách prstů. Začal čistit kliku od venkovních dveří, ale pak přišel na lepší nápad. Vyšel na chodbu, zabouchl dveře pravou rukou a přitom klidně sáhl na kliku.

Právě zavíral dveře, když uslyšel klapnutí dveří od výtahu a ženský hlas: „Uslyšíte ji, až se postavíte proti dveřím. Pláče a směje se a říká něco o šťastných nohách.“

Na chodbě bylo slyšet dunivé kroky a drsný mužský hlas říkal:

„Asi ta ženská dostala hysterický záchvat z nešťastné lásky.“

„Ale já jsem slyšela něco bouchnout. Jako když někdo upadne. Bouchlo to, až podlaha zavrzala.“

Perry Mason se podíval, kde chodba končí. Byla to slepá chodba bez oken. Ohlédl se, jak daleko je roh chodby, rychle vytáhl z kapsy několik paklíčů, vybral jeden a strčil ho do zámku ve dveřích. Paklíč fungoval bezvadně. Zámek zaklapl a Perry Mason právě zastrkoval paklíč zpátky do kapsy, když nějaký policista prošel klátivým krokem zákrutem chodby. Když uviděl Perryho Masona před dveřmi bytu č. 302, zůstal stát.

Perry Mason zdvihl ruku a zabušil na dveře, přičemž měl obličej stále otočený ke dveřím.

Koutkem oka zahlédl, jak policista natahuje ruku a zadržuje nějakou obtloustlou ženskou středního věku, která právě také zahýbala za roh.

Perry Mason třískal na dveře; pak stiskl tlačítko zvonku.

Po chvíli se otočil a zatvářil se sklíčeně, zvedl oči k nebi, a pak si jakoby náhodou všiml policisty a ženy.

Podíval se na ně.

„Okamžik, kamaráde," řekl policista a popošel k němu. „Chci si s vámi promluvit."

Perry Mason stál bez pohnutí.

Policista se otočil k ženě:

„Je to tenhle byt?"

Žena přisvědčila.

Perry Mason se k ní otočil obličejem. Měla na sobě pomačkané šaty, na nohou boty a byla bez punčoch. Vlasy měla rozcuchané a nebyla nalíčená.

„Kohopak jste to hledal, kamaráde?" zeptal se policista.

Perry Mason ukázal hlavou na dveře bytu č. 302.

„Šel jsem navštívit člověka, který tam bydlí."

„A kdo je ten člověk, který tam bydlí?" vyptával se policista dále. „Jmenuje se Frank Patton," řekl Perry Mason, „totiž mám důvod se domnívat, že je to jeho jméno."

„O čem jste s ním chtěl mluvit?"

„O obchodních záležitostech."

Policista se otočil k ženě: „Znáte toho muže?"

„Ne," řekla, „nikdy jsem ho neviděla."

Perry Mason se zatvářil nevrle. „Nestarejte se, kdo jsem."

Vytáhl koženou náprsní tašku, vyndal jednu navštívenku a podal ji policistovi.

Ten si ji přečetl a v jeho hlase byla jistá známka úcty, když říkal: „Tak vy jste ten slavný právník Perry Mason. Viděl jsem vás u soudu. Už si vzpomínám."

Mason přisvědčil a vlídně se usmál.

„Jak dlouho jste se pokoušel dostat do toho bytu?“ zeptal se policista.

„Asi minutu, možná že trochu déle,“ řekl Mason. „Nikdo není doma?“ vyzvídal policista dále.

„Nezaslechl jsem ani hlásku,“ řekl Mason, „a je mi to divné, protože jsem měl všechny důvody se domnívat, že Patton je uvnitř. Mačkal jsem zvonek a slyšel jsem, že to uvnitř bytu zvoní. Pak jsem bouchal na dveře, ale nikdo se neozýval. Myslel jsem, že je možná ve vedlejší místnosti nebo že se převleká či co, a tak jsem chvíli čekal a pak jsem začal znova. Právě mě to otrávilo a řekl jsem si, že toho nechám, když jste vy zahýbal do chodby.“

„Tahle paní,“ řekl policista, „slyšela, jak nějaká dívka uvnitř hystericky křičí, a pak slyšela, že něco bouchlo, jako když někdo upadne na podlahu. Vy jste nic neslyšel, že ne?“

„Já ne,“ řekl Mason. „Jak dlouho to je?“ zeptal se ženy. „Moc dlouho ne,“ řekla. „Ležela jsem už v posteli. Nebylo mi dobře, a tak jsem šla brzo spát. Vyskočila jsem, oblékla se, natáhla si střevíce a běžela jsem pro policii. Hned jak jsem strážníka sehnala, přivedla jsem ho sem.“

„Zkoušel jste otevřít dveře?“ vyptával se policista. „Lomcoval jsem klikou,“ řekl Mason. „Myslím, že dveře jsou zamčené. Ale abych pravdu řekl, nezmáčkl jsem kliku, abych to zjistil, Jen jsem s ní lomcoval. Řeknu vám rovnou, že mě to velice zajímá. Nutně potřebuji s Frankem Pattonem mluvit. Jestli je uvnitř, tak bych ho velmi rád viděl.“

Policista pozoroval ženu a soustředěně se mračil. Pak přistoupil ke dveřím bytu č. 302 a zaklepal. Když nedostal odpověď, vytáhl obušek a zaťukal ostře jeho koncem. Pak zmáčkl kliku.

„Je zamčeno,“ prohlásil. Otočil se a zeptal se ženy:

„Vy máte byt naproti?“

Přikývla.

„Zajdeme si tam,“ řekl. „Seženu správce a zeptám se ho, jestli nemá paklíč, aby nás pustil dovnitř.“

Perry Mason se podíval netrpělivě na své náramkové hodinky, potom se otočil k ženě:

„Co myslíte, bylo to asi tak před deseti minutami, co jste slyšela ten hluk tady?“

„Asi tak, řekla bych.“

„Co jste přesně slyšela?“

„Slyšela jsem, jak nějaká dívka vzlyká. Stále říkala něco o šťastných nožkách nebo o svých nožkách, že jsou šťastné.“

„Mluvila hlasitě?“

„Ano. Znáte to, jak se chová žena, když má hysterický záchvat. Vzlykala a vykřikovala.“

„Ale všechna slova jste nemohla slyšet?“

„Ne.“

„A co jste slyšela pak?“

„Pak jsem slyšela, jak něco bouchlo na podlahu.“

„Neslyšela jste někoho jít do bytu?“

„Ne.“

„Neslyšela jste někoho vycházet?“

„Ne. Aspoň nevím, že bych něco takového slyšela. Víte, ten byt je zařízen tak, že jsou slyšet zvuky, které vycházejí oknem koupelny, ale ne to, co se odehrává v bytě.“

„Ale vždyť jste slyšela, jak něco zadunělo?“

„Ano, dokonce to rozhoupalo obrazy na stěně.“

„A slyšela jste tu dívku vzlykat, že má šťastné nožky?“

„Ano.“

„Musela tedy být v koupelně.“

„Myslím, že ano.“

Perry Mason se podíval na policistu.

„Nuže,“ řekl, „myslím, že už tu nemám co dělat. Jestliže tu

nějaká žena byla, vypadá to, že už tam teď není, a beztak jsem chtěl mluvit s mužem. Teď musím zpátky do kanceláře.“

„Budu vás tam moci někdy zastihnout?“ zeptal se policista. „Možná že budete muset svědčit. Nevím, co se uvnitř děje. Možná že nic, ale já nemám rád, když něco upadne a rozhoupají se přitom obrazy na stěně.“

Perry Mason přisvědčil a natáhl ruku s pětidolarovou bankovkou složenou mezi prsty. Držel ji tak, aby ji viděl policista, ale ne žena.

„Ano, pane,“ řekl, „můžete mě zastihnout v mé kanceláři kdykoliv. O ničem tady nevím. Nic se tu nehnulo, když jsem sem přišel. V bytě bylo právě tak ticho jako teď.“

Policista vytáhl bankovku zpod Masonových prstů a řekl:

„Výborně, pane doktore, zajdeme k vám, kdybychom vás potřebovali. Půjdu teď pro paklíč a v každém případě se podívám, co se v tom bytě děje.“

Žena vyndala z peněženky klíč a otevřela dveře bytu, který byl naproti číslu 302. Policista ustoupil, aby mohl vejít, pak vešel za ní a zavřel dveře. Perry Mason proběhl rychle chodbou, nezdržoval se čekáním na výtah, ale zjistil, kde jsou schody, a bral je po dvou. Když procházel halou, zpomalil do nenuceného chodu. U stolku však nikdo nebyl.

Kráčel rychle ulicí a přivolal svůj taxík.

„Jeďte přímo, a až popojedete asi o deset bloků, upozorněte mě, odkud bych si mohl zatelefonovat. Nechci totiž telefonovat odněkud tady v blízkosti.“

Řidič přikývl.

„Motor je zahřátý, takže můžeme vyrazit,“ řekl a přibouchl dvířka, jakmile advokát dosedl. Rozjel se opravdu téměř okamžitě. Asi po osmi nebo deseti blocích zpomalil a řekl:

„Tamhle na rohu je bufet.“

„To bude ono,“ řekl Mason.

Auto zastavilo u chodníku vedle požárního hydrantu.

„Nechám motor běžet," řekl řidič.

„Možná že to bude chvilku trvat," řekl Mason a vstoupil do bufetu. Našel telefonní budku a vytočil číslo své kanceláře.

Ohlásila se Della Streetová.

„Je tam Bradbury, Dello?" zeptal se.

„Teď právě ne," řekla, „ale přijde každou chvíli. Volal z hotelu Mapleton před patnácti minutami. Říkal, že má ty noviny a nějaký další materiál, nějaká sdělení, která byla poslána obchodnímu sdružení, nějaké smlouvy, kterých použili překupníci, a několik vzorků akcií a spoustu podobných věcí. Ptal se, zdali si myslím, že byste to mohl potřebovat právě tak jako ty noviny. Říkal, že to má všechno v aktovce."

„Co jste mu řekla?"

Zasmála se.

„Nevěděla jsem, jestli to budete chtít, ale pak jsem si řekla, že by se mohl nahněvat, a poručila jsem mu, aby to s sebou přinesl. Měl by tu být – už je tady!"

„Dejte mi ho k telefonu," řekl Perry Mason. „Chci s ním mluvit."

Slyšel její hlas, jak se slabě line ze sluchátka:

„Pan Mason je na drátě, pane Bradbury, a chce s vámi mluvit. Můžete si vzít sluchátko tamhle na stole."

Ve sluchátku to cvaklo; pak se ozval Bradburyho dychtivý hlas:

„Ano? Co se děje?"

Perry Mason řekl tlumeně a naléhavě:

„Dobře poslouchejte, Bradbury. Něco vám povím a nechci kolem toho dělat moc povyku."

„Povyku!" řekl Bradbury. „Jakého povyku?"

„Mlčte a zachovejte klid, dokud vám neřeknu, jak situace vypadá. Odpovídejte pouze ano nebo ne. Nechci, aby má

sekretářka věděla, oč jde. Rozumíte?“

„Ano.“

„Byl jste v hotelu?“

„Ano.“

„Máte ty noviny?“

„Ano.“

„Máte je u sebe?“

„Ano.“

„A aktovku s nějakým dalším materiálem jste přinesl také?“

„Ano.“

„Tu, o níž jste mluvil s mou sekretářkou?“

„Ano.“

„Dobrá,“ řekl Mason. „Tak tedy před chvilkou jsme našli Franka Pattona.“

„Opravdu?“ zvolal Bradbury. „To je ohromné! Už jste s ním mluvil?“

„Je mrtev,“ řekl Mason.

„Co?“ zařval Bradbury a hlas mu přeskakoval rozčilením. „Cože? Chcete říct, že jste ho našel –“

„Držte hubu!“ vyštěkl Mason do telefonu. „Zachovejte si chladnou hlavu. Řekl jsem vám, abyste byl tiše a poslouchal. Nepovykujte tolik.“

Chvíli bylo ticho. Potom se znovu ozval Bradbury, ale tišeji:

„Ano, pane Masone. Pokračujte. Dobře jsem vás neslyšel.“

„Uvědomte si jedno,“ řekl Perry Mason, „a zapište si to za uši a nedělejte kolem toho žádný rozruch. Zjistili jsme, kde se Frank Patton zdržuje. Bydlí v penziónu Holliday a má byt č. 302. Ty byty jsou v Javorové ulici. Šel jsem si s ním promluvit a chtěl jsem se pokusit dostat z něho přiznání, než se objevíte na scéně vy. Domníval jsem se, že vaše přítomnost by asi vyústila v hádku, a to by nikomu neprospělo. Frank Patton byl zabit asi deset minut předtím, než jsem přišel. Někdo mu vrazil do prsou nůž na chléb.

Ležel ve svém pokoji a byl načisto mrtvý.“

„Bože můj,“ řekl Bradbury a pak téměř vzápětí dodal: „Ano, pane Masone. Trochu jsem se zamyslel. Pokračujte a řekněte mi ještě něco.“

„Zrovna když jsem vcházel do penziónu,“ pokračoval Mason, „viděl jsem vycházet nějakou dívku. Bylo jí asi jedenadvacet nebo dvaadvacet let a při chůzi se jí vlnily boky. Měla na sobě bílý plášť zdobený liškou, bílé střevíce a bílý klobouček s červeným knoflíkem. Měla nápadně modré oči a vypadala, jako by odněkud prchala. No, a já bych teď rád věděl, jestli to byla Marjorie Clunová.“

Slyšel v sluchátku, jak Bradbury těžce dýchá.

„Ano, ano,“ řekl, „popis odpovídá. Ten plášť a klobouk znám.“

„Dobrá,“ řekl Perry Mason, „tak teď si to všechno přeberte.“

„Jak to myslíte?“

„Možná že se dostala do pěkného maléru.“

„Nerozumím vám.“

„Vycházela z penziónu, právě když jsem šel nahoru. Ve vedlejším bytě byla žena, která zrovna zaslechla rámus v Pattonově bytě a vyšla ven, aby přivedla policajta. Objevila se s ním nahoře asi pět minut po tom, co jsem tam dorazil já. Je velmi pravděpodobné, že ten policajt Marjorie Clunovou zahlédl. Je také možné, že zjistí, že byla v bytě. Nějaká dívka byla v koupelně a měla hysterický záchvat a vříkala něco o svých šťastných nožkách. To by se hodilo na Marjorie Clunovou. Co s tím teď mám udělat?“

Bradbury se v rozčilení přestal ovládat.

„Co s tím máte udělat?“ vybuchl. „Vy dobře víte, co s tím máte udělat. Jděte a obhajujte ji. Jděte a postarejte se, aby se jí nic nestalo. Franka Pattona ať vezme čert! Po něm mi nic není, ale Margy pro mne znamená všechno na světě. Jestliže se dostala do

maléru, jděte a vysekejte ji z toho. Nezajímá mé, kolik to bude stát. Pošlete mi účet a já to zatáhnu.“

„Počkejte okamžik,“ řekl Perry Mason, „nevztekejte se tak a neurážejte. Kdyby se vás Della Streetová začala vyptávat, až zavěsíte, tak jí nic neříkejte. Povězte jí, že jsem vám řekl, že snad budu pro vás mít asi tak za hodinu nějaké novinky, nebo něco takového. Prostě jí něco nakukejte a řekněte jí, aby tam počkala. Rozuměl jste?“

„Ano,“ řekl Bradbury, ale hlas se mu dosud chvěl rozčilením.

„A počkáte tam na mne,“ řekl Perry Mason.

„Tady ne,“ řekl Bradbury, „půjdu do hotelu. Můžete mě navštívit v mém pokoji. Číslo znáte, je to 693. Klidně se ptejte po čísle mého pokoje. Určitě tam budu.“

„Měl byste raději počkat v mé kanceláři.“

„Ne, ne, chci být tam, kde mohu mluvit. Mám toho spoustu, co vám chci říct, a chci zjistit všechno, co se děje. Navštívil byste mě laskavě v mém pokoji za patnáct minut a řekl mi přesně, co se stalo?“

„Na to rychle zapomeňte,“ řekl Perry Mason. „Už jsem vám řekl, abyste všechny ty informace neroztruboval. Mám spoustu práce a nemám čas se s vámi hádat.“

Vztekle zavěsil a vyšel z bufetu.

„Jeďte k penziónu sv. Jakuba,“ řekl taxíkáři, „do Východní Faulknerovy ulice č. 962 a jeďte jako ďábel.“

Perry Mason zaklepal na dveře bytu č. 301 v penziónu sv. Jakuba. Téměř vzápětí zaslechl uvnitř rychlý šelest, pak kroky; potom nastalo ticho. Osoba na druhé straně stála bez hnutí a naslouchala s uchem na dveřích.

Perry Mason zaklepal znovu.

Zdálo se mu, že slyší rychlý ženský šepot. Chvíli bylo ticho a pak se ozval jakýsi hlas: „Kdo je?“

Perry Mason řekl drsně: „Telegram.“

„Pro koho?“ zeptal se ženský hlas, tentokrát hlasitěji a směleji. „Pro Thelmu Bellovou,“ řekl Perry Mason.

Bylo slyšet, jak někdo odstrkuje zástrčku. Dveře se pootevřely a ve štěrbině se objevila nahá ruka v kimonovém rukávu. „Dejte to sem,“ řekla žena. Perry Mason rozrazil dveře a vstoupil do bytu. Slyšel rychlý pohyb a pleskání kroků. Dveře zabouchly, dříve než mohl otočit hlavu směrem, odkud ty zvuky vycházely. Pak uslyšel, jak v koupelně teče voda a neustále bublá ve vaně.

Žena v kimonu, které si zřejmě spěšně přehodila přes sebe, se stále upřeně dívala na Perryho Masona teplýma hnědýma očima, v nichž se nyní zračilo něco jako hněvivý vzdor a zmatek zároveň.

Bylo jí asi pětadvacet let, měla hezkou postavu a držela se zpříma. Perry Mason se jí podíval přímo do očí. „Vy jste Thelma Bellová?“

„Kdo jste?“

Perry Mason po ní sklouzl pohledem a všiml si, že má jemné vlasy na spáncích mokré, bosé nohy spěšně obuté do trepek a kůži na kotnících zarůžovělou.

„Jste Thelma Bellová?“ zeptal se znovu.

„Ano.“

„Chci mluvit s Marjorie Clunovou.“

„Kdo jste?“

„Je Marjorie tady?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou a řekla:

„Už jsem neviděla Marjorie, ani nepamatuji.“

„Kdo se to tam koupe?“ zeptal se Mason.

„Nikdo tam není.“

Perry Mason klidně stál a upřeně si ženu prohlížel. Vodu v koupelně někdo zavřel a bylo zřetelně slyšet spěšné šplouchání, jako když někdo něco rychle a důkladně drhne kartáčem. Pak bylo slyšet pleskání bosých nohou po podlaze.

Perry Mason se usmíval a upozornil dívku, že její tvrzení je v rozporu se skutečností.

„Kdo jste?“ zeptala se ho znovu.

„Jste Thelma Bellová?“

Přisvědčila.

„Jsem advokát Perry Mason,“ prohlásil. „Musím nutně hovořit s Marjorie Clunovou osobně.“

„Proč?“

„To vysvětlím slečně Clunové.“

„Jak víte, že je tady?“

„Právě tohle vám teď nechci říct.“

„Myslím, že slečna Clunová by si nepřála s vámi mluvit. Myslím, že nechce mluvit s nikým.“

„Poslyšte,“ řekl Mason, „jsem advokát. Jsem zde, abych slečnu Clunovou obhajoval. Má nepříjemnosti a já jí chci od nich pomoci.“

„Žádné nepříjemnosti nemá,“ řekla Thelma Bellová.

„Ale bude mít,“ odsekl Perry Mason a ušklíbl se.

Přitáhla si kimono, šla ke dveřím koupelny, zaklepala a řekla: „Margy!“

Chvíli bylo ticho, pak někdo řekl:

„Co je, Thelmo?“

„Je tady nějaký advokát a chce s tebou mluvit.“

„Ale já ne,“ řekl hlas na druhé straně dveří. „Žádného advokáta nechci.“

„Pojď okamžitě ven,“ řekla Thelma Bellová.

Otočila se na Perryho Masona a řekla:

„Bude tady za minutu. Ráda bych, abyste mi řekl, odkud víte, že Margy je tady. Nikdo přece nevěděl, že tady je. Přišla dnes odpoledne.“

Mason se zamračil, přistoupil k židli, posadil se a zapálil si cigaretu.

„Mluvme k věci,“ řekl. „Znám vás. Vy jste ta mladá žena, jež vyhrála soutěž o nejhezčí nohy, kterou vyhlásil Frank Patton v Parker City. Dal vám padělanou smlouvu s filmovou společností a přivezl vás sem. Byla jste příliš hrdá, než abyste se vrátila. Protloukala jste se, jak se dalo. Prostřednictvím Franka Pattona jste se seznámila s Marjorie Clunovou. Měla zrovna takový malér jako vy a chtěla jste jí pomoci. Marjorie Clunová byla dnes večer v Pattonově bytě. Musím s ní mluvit o tom, co se tam stalo, a musím s ní o tom mluvit dřív než policie.“

„Policie?“ zeptala se Thelma Bellová s rozšířenýma očima. „Ano, policie,“ opakoval Mason.

Dveře koupelny se otevřely. Mladá žena s nápadně modrýma očima se halila do flanelového županu, hleděla na Perryho Masona a pak rychle vydechla.

„Poznala jste mě, že?“ řekl Perry Mason. Neříkala nic.

„Viděl jsem vás vycházet z penziónu Holliday.“ Thelma Bellová mu rychle vpadla do řeči a prohlásila s určitostí: „Nemohl jste ji vidět, jak vychází z penziónu Holliday. Byla u mne celý večer, viď, Margy?“

Marjorie Clunová stále ještě hleděla na Perryho Masona a její velké modré oči prozrazovaly, že se jí začíná zmocňovat panika. Neříkala nic.

„To je ale nápad,“ pokračovala Thelma Bellová zvýšeným

hlasem, „tvrdit něco takového. Co by dělala v Pattonově bytě? Zkrátka byla u mne celý večer a hotovo.“

Perry Mason pohlédl Marjorie Clunové přímo do očí. „Poslyšte, Marjorie,“ řekl laskavě, „jsem zde, abych vás obhajoval. Dostala jste se do maléru. Jestli to dosud nevíte, tak se to dozvíte hezky rychle. Jsem advokát. Jsem placen za to, abych zastupoval vaše zájmy. Chci pro vás udělat co nejvíc. Chci si s vámi promluvit. Mohu mluvit hned, nebo chcete počkat, až budete moci se mnou mluvit o samotě?“

„Ne,“ řekla, „budu mluvit hned.“

„Tak spusťte,“ řekl Perry Mason, „a něco si oblečte.“ Obrátil se k Thelmě Bellové a řekl: „Vy také.“

Vedle byl malý toaletní pokojík, jehož jednu stěnu tvořilo otáčivé zrcadlo, za ním pak bylo sklápěcí lůžko. Dívky se podívaly jedna na druhou a pak rychle odešly.

„Moc dlouho se tam nedohadujte,“ řekl Perry Mason. „To by vám nebylo k ničemu dobré. Musíme jít rovnou k věci. Policie tu může být každou chvíli. Tak sebou hoďte.“

Dveře pokojíku zaklaply.

Perry Mason vstal ze židle a rozhlížel se po pokoji. Šel ke koupelně a otevřel dveře. Voda ještě odtékala z vany. Na podlaze ležela podložka s mokrými skvrnami. Vedle ní zmuchlaný mokrý ručník. Perry Mason se rozhlédl. Žádné šaty tu nebyly. Šel zpátky do pokoje, všiml si dveří u klozetu, přistoupil a otevřel je. Těsně u nich visel dlouhý bílý plášť s liščím límcem. Perry Mason nadzdvihl dolejšek pláště a pozorně ho promnul mezi prsty.

Když byl hotov se svým pátráním, v rozpacích svraštil čelo. Všiml si botníku a sundával jeden pár střevíců po druhém. Bílé mezi nimi nebyly.

Chvíli stál rozkročen, mírně se nakláněl dopředu, mhouřil zamyšleně oči, díval se na bílý plášť s liščím límcem a uvažoval. Byl stále v této pozici, když se otevřely dveře toaletního pokojíku.

Objevila se Marjorie Clunová a upravovala si šaty. Za okamžik ji následovala Thelma.

„Chcete mluvit před ní?“ zeptal se Perry Mason a ukázal hlavou na Thelmu.

„Ano,“ řekla Marjorie. „Nemám před ní žádné tajnosti.“

„Chcete mluvit upřímně a všechno mi říct?“

„Ano.“

„Řeknu vám nejdřív něco o sobě,“ pravil Mason. „Jsem advokát. Měl jsem tady hezkých pár velkých případů a vždycky jsem je vyhrál. J. R. Bradbury je tady a hledá vás. Chtěl proti Pattonovi zavést trestní řízení. Kdyby bylo po jeho, vsadil by ho do vězení. Byl u státního zástupce, ale nepochodil, protože se vymlouvali, že nemají dostatek důkazů. Pak přišel ke mně. Myslím, že chtěl, abych se pokusil vynutit od Pattona nějaké přiznání. Státní zástupce mu zřejmě řekl, že by měl něco takového mít v ruce, než se do toho pustí. Tak jsem sehnal detektiva a začali jsme Pattona hledat. Nakonec jsme našli Thelmu Bellovou a ta nás přivedla na stopu Pattonovi.“

Otočil se k Thelmě Bellové a řekl:

„Dnes večer jste mluvila s někým z detektivní kanceláře.“

Přisvědčila.

„Nevěděla jsem, že je to detektiv. Nevěděla jsem, co chce. Chtěl nějaké informace, tak jsem mu je dala. Neměla jsem tušení, k čemu je chce použít.“

„Dobře,“ řekl Perry Mason, „tak to bychom měli. Byl jsem najat, abych vás zastupoval. Byl jsem najat, abych se pokusil dostat Pattona před soud. Když jsem zjistil jeho adresu od detektiva, který předtím mluvil s Thelmou Bellovou, šel jsem do Pattonova bytu. Viděl jsem vás, Marjorie, jak z toho bytu odcházíte.“

Dívky pohlédly rychle jedna na druhou.

Marjorie se zhluboka nadechla a pátravě se zadívala na

Perryho Masona.

„Co jste našel v Pattonově bytě, pane Masone?“ zeptala se.

„Co jste tam nechala, Marjorie?“ zeptal se Perry Mason.

„Nemohla jsem se dostat dovnitř.“

Perry Mason beze slova potřásl nevěřícně hlavou, jako by ji chtěl pokárat.

„Nemohla!“ vzplanula Marjorie. „Šla jsem nahoru do jeho bytu a zmáčkla zvonek. Nikdo se neozýval. Tak jsem šla zase pryč.“

„Zkoušela jste dveře?“

„Ne.“

„Když jste opustila byt, bylo –“

„Už jsem vám řekla, že jsem v tom bytě nebyla!“

„Tak to tedy necháme plavat,“ řekl. „Když jste opustila penzión, nějaká žena vedla do bytu policistu. Slyšela u Pattona velký rámus. Slyšela, jak nějaká dívka vykřikuje něco o svých nohách, že jsou šťastné, a slyšela, že má hysterický záchvat. Pak slyšela, že něco padá. Byl to těžký pád, protože rozhoupal obrazy na stěně.“

Umlkl a upřeně Marjorie pozoroval.

„No a?“ zeptala se a její hlas vyjadřoval patřičnou dávku zdvořilého nezájmu.

„Rád bych věděl, zdali jste potkala toho policajta, když jste šla pryč.“

„Proč?“

„Protože jste vypadala, jako když jste něco provedla. Když jste mě zahlédla a viděla, že se na vás dívám, otočila jste hlavu na druhou stranu a chovala jste se, jako když se bojíte, že vás chci nachytat při krádeži tisíce dolarů.“

Pronikavě ji pozoroval štěrbinami očí.

Dívka se kousla do rtu.

„Ano,“ řekla pomalu. „Viděla jsem toho policistu.“

„Jak daleko od penziónu Holliday?“

„Hezky daleko. Asi dva nebo tři bloky.“

„Šla jste pěšky?“

„Ano, šla, Totiž chtěla jsem –“

Zarazila se.

„Co jste chtěla?“

„Chtěla jsem jít pěšky.“

„Pokračujte.“

„To je všechno, pokud se toho týče.“

„Toho policistu jste tedy viděla. Co se stalo?“

„Nic.“

„Díval se na vás?“

„Ano.“

„Co jste udělala? Zrychlila jste krok?“

„Ne.“

„Rozmyslete si to,“ řekl Perry Mason. „Když jsem vás viděl, tak jste skoro utíkala, jako když chcete vyhrát závod v chůzi. Jste si jistá, že jste nešla rychle, když vás policista viděl?“

„Ano.“

„Proč jste si tak jistá?“

„Já jsem totiž vůbec nešla.“

„A tak, vy jste zůstala stát?“

„Ano.“

Perry Mason se na ni upřeně podíval a pak řekl pomalu a ne bez laskavosti:

„Chcete říct, že když jste najednou uviděla toho policistu, udělalo se vám nevolno. Zůstala jste stát, možná že jste si sáhla na krk nebo něco podobného. Pak jste se otočila a zadívala do výkladní skříně. Je to tak?“

Přisvědčila.

Thelma Bellová položila Marjorie ruku kolem ramenou a řekla: „Nechte už to dítě na pokoji.“

„To, co dělám,“ řekl Perry Mason, „dělám pro její dobro. Pochopte to, Marjorie. Musíte to pochopit. Jsem váš přítel. Jsem zde, abych vás obhajoval. Možná že ještě než skončíme, budou tady od policie. Proto je důležité vědět naprosto přesně, co se stalo, a přimět vás, abyste mi řekla pravdu.“

„Ale vždyť vám říkám pravdu.“

„Mluvíte pravdu, když říkáte, že jste se do Pattonova bytu vůbec nedostala?“

„Ovšem. Šla jsem sice do bytu, ale nemohla jsem se dostat dovnitř.“

„Slyšela jste uvnitř nějaký pohyb? Slyšela jste někoho křičet, nebo že má hysterický záchvat? Někoho, kdo by se zmiňoval o šťastných nohách?“

„Ne.“

„Pak jste sjela výtahem a vyšla na chodník?“

„Ano.“

„A jste si naprosto jistá, že jste se do toho bytu nedostala?“

„Naprosto.“

Pěny Mason si povzdechl a obrátil se k Thelmě Bellové. „A co vy, Thelmo?“ Zvedla obočí.

„Já?“ zeptala se tónem zdvořilého překvapení. „Ano, vy,“ řekl Perry Mason a v jeho hlase bylo cítit vztek. „Dobře,“ řekla Thelma Bellová. „Budu se bránit. Co má být se mnou?“

„Vy dobře víte, co myslím,“ řekl Perry Mason. „Byla jste v tom bytě dnes večer?“

„Myslíte v bytě Franka Pattona?“

„Ano.“

„Samozřejmě že ne.“

Perry Mason ji zkoumavě pozoroval, jako by uvažoval, jaký dojem by mohla učinit, až bude stát před soudem jako svědek.

„Víc už mi neřeknete, Thelmo?“

„Byla jsem venku se svým přítelem.“

Perry Mason zvedl obočí.

„To jste pořádné děvče.“

„Jak to myslíte?“

„Že chodíte domů tak brzy.“

„To je moje věc,“ odsekla.

Perry Mason pozoroval lhostejně špičky svých bot.

„Ano,“ řekl, „je to vaše věc.“

Chvíli bylo ticho. Perry Mason se náhle zeptal Marjorie Clunové: „Měly jste dnes večer schůzku s Frankem Pattonem?“

Obě dívky se na sebe tázavě podívaly.

„Schůzka s Frankem Pattonem?“ řekla Marjorie, jako by nevěřila svému sluchu.

Perry Mason přikývl.

Podívaly se na sebe a pak se povýšeně a shovívavě zasmály.

„Vy jste se zbláznil,“ řekla Marjorie Clunová.

Perry Mason se napřímil na své židli a v obličeji se mu nehnul ani sval. Oči měl mírné a klidné.

„Dobrá,“ řekl. „Chtěl jsem vám dát možnost. Jestli ji nechcete přijmout, pak mi nezbývá než se tu s vámi posadit a čekat na policii.“

Domluvil a pohroužil se do přemýšlivého mlčení.

„Proč by měla policie chodit právě sem?“ zeptala se Thelma Bellová.

„Protože se dozví, že je Margy tady.“

„Jak se to dozví?“

„Zjistí si to týmž způsobem jako já.“

„A jak jste to zjistil vy?“

Zakryl dlaní zívnutí a klepl se jemně přes ústa. Přitom zavrtěl hlavou, ale nahlas neřekl nic.

Marjorie pohlédla na Thelmu a její pohled prozrazoval neklid.

„Co hodlá policie podniknout?“ zeptala se.

„Spoustu věcí,“ odsekl Perry Mason.

„Poslyšte,“ řekla náhle Thelma, „nemůžete přece tohle dítě v tom maléru nechat.“

„V jakém maléru?“

„Zapletete ji do vraždy a pak si tu klidně stojíte a neděláte nic pro její záchranu.“

Z Perryho Masona spadla maska trpělivosti a klidu. Přikrčil se a oči mu ztvrdly jako kočce, jež dřímá na slunci a náhle spatří ptáka, který neopatrně skočil na převislou větev.

„Jak víte, že to byla vražda, Thelmo?“ zeptal se, vzpřímil se na židli a natočil se tak, že jeho tvrdé oči se do ní zrovna zavrtávaly.

Zalapala po vzduchu, maličko sebou trhla a řekla třesoucím se hlasem:

„Proto – protože jste se tak choval. Myslím podle toho, co jste říkal.“ Vztekle se zasmál.

„Tak teď poslouchejte,“ řekl. „Buď vám to řeknu já, nebo vám to poví policie. Vy obě jste měly dnes večer schůzku s Frankem Pattonem. Marjorie mu volala a nechala mu telefonní číslo. Bylo to tohle číslo. Policie to číslo vyslídí a přijde sem. Kromě toho mu Margy telefonovala vzkaz, který Patton dostal ještě před svým příchodem do penziónu, a ten vzkaz zněl, aby řekl Thelmě, že přijde asi o dvacet minut později. Obě jste vyhrály konkurs, který Patton vyhlásil, a obě jste byly vybrány, že máte nejkrásnější nohy na malém městě. O jedné z vás v každém případě psali v novinách, že má šťastné nožky, možná že o obou z vás. Takovouhle reklamu dělá Patton v místním tisku vždycky. Nuže, v Pattonově koupelně byla nějaká dívka, která dostala hysterický záchvat. Stále užívala slov ‚šťastné nožky‘. Viděl jsem Marjorie Clunovou, jak odchází z penziónu, kde bydlel Patton. Říká, že se s ním nesešla. To říká ona. Možná, že se s ním opravdu nesešla, ale možná že ano. Policie se bude o to velmi zajímat. Půjdou rovnou k věci a jejich metody nebudou zrovna příjemné. Máte v tomto případě jediného přítele, a to jsem já. Snažím se vám pomoci, protože mám nějaké

ty zkušenosti i vědomosti, ale vy mou pomoc přijmout nechcete. Sedíte tady, zvedáte obočí, díváte se jedna na druhou a vykřikujete: ‚Cože? My že jsme šly navštívit Franka Pattona? To je dobré! Neblázněte!‘ Pak jsem přišel k vám a našel jsem vás obě namydlené od hlavy až k patě. Popadla vás zřejmě koupací mánie. Nemohly jste se obě vejít do vany a tak jste se vykoupaly nadvakrát. Sotva jedna z vás vylezla z vany, už tam rychle lezla druhá.“

„Co je na tom špatného?“ zeptala se Marjorie vyzývavě. „Myslím, že se můžeme koupat, kdy chceme.“

„Samozřejmě,“ poznamenal Mason. „Až na to, že policie zjistí, že jste se koupaly tak brzy zvečera, a bude zvědavá, jestli jste k tomu neměly nějaký důvod.“

„Jaký důvod bychom asi mohly mít a proč by se o to měla policie zajímat?“ zeptala se Marjorie zase tím vyzývavým tónem. Perry Mason se k ní otočil a řekl vztekle:

„Tak dobře, když chcete, abych vám to řekl po lopatě, tak prosím. Policie asi prohlásí, že jste smývaly skvrny od krve, že jste si smývaly krev z punčoch. Že jste měly postříkané nohy od krve, když jste stály nad tělem Franka Pattona.“

Dívky se zapotácely, jako by je někdo udeřil.

Perry Mason zvedl své kostnaté tělo ze židle a tyčil se nad nimi jako věž.

„Bože můj,“ řekl, „proč si musím na tyhle dvě ženské zasednout, abych z nich dostal pravdu? Proč tady v koupelně nevisí žádné šaty? Co jste s nimi udělaly, když jste se svlékly? A vy, Marjorie, co jste udělala s těmi bílými střevíci, které jste měla na nohou, když jste přišla z penziónu?“

Marjorie Clunová na něj hleděla rozšířenýma a vyděšenýma očima. Rty se jí třásly.

„Ví… ví to policie?“

„Vědí toho spoustu,“ odpověděl. „No tak, a teď k věci. Nevím,

kolik času nám zbývá, ale i tak si můžeme ty sporné věci ještě vyříkat.“

Thelma Bellová prohlásila klidně a nevzrušeně:

„Dejme tomu, že jsme tam opravdu byly. Jaký je v tom rozdíl? Určitě bychom ho byly nezabily.“

„Opravdu?“ zeptal se Perry Mason. „Neměly byste žádný důvod, že?“

Otočil se k Marjorie Clunové.

„Jak dlouho jste tu byla, než jsem přišel?“

„Jen ma-ma-malou chvilku,“ koktala. „Nevzala jsem si t-t-taxík. Přijela jsem autobusem.“

„Byla jste u Franka Pattona v bytě, v koupelně, měla jste hysterický záchvat a mluvila jste o svých šťastných nožkách?“

Zavrtěla hlavou a neřekla ani slovo.

„Poslyšte,“ řekla rychle Thelma Bellová, „dozví se policie, že Marjorie tam byla, jestliže ten policista, který ji viděl na ulici, ji nebude s tím zločinem nějak dávat do souvislosti?“

„Asi ne,“ řekl Perry Mason. „Proč?“

„Protože pak jsem to mohla být třeba já, kdo měl na sobě ten bílý plášť s liščím límcem a tu čapku s červeným knoflíkem. Přísahám, že ty věci patří mně.“

„Tak se ale dostanete do maléru vy,“ řekl Perry Mason. „Ten policista si pravděpodobně zapamatoval spíš šaty než obličej. Uvidí šaty a vybaví se mu, že jste to byla vy, koho viděl. Bude vás identifikovat.“

„To právě chci,“ řekla Thelma Bellová pomalu. „Proč?“

„Protože jsem tam nikde poblíž nebyla.“

„Můžete to dokázat?“ zeptal se Mason zvědavě.

„Ovšemže to můžu dokázat,“ řekla vztekle. „Snad si nemyslíte, že bych si pomáhala sama do takového maléru, kdybych to nemohla dokázat. Chci Marjorie pomoci, ale nejsem tak hloupá, abych měla sama na krku obvinění z vraždy. Vezmu si

na sebe ty šaty a policisté si mohou identifikovat, jak jim bude libo. Ať ten hlídkující policista třeba odpřisáhne, že jsem to byla já, koho viděl vycházet z bytu. Však já jim už dokážu, že jsem tam nebyla.“

„A kde jste tedy byla?“

„Se svým přítelem.“

„Proč jste přišla domů tak brzy?“

„Protože jsme se pohádali.“

„Kvůli čemu?“

„Zajímá vás to?“

„Ovšem.“

„Kvůli Frankovi Pattonovi.“

„Proč zrovna kvůli němu?“

„Neměl Pattona rád.“

„Proč? Žárlil na něho?“

„To ne. Věděl, co si o Pattonovi myslím. Ale domníval se, že mě Patton využívá.“

„Jak to?“

„Protože mě chtěl seznámit s některými lidmi.“

„Například?“

„Abych dělala modelku malířům, ilustrátorům a podobným lidem.“

„A váš přítel to neviděl rád.“

„Ano.“

„Jak se jmenuje?“ vyzvídal Mason.

„George Sanborne.“

„Kde bydlí?“

„V hotelu Gilroy, pokoj č. 925.“

„Poslyšte,“ řekl Perry Mason, „nehrajete to na mě?“

„Na svého advokáta? Neblázněte.“

„Já nejsem váš advokát,“ řekl. „Jsem advokát Marjorie Clunové. Ale chci vám dát slušnou šanci.“

Ukázala rukou a řekla:

„Tamhle je telefon. Zavolejte si George Sanborna. Má číslo Prospect 83945.“

Perry Mason přistoupil k telefonu a sňal sluchátko.

„Dejte mi Prospect 83945,“ řekl, když se ho telefonistka v ústředně zeptala na číslo. Když to říkal, zaslechl za zády rychlý ženský šepot.

Neotočil se. Držel sluchátko u ucha, stál s rozkročenýma nohama a bradu měl vysunutou dopředu. V telefonu se ozvalo zabzučení, pak to cvaklo a ženský hlas řekl: „Hotel Gilroy.“

„Prosím pana Sanborna z č. 925,“ řekl Perry Mason.

Za okamžik se ozval mužský hlas:

„Haló.“

„Thelma Bellová,“ řekl Perry Mason, „byla asi před hodinou zraněna při automobilové nehodě. Je na první pomoci a vaše jméno jsme našli na lístku v její peněžence. Znáte ji?“

„Co to má znamenat?“ zeptal se mužský hlas.

Perry Mason opakoval své tvrzení.

„Poslyšte, co je to za podfuk?“ řekl mužský hlas. „Kdo si myslíte, že jsem?“

„Mysleli jsme tady v nemocnici, že jste asi její přítel a že by vás to mohlo zajímat,“ řekl Mason.

„Jděte s vaší nemocnicí do háje,“ řekl mužský hlas. „Byl jsem celý večer s Thelmou venku. Rozloučil jsem se s ní ani ne před půlhodinou. Nemohla být tedy zraněna při žádné automobilové nehodě.“

„Děkuji vám,“ řekl Perry Mason a zavěsil.

Otočil se k Marjorie Clunové a řekl:

„Podívejte se, Marjorie, už se o tom nebudeme bavit. Pro mne za mne si myslete, že Thelma Bellová je vaše nejlepší přítelkyně, ale jenom jedna osoba může vyslechnout, co se opravdu stalo, a to je váš advokát. Chápete?“

Přisvědčila a prohodila:

„Když myslíte.“

„Ano, myslím.“

Obrátil se k Thelmě a řekl:

„Jste věrná přítelkyně, ale nechci, abyste mi špatné rozuměla. Cokoliv řekne Marjorie vám, to z vás mohou vytáhnout před obžalovací porotou nebo v soudní síni. Cokoliv řekne mně, pak je to důvěrné sdělení a nikdo na světě mě nemůže donutit, abych to vyzradil.“

„Rozumím,“ řekla Thelma. Stála tu vzpřímená a byla velmi bledá. „Nuže jste ochotna pomoci Marjorie v této záležitosti?“

„Ano.“

„Oblečte si ty věci. Uvidím, jak v tom budete vypadat.“

Šla do pokojíku a sundala plášť z věšáku. Oblékla si ho a nasadila klobouk.

„Ujde to,“ řekl Mason. „Máte nějaké bílé střevíce?“

„Ne.“

„Pravděpodobně se na střevíce nebudou vůbec pamatovat,“ řekl Mason. „Chci na vás, abyste vyšla z bytu a procházela se po druhé straně ulice. Za chvíli uvidíte, jak sem jede policejní vůz. Nejspíš ho poznáte podle koncese. Když ne, tak podle typu vozu. Buď to bude vůz od kriminálky a v tom případě z něho vystoupí tři nebo čtyři ramenatí muži, kteří vypadají jako policajti v civilu, nebo to bude vůz s vysílačkou. V tom případě to bude malý otevřený sportovní vůz nebo uzavřený vůz s dvěma sedadly a budou v něm dva muži. Jeden z nich vystoupí a druhý zůstane ve voze, aby obsluhoval vysílačku.“

„Myslím, že to snadno poznám na první pohled,“ řekla. „A co mám udělat pak?“

„Jakmile uvidíte, že míří sem do penziónu, přejdete ulici, jako byste se právě vracela odněkud z procházky. Můžete říct, že jste si byla v lékárně pro aspirin, nebo nějakou podobnou výmluvu, jak

budete chtít. Vběhnete policii přímo do rukou. Začnou se vás vyptávat. Neříkejte jim hned, že máte alibi. Předstírejte, že jste úplně zmatena. Odpovídejte na otázky tak, abyste vzbudila jejich podezření. Dělejte, že máte na ně vztek, a řekněte jim, že nemusíte nikomu vykládat, kde jste byla a co jste dělala. Jestliže ten hlídkující policista viděl něco mimořádně podezřelého v tom, jak se Margy chová, uvede to v jejím popisu. Je pravděpodobné, že to bude popis ani ne tak dívky, jako spíše šatů. Zahlédla jeho uniformu a propadla panice. Zastavila se, otočila se k němu zády a dívala se do výkladů. To ho pravděpodobně na okamžik zaujalo, ale byl zaměstnán jinou záležitostí, totiž tou ženskou, která ho táhla dovnitř, aby se podíval, co se děje v bytě, a tak té dívce nevěnoval příliš pozornost. Ale když vnikl do Pattonova bytu a našel tam ty telefonické vzkazy s Marginým jménem a se jménem Thelmy Bellové, začne uvažovat o celé věci znova a bude se snažit si vzpomenout, zdali neviděl nějakou ženu, která se chovala, jako by měla s tou vraždou něco společného. A je velmi pravděpodobné, že si vzpomene na plášť a klobouk. No a tahle věc vás přivede do pěkné bryndy. Nebude to příjemné. Bude to znamenat dostat se do řečí a spoustu dalších věcí. Nevím, jestli to zvládnete.“

„Zvládnu to,“ řekla, „určitě to zvládnu.“

Perry Mason se otočil k Marjorie.

„Porozhlédněte se po pokoji, posbírejte všechno, co vám patří, a dejte to do kufříku. Vypadněte odsud, jak nejrychleji můžete, a jděte někam do hotelu. Zapište se pod svým pravým jménem, ale tak, aby vás příliš snadno nenašli. Jaké je vaše druhé křestní jméno?“

„Frances.“

„Tak se tedy přihlaste jako M. Frances Clunová. Také si pamatujte, že nemáte uvádět jako bydliště Cloverdale. Jste nyní tady. Vžijte se do představy, že jste obyvatelkou tohoto města, a

uveďte je jako svou adresu. Tady máte mou navštívenku. Je na ní telefonní číslo, Broadway 39251. Zavolejte mi do kanceláře a ptejte se po slečně Streetové. To je má sekretářka a bude informovaná. Nezmiňujte se při telefonování o žádných jménech, řekněte prostě, že už jste se mnou dnes mluvila a že jsem na vás chtěl, abyste mi oznámila svou adresu. Řekněte slečně Streetové, ve kterém hotelu jste se ubytovala. Pak se ve svém pokoji zamkněte. Nevycházejte v žádném případě ven a buďte pořád u telefonu, abych vám tam mohl kdykoliv zavolat ve dne v noci. Jídlo si dejte posílat do pokoje. Nesnažte se se mnou navázat kontakt, ledaže by se něco dělo. Kdyby za vámi přišla policie, nasaďte výraz naprosté dětské nevinnosti a neodpovídejte ani na jedinou otázku, kromě té, zdali máte právního zástupce. Řekněte jim, že vaším právním zástupcem jsem já. Požadujte, aby vám dovolili se se mnou spojit.“

Pomalu přikývla a stále na něho upírala zraky.

„Rozuměla jste všemu?“

„Myslím, že ano.“

„Tak se do toho dejte,“ řekl Perry Mason, „a pamatujte si, že ať se děje cokoliv, nemusíte učinit nikomu žádné prohlášení, dokud nepromluvíte se mnou. Nemusíte ani odpovídat na otázky. Nemusíte jim ani říkat, kdo jste a odkud jste přišla. V okamžiku, kdy na vás uvalí vazbu, požadujte, abyste mohla vejít ve styk se svým obhájcem. Ukažte jim tu navštívenku a žádejte, aby vám dovolili mi zatelefonovat. Když vám to dovolí, řeknu vám po telefonu, abyste nic neříkala. Když vám to nedovolí, předstírejte, že vás to rozladilo. Řekněte jim, že když neudělají, co na nich chcete, že ani vy neuděláte, co chtějí na vás. Že když vám nedovolí mi zatelefonovat, že nebudete odpovídat na jejich otázky. A pokaždé, když vám položí otázku a vy odmítnete odpovědět, použijte téže formulace, že totiž neodpovíte na otázky, dokud vám nedovolí mi zavolat. Jasné?“

„Jasné.“

Perry Mason vykročil ke dveřím. Když šel kolem Thelmy Bellové, poklepal jí na rameno a řekl: „Jste hodná holka.“

Vyšel na chodbu a slyšel, jak se dveře za ním zavřely a jak klapla zástrčka.

J. R. Bradbury právě seděl v hale hotelu Mapleton, když Perry Mason vstupoval.

Bradbury se tvářil klidně, odhodlaně a směle. Na sobě měl oblek z šedého tvídu, který se dobře hodil k šedi jeho očí, šedou košili, šedou kravatu s červenými puntíky, šedé vlněné ponožky, černobílé sportovní polobotky. Zamyšleně bafal z doutníku, když tu jeho bystré oči zahlédly Perryho Masona.

Vyskočil a zamířil k němu.

„Tak povídejte," řekl rychle a dychtivě. „Co se děje? Našel jste Marjorie? Co můžete pro ni udělat? Co –"

„Uklidněte se," řekl Perry Mason. „Pojďme někam, kde budeme moci mluvit. Co takhle ve vašem pokoji?"

Bradbury přisvědčil, zamířil k výtahu, pak se náhle zastavil a řekl:

„Tady za rohem je prima vinárnička, kde se čepují lihoviny. Můžeme tam dostat něco k jídlu a můžeme se tam něčeho napít. V pokoji totiž nic k pití nemám."

„Tak mě tam zaveďte," řekl Perry Mason.

Bradbury prošel létacími dveřmi v hale, počkal na Masona na chodníku, chytl ho pod paží a řekl:

„Tak tedy všechny stopy vedou k Marjorie, co?"

„Buďte zticha," řekl Perry Mason, „a počkejte, až budeme tam, kde budeme moci mluvit, a jestli v té vinárničce nebudeme mít kousek soukromí, tak o ničem mluvit nebudeme."

„Buďte bez starosti," řekl Bradbury, „my už si nějaké klidné místečko najdeme. Mám doporučení od hotelového vrátného."

Zahnul za roh, chvilku postál přede dveřmi a pak stiskl knoflík. Odsunula se výplň, dvě jiskrné černé oči si ho prohlédly, pak obličej zmizel. Ozvalo se cvaknutí zástrčky a dveře se otevřely.

„Přímo po schodech nahoru,“ řekl Bradbury.

Perry Mason kráčel po schodech pokrytých koberci. Vrchní číšník ho uvítal úklonou.

„Chceme separé,“ řekl Mason.

„Jen pro vás dva?“ zeptal se číšník.

Mason přisvědčil.

Číšník chvíli přemýšlel. Potom, stále sledován Masonovým pohledem, se otočil a vedl je malou jídelnou, plnou stolků, přes malý navoskovaný taneční parket a chodbou pokrytou kobercem. Pak odhrnul závěs. Perry Mason vstoupil a posadil se ke stolu. Bradbury si sedl naproti němu.

„Přineste mi nějaké dobré červené víno, několik horkých žemlí a velkou porci másla,“ řekl Perry Mason. „To je vše.“

„Já si dám žitnou se sodou,“ řekl číšníkovi Bradbury. „Vlastně byste měl přinést celou pintu žitné, trochu ledu a dvě láhve zázvorového piva. Pan Mason si možná také dá žitnou, až dopije víno.“

„Ne,“ řekl Mason, „jen víno a žemle, víc nic.“

„Tak tedy přineste jen jednu láhev piva,“ řekl Bradbury číšníkovi.

Když závěs opět zapadl na své místo, Bradbury se podíval na Masona a zvedl tázavě obočí.

Perry Mason se opřel lokty o stůl a začal mluvit tiše, důvěrně, ale přesto rychle:

„Zjistil jsem, kde se zdržuje Marjorie Clunová, a zašel jsem tam. Je do toho zapletená, jenže nevím, do jaké míry. Byla tam její přítelkyně, dívka jménem Thelma Bellová. Ta je v pořádku. Má alibi a chce Marjorie pomoci. Marjorie mi neřekla všechno, co ví. Vím jen to, co mi řekla, ale to není všechno. Nepokoušel jsem se jí vyptávat před Thelmou Bellovou a nepokoušel jsem se jít s Marjorie Clunovou do vedlejšího pokoje a promluvit si tam s ní, protože jsem se obával, že by si Thelma myslela, že to chceme hrát

na obě strany. Thelma to chce s Marjorie hrát poctivě. Nemohu vám sdělit všechny podrobnosti. V takovýchto případech je lépe, když toho člověk ví méně.“

„Ale s Margy je to v pořádku, ne?“ zeptal se Bradbury. „Můžete mi slíbit, že ji z toho vysekáte?“

„Nemohu slíbit nic,“ řekl Perry Mason. „Udělal jsem, co jsem mohl, a dostal jsem se k ní dřív než policie.“

„Řekněte mi, jak se přihodila ta věc s Frankem Pattonem?“ zeptal se Bradbury.

„Jak se to stalo, to nevím,“ odpověděl Mason. „Zjistil jsem, kde bydlí, a šel jsem tam.“

„Jak jste to zjistil?“

„Pomocí detektiva, kterého jste si najal.“

„Kdy jste to zjistil?“

„Dnes večer.“

„Pak jste tedy věděl, kde bydlí, už když jste večer odcházel z kanceláře.“

„Ano.“

„Proč jste mě nevzal s sebou?“

„Protože jsem nechtěl. Chtěl jsem se pokusit dostat z Pattona nějaké přiznání nebo aspoň aby připustil, že je vinen. Vím, že byste se neovládl a zahrnul byste ho obviňováním, a to by k ničemu nevedlo. Chtěl jsem si s ním promluvit, nalíčit na něho jednu nebo dvě pasti a čekat, zdali se chytne. Pak jsem to s ním chtěl skoncovat. Až by trochu změkl, měl jste přijít vy a má sekretářka. Ta by pak rozhovor stenografovala.“ Bradbury přisvědčil. „To není špatné,“ řekl. „Nejdřív mě to trochu mrzelo.“

„Nevím, co by vás na tom mělo mrzet,“ řekl Mason. „Jednám tak, aby všichni, jichž se to týká, byli co nejvíce spokojení. Koneckonců, musíte mi přece důvěřovat.“

„Tak dál,“ řekl Bradbury, „řekněte mi, co se stalo.“

„Když jsem tam přišel, zaklepal jsem na dveře jeho bytu.

Nikdo se neozýval. Sehnul jsem se a podíval jsem se klíčovou dírkou. V bytě se svítilo. Klíčovou dírkou jsem viděl stůl a na něm klobouk, hůl a nějaké rukavice. Věděl jsem určitě, že ty věci patří Pattonovi. Odpovídaly jeho popisu, který jsme měli k dispozici. Zaklepal jsem znovu a začal jsem mačkat zvonek. Občas jsem přestal a naslouchal, ale neslyšel jsem nic. Právě jsem se chystal odejít, když jsem zahlédl policajta, jak stojí na rohu chodby. Zřejmě mě chvilku pozoroval, jenže nevím, jak dlouho.

Okamžitě jsem si uvědomil, že asi něco není v pořádku a že jsem se dostal do maléru, ale už se nedalo nic dělat než přejít do útoku. Šel jsem tedy přímo k tomu policajtovi. Zastavil mě a chtěl vědět, co jsem tu dělal a proč se chci do toho bytu dostat. Řekl jsem mu, že hledám Franka Pattona a že jsem se dozvěděl, že bydlí tady v tom bytě. Že si myslím, že je určitě doma. Řekl jsem tomu policajtovi, kdo jsem, a dal jsem mu svou navštívenku.

S tím policajtem byla nějaká ženská. Říkala, že bydlí v bytě naproti. Myslím, že mluvila pravdu., Vypadala, jako když se vyhrabala z postele a ve spěchu oblékla. Říkala, že šla spát a že jí nebylo dobře. Že nějaká žena dělala hrozný rámus v protějším pokoji a že hystericky vykřikovala a že se mimo jiné zmiňovala o ‚šťastných nožkách'. Tohle jsem vám už říkal po telefonu."

„A co se stalo pak?"

„Pak šel ten policajt do bytu k té ženské a tam se radili. Nakonec přišel a podařilo se mu byt otevřít. Zjistil, že Patton byl probodnut velkým kuchyňským nožem, jedním z těch s velkou a dlouhou trojúhelníkovou čepelí. Ihned jsem se spojil s vámi, protože jsem chtěl zjistit, co mám podle vás v Margině záležitosti udělat."

„Odkud víte, že je Margy do toho zapletená?" zeptal se Bradbury.

„Viděl jsem ji – ale to jsem vám přece telefonoval," odpověděl Mason. „Vycházela z penziónu, právě když jsem šel dovnitř, a

vypadala tak provinile, že upoutala moji pozornost. Vlastně nevypadala ani tak provinile jako spíš vyděšeně. V jejích očích byla hrůza. Měla na sobě ten bílý plášť a bílý klobouček s červeným knoflíkem, ale o tom asi nic nevíte. Říkám vám to důvěrně. Nechte si to pro sebe.“

„Ovšem že si to nechám pro sebe,“ řekl Bradbury. „Ale řekněte mi, proč jste ji neoslovil?“

„Vždyť jsem ji neznal,“ řekl Perry Mason. „Neměl jsem potuchy, kdo je, až pak. Vypadala tak zpanikařené, když šla kolem mne, že když jsem zjistil, co ta ženská říkala policajtovi o té dívce, která hystericky vykřikovala o svých nohách, vybavilo se mi, že v té koupelně to určitě byla Margy.“

„Co by dělala v koupelně?“ zeptal se Bradbury.

„Kdybyste mě zabil, tak nevím,“ odpověděl Perry Mason. „Vypadá to, že si spolu vyřizovali nějaké účty. Patton měl napolo oblečený koupací plášť, ale šaty měl svlečené. Pravděpodobné se pokoušel něco provést a Marjorie se zabarikádovala v koupelně. Takhle si to představuji.“

„Pak šel za ní do koupelny a ona ho bodla nožem, ne?“

„Ne,“ řekl Perry Mason, „tělo neleželo v koupelně. Leželo v ložnici a koupelna je přece na opačné straně. Je možné, že to děvče bylo v koupelně a že se Pattonovi podařilo otevřít dveře. Možná že se porvali a že ho bodla v sebeobraně. Je tady ještě další možnost, že zatímco byla zamčená v koupelně, někdo jiný vstoupil do bytu a Pattona probodl.“

„Byly ty dveře zamčené?“ zeptal se Bradbury.

„Zajisté. Copak jsem vám neřekl, že ten policajt musel jít sehnat vrátného či koho, aby dveře otevřel?“

„Jestliže tedy dveře byly zamčené, jak mohl někdo vejít do bytu v době, kdy Margy byla v koupelně?“

„To je snadné. Mohl za sebou zamknout dveře, když vyšel ven, ať už to byl kdokoliv.“

Bradbury opět přisvědčil a zeptal se:

„A co ten detektiv, ten Paul Drake? Byl u toho?“

„Paul Drake měl přijít za mnou. Řekl jsem mu, aby mi dal pětiminutový náskok. Měl jsem se s ním sejít na rohu Deváté a Olivové a to chvíli trvá. Vypracovali jsme plán postupu a Drake měl odejít od rohu Deváté a Olivové pět minut po mně. Jel vlastním vozem, já jsem jel taxíkem, takže by tam byl pravděpodobně dřív než já a neměl bych možnost se s ním domluvit. Představuji si to tak, že právě v okamžiku, když vykročil směrem k budově, uviděl tu ženskou a strážníka v uniformě vcházet dovnitř. Okamžitě mu došlo, že něco není v pořádku, a tak zdrhnul a zpovzdáli pozoroval, oč jde. Každopádně si to takhle představuji. Prostě se mi nepodařilo s nim promluvit.“

Závěs se odhrnul a číšník přinášel objednaná jídla a nápoje. Bradbury si nalil důkladnou dávku whisky, vhodil do sklenice led, přilil zázvorové pivo, zamíchal to lžičkou a třemi doušky vypil půl sklenice.

Perry Mason si znalecky prohlédl láhev, přičichl k hrdlu, nalil si sklenici červeného vína, ulomil kousek žemle, dal sousto do úst a usrkl vína.

„Budete si přát ještě něco?“ zeptal se číšník.

„To je zatím všechno,“ řekl Bradbury. „Až budeme chtít platit, tak zazvoníme. Mohl byste se zatím postarat, aby nás nikdo nerušil?“

Číšník přikývl.

„Už jsem vám řekl všechno, co bylo potřeba,“ řekl Perry Mason.

Bradbury přisvědčil a prohlásil:

„Chtěl bych si o něčem pohovořit.“

Perry Mason po něm rychle střelil pohledem.

„Opravdu?“

Bradbury přisvědčil.

„Tak prosím,“ řekl Mason.

Číšník odešel a závěs zapadl.

„Za prvé,“ řekl Bradbury pomalu, „pochopte, prosím, jednu věc, pane Masone. Budu stát v téhle záležitosti za Marjorie Clunovou, ať se děje cokoliv.“

„Proč ne,“ řekl Mason a ulomil si další kousek žemle. „Tenhle dojem mám po celou dobu.“

„Dále,“ řekl Bradbury, „se postarám, aby se z toho Marjorie Clunová dostala, ať to odnese kdokoliv.“

„To mi neříkáte nic nového,“ prohlásil Mason.

Bradbury se naklonil a zadíval se upřeně na Perryho Masona.

„Rozumějte, pane doktore,“ řekl. „Nechci, aby v této věci vzniklo nějaké nedorozumění. Postarám se, aby se z toho Marjorie Clunová dostala, ať to odnese kdokoliv.“

Jeho hlas zněl tak naléhavě a umíněně, že Perry Mason zastavil ruku se sklenkou na poloviční cestě k ústům. Jeho oči se náhle zabodly do Bradburyových a zablýsklo se v nich.

„No?“ řekl.

„Marjorie Clunová,“ pokračoval Bradbury, „je na prvním místě. Miluji ji víc než sám sebe a udělal bych pro ni všechno na světě. Dosud neznám všechny podrobnosti a ani vy je neznáte, ale chci mít nezvratnou jistotu, že Marjorie Clunové nehrozí žádné nebezpečí. Budu se za ni bít s celým světem a je mi jedno, proti komu budu muset bojovat.“

„Pokračujte,“ řekl Perry Mason a stále držel sklenku na poloviční cestě k ústům.

„Rád bych věděl,“ řekl Bradbury, „jak dlouho jste klepal na dveře, než se objevil ten policista.“

„Minutu nebo dvě. Proč?“

„Pamatujete si přesně, kolik bylo hodin, když se ten policista objevil?“

„Ne,“ řekl Mason. „Nedíval jsem se na hodinky.“

„Něco takového se dá ovšem zjistit,“ prohlásil Bradbury.

„To ano,“ řekl Mason a postavil sklenku na stůl. „Pokračujte, Bradbury, poslouchám.“

„Rád bych znal přesný čas, kdy byla spáchána vražda, a dobu, která uplynula, než jste přišel do jeho bytu,“ pokračoval Bradbury. „Čas tu může hrát důležitou roli.“

„To může,“ souhlasil Perry Mason.

„Připadá mi směšné,“ řekl Bradbury, „že jestli byla Margy v koupelně a někdo zabil Pattona, že dveře zůstaly zamčené.“

„Proč?“

„Předně naprosto nevěřím tomu, že Margy Clunová měla klíč k Pattonovu bytu. To prostě nepřichází v úvahu.“

„Pokračujte,“ řekl Mason, „poslouchám.“

„V případě, že Marjorie Clunová byla zabarikádována v koupelně a Frank Patton vyrazil dveře, strhla se rvačka a Marjorie ho zabila v sebeobraně, pak by ona byla poslední, která by prošla dveřmi.“

„Ano,“ řekl Mason, „a co na tom?“

„V tom případě by dveře nebyly zamčené, protože Marjorie Clunová neměla od nich klíč a ten mrtvý muž by asi sotva ty dveře zamkl. Naopak zase,“ pokračoval Bradbury a přímo se vpíjel očima do Masonova obličeje, „kdyby Marjorie Clunová byla v koupelně a Patton by se pokoušel do koupelny dostat, ale nebylo by se mu to podařilo, á nějaká jiná osoba by prošla dveřmi bytu, Pattona zabila a pak vyšla ven, jak vy se domníváte, a zamkla za sebou dveře, jak by se mohla Marjorie dostat z bytu?“

Perry Mason nespouštěl z Bradburyho oči a tiše přemýšlel.

„Jediné další možné řešení,“ řekl Bradbury, „by bylo, že Marjorie Clunová vyběhla z koupelny, zatímco ti dva muži se spolu prali, přesněji řečeno, zatímco Frank Patton se pral s tím vetřelcem, který vstoupil dveřmi do bytu. V tom případě by Marjorie byla toho vraha viděla, a byla by ho nepochybně buď

poznala, kdyby ho znala, nebo by ho byla mohla aspoň částečně popsat, kdyby ho neznala.“

„A pak?“ zeptal se Perry Mason.

„Pak,“ řekl Bradbury, „by byl vrah probodl Pattona a utekl z bytu. V tom případě by pravděpodobně uviděl Marjorie Clunovou, buď v okamžiku, kdy se vynořila z koupelny, nebo když byla na chodbě nebo ve výtahu.“

„Jste velmi dobrý detektiv, Bradbury, jen co je pravda,“ řekl Perry Mason. „Promyslel jste to opravdu dokonale.“

„Chtěl jsem jen, abyste si uvědomil,“ řekl Bradbury pomalu, „že i když pocházím z menšího města, dokážu se postavit na odpor a bojovat, když nastane příležitost. Nechci, abyste mě podceňoval, pane doktore.“

Perry Mason ho s velkým zájmem pozoroval a v očích se mu objevilo něco jako záblesk úcty, když říkal:

„Ale Bradbury, vždyť já vás nepodceňuji.“

„Děkuji vám, pane doktore,“ řekl Bradbury a pozvedl svou sklenku, kterou si právě nalil.

Perry Mason ho pozorně několik okamžiků sledoval, pak i on zvedl svou sklenku s vínem, trochu upil a dolil.

„Už jste skončil?“ zeptal se.

„Ne,“ řekl Bradbury, „je tu ještě jedna věc, o které se chci zmínit. Jsem totiž přesvědčen, že Marjorie Clunová určitě vraha viděla a že nevykřikla nebo neudělala poplach jen proto, že ho znala a chtěla ho krýt.“

„Myslíte dr. Doraye?“ zeptal se Perry Mason.

„Přesně tak,“ řekl Bradbury a jeho hlas zněl chladně a rozhodně.

„Podívejte se,“ řekl Mason, „možná že vás v jedné věci opravím. Viděl jsem Marjorie Clunovou, když vycházela z penziónu. Stál jsem tam a pozoroval ji, dokud nepoodešla asi tak půl bloku, pak jsem se otočil a šel do penziónu. Jel jsem výtahem.

Když jsem vystoupil, šel jsem chodbou přímo k Pattonovu bytu. Neviděl jsem z Pattonova bytu nikoho vycházet. Stál jsem u dveří do té doby, než přišel ten policista. Nedovolil by nikomu opustit byt bez jeho vědomí, dokud neprovede prohlídku. Proto je rozumné mít za to, že byt byl prázdný, když jsem přišel. Je tu ovšem možnost, že vrah sešel po schodech, zrovna když jsem jel nahoru výtahem. Je to pouze možnost. Dr. Doraye znám. Kdybych ho byl v tom penziónu viděl, určitě bych ho byl poznal.“

„A co okna?“ zeptal se Bradbury. „Byla tam okna?“

„Ano, je tam okno, které vede k požárnímu žebříku,“ řekl Mason pomalu.

„To je ono,“ prohlásil Bradbury vítězoslavně.

„Ale kdyby byl v tom bytě dr. Doray,“ řekl Pěny Mason, „a kdyby Marjorie Clunová byla vyběhla z koupelny a ven ze dveří, proč by dr. Doray zamykal dveře bytu a pak vylezl oknem a slezl po požárním žebříku?“

„To je jedna z věcí,“ řekl Bradbury, „kterou musíme rozluštit.“

„Ano,“ souhlasil Perry Mason, „je tady spousta věcí, které budeme muset rozluštit, až budeme mít více faktů, pane Bradbury. Pochopte, že není v lidských silách rekonstruovat zločin, pokud neznáme všechna fakta.“

„To chápu,“ řekl Bradbury, „ale mně jde o to, že fakta, tak jak je známe, se zřejmě neshodují s jistými věcmi, které se určitě staly.“

„Tohle,“ řekl Perry Mason, „si musíme promyslet, až budeme u soudu a začneme případ rozbírat při obžalobě.“

„Raději bych si to promyslel hned teď,“ řekl Bradbury.

„Vy si tedy myslíte,“ řekl Perry Mason, „že viníkem je Bob Doray.“

„Mám-li být upřímný, tak ano. Pořád vám říkám, že ten člověk je nebezpečný. Jsem si jist, že on je zapleten do té vraždy, a rovněž jsem si jist, že Marjorie Clunová se pokusí ho krýt, jestli jí to bude

umožněno.“

„Myslíte, že ho miluje?“

„To není tak jisté. Myslím, že ji přitahuje. Možná že si pouze myslí, že je do něho zamilovaná. Chápete, pane doktore, v tom je rozdíl.“

Perry Mason pozoroval, jak Bradburymu září oči, a jeho úcta k němu znovu vzrostla.

„Chápu,“ řekl.

„Dále,“ řekl Bradbury, „v případě, že Marjorie Clunová se pokusí obětovat, aby dr. Doraye kryla, navrhuji, abychom jí v tom zabránili. Vyjádřil jsem se dost jasně?“

„Víc než jasně.“

Bradbury si nalil další pořádnou dávku žitné a rozředil ji pivem.

„Ať se stane cokoliv,“ řekl, „Marjorie se nesmí pro dr. Doraye obětovat.“

„Pak tedy chcete, abych se pokusil prokázat, že dr. Doray spáchal ten zločin?“

„Naopak,“ řekl Bradbury pomalu, „chtěl bych vás připravit na toto, pane doktore: když se ukáže, že mám pravdu a že dr. Doray buď v tom má prsty, nebo že spáchal tu vraždu, pak vám asi navrhnu, abyste ho obhajoval.“

Perry Mason se vztyčil na své židli a řekl:

„Cože?“

Bradbury pomalu přikývl.

„Požádám vás,“ řekl, „abyste dr. Doraye obhajoval.“

„Ale jestliže ho budu obhajovat,“ řekl Perry Mason, „tak udělám všechno, co bude v mé moci, aby ho osvobodili.“

„To by bylo pochopitelné,“ prohlásil Bradbury.

Perry Mason přestal jíst a začal bubnovat prsty na ubrus. Přitom nespouštěl z Bradburyho oči.

„Ne,“ řekl pomalu, „myslím, že vás nebudu podceňovat, pane

Bradbury, totiž – už nikdy ne.“

Bradbury se usmál.

„A teď, pane doktore, když si tak výborně rozumíme, zapomeňme na obchodní záležitosti a najezme se a napijme.“

„Vy můžete,“ ušklíbl se Mason, „ale já se musím spojit se svou kanceláří. Napadlo mi, že kolem ní budou možná slídit detektivové.“

„Co můžou na vás chtít?“ zeptal se Bradbury zvědavě.

„Budou už vědět, že jsem byl v tom bytě, a budou chtít zjistit, proč jsem tam šel, a všechno kolem.“

„Co všechno jim řeknete?“

„Nemíním jim říct nic o vás, pane Bradbury,“ řekl Mason. „Vás si budu držet hezky v pozadí.“

„To je správné,“ poznamenal Bradbury.

„A kdybych měl jakoukoliv možnost udělat v novinách reklamu zamilovanému románku dr. Doraye, udělám to,“ dodal Perry Mason.

„Proč?“

„Pane Bradbury,“ řekl Mason a nespouštěl z něho oči, „jste inteligentní člověk. Mohu k vám být tedy upřímný. Jste starší pán, mnohem starší než Marjorie Clunová. Máte peníze. V případě, že se Marjorie dostane do nesnází a v novinách se rozkřikne, že tato žena vyhrála soutěž o nejkrásnější nohy a že sem přišel bohatý starší ctitel, aby ji vyslídil, tak to bude všechno působit zcela jiným dojmem, než kdyby se to vzalo do ruky tak, jak jsem říkal.“

„A jak tedy?“

„Když se začne vykládat, že Marjorie Clunová sem přišla proto, že byla krutě rozčarovaná, že dr. Robert Doray, mladý zubař, jen o několik let starší než ona, zanechal lékařské praxe, vypůjčil si peníze, kde se dalo, a přišel ji sem vyhledat. To vyvolá úplně jiný dojem – bude z toho zamilovaný románek dvou mladých lidí.“

„Chápu,“ řekl Bradbury.

„Ovšem v tomto případě jsme handicapováni,“ pokračoval Perry Mason, „tou soutěží o nejkrásnější nohy. Jakmile se noviny domáknou, oč jde, začnou uveřejňovat fotografie Marjorie Clunové a tyto fotografie se pochopitelné budou týkat nohou. To sice přiláká pozornost čtenářů, ale nebude to pro Marjorie taková reklama, jakou chceme.“

Bradbury pomalu přikývl.

„Na jedné věci,“ řekl, „bychom se mohli dohodnout.“

„Na které?“

„Že nebudeme jeden druhého podceňovat,“ řekl Bradbury s úsměvem. „Ať vás ani nenapadne, abyste se mi omlouval za cokoliv, co podniknete. Pusťte se do toho a zacházejte s veřejným míněním, jak sám uznáte za vhodné. Jenom,“ a tu Bradbury pohlédl na Masona tvrdě a zkoumavě jako obchodník, „nepusťte ani na okamžik ze zřetele, že nedovolím, aby to Marjorie Clunová za někoho odnesla. Proti tomu se budu bránit zuby nehty. Zatáhnu do toho kohokoliv, jen abych ji z toho dostal. Kohokoliv, rozumíte?“

Perry Mason si povzdechl, dolil zbytek vína do sklenice, ulomil si další kus žemle, položil na něj pořádnou porci másla a řekl přívětivě:

„Bradbury, to je pro mne novinka. Jděte už s tím do háje.“

Perry Mason počkal, až Bradbury vstoupí do výtahu v hotelu Mapleton a zmizí nahoře. Pak zašel do telefonní budky a zavolal do své kanceláře.

Ozval se tichý a opatrný hlas Delly Streetové: „Co se stalo?“

„Proč?“ vyzvídal Perry Mason.

„Jsou tady dva detektivové.“

„Tak jim řekněte, ať počkají, že už jsem na cestě.“

„Jste v pořádku, šéfe?“

„Ovšem.“

„Nestalo se nic?“

„Nic, co by vás mělo vzrušovat.“

Začala mluvit nápadně rychle.

„Chovají se podezřele. Poslouchají mě, jak mluvím do telefonu. Budou odposlouchávat na druhé lince…“ Pak dodala hlasitěji: „… já vám opravdu nemohu říct, kdy tady bude. Myslím, že někdy kvečeru. Řekl mi, abych čekala, dokud se neohlásí, a dosud se neohlásil. Když mi řeknete své jméno, povím mu, že jste volal, nebo mi tu můžete nechat své telefonní číslo a on vás zavolá, když s vámi bude chtít mluvit.“

Perry Mason řekl změněným hlasem: „Nic mu nevyřizujte,“ a zavěsil.

Když vyšel z budky, chvíli postál, zapálil si cigaretu a zamyšleně hleděl na její žhnoucí konec a kotoučky kouře. Pak náhle pokývl hlavou, jako by se k něčemu rozhodl, přešel halou, přivolal taxík a jel bez meškání do své kanceláře. Tvářil se klidně a vyrovnaně, když otvíral dveře a říkal: „Buďte zdráva, Dello.“

„Tihle dva pánové…“ začala a ukázala hlavou na dva muže, kteří seděli v křeslech, jež si předtím otočili ke stěně. Jeden z mužů rozhrnul sako, aby bylo vidět zlatý policejní odznak, a prohlásil:

„Chceme si s vámi pohovořit.“

Mason vyloudil na tváři zářivý úsměv na přivítanou.

„Aha,“ řekl, „vy jste z komisařství, že? To je prima. Už jsem myslel, že jste klienti, a já jsem dneska večer hrozně unavený. Tak pojďte dál.“

Otevřel dveře soukromé pracovny a pustil detektivy napřed. Když zavíral dveře, zahlédl bledý obličej Delly Streetové a její ustaraný pohled a rychle na ni mrkl pravým okem. Pak zavřel dveře, ukázal na křesla, přikročil k velké otáčecí židli, posadil se a dal si nohy na stůl.

„Tak co je?“ řekl.

„Já jsem Riker,“ řekl jeden z mužů, „a tohle je Johnson. Jsme od kriminálky a máme na starosti vraždy.“

„Kouříte?“ zeptal se Mason a ukázal na krabičku s cigaretami na stole.

Oba muži si vzali.

Perry Mason počkal, až si zapálí, a pak se zeptal:

„Tak co, hoši, oč vám jde?“

„Šel jste za mužem jménem Frank Patton do penziónu Holliday na Javorové třídě?“

Mason s úsměvem přisvědčil.

„Ano, šel jsem tam a pátral jsem po něm, ale nikdo se neozýval. Objevil se tam policista s nějakou ženskou. Vedla ho tam a pořád něco mlela o nějaké dívce, že má v tom bytě hysterický záchvat. Domníval jsem se, že si tam asi hrají na zástavy a že ten muž nechce, aby ho někdo rušil.“

„Byla tam spáchána vražda,“ prohlásil Riker.

Mason prohodil lhostejně:

„Ano, slyšel jsem, že ten policista vylomil dveře a zjistil, že byla spáchána vražda. Neměl jsem možnost zjišťovat detaily. Ten muž ležel v bytě, že?“

„Ano,“ řekl Riker, „byl nalezen mrtvý. Ležel na podlaze ve

spodním prádle. Na sobě měl napůl oblečený koupací plášť. V srdci mu vězel kuchyňský nůž.“

„Našly se nějaké stopy?“

„Proč se na to ptáte?“ zeptal se Johnson zvědavě.

Mason se usmál.

„Abychom si rozuměli, hoši,“ řekl. „Ten muž nemá pro mne žádný význam, až na to, že jsem s ním chtěl udělat interview. Jeho smrt mi vlastně ulehčuje situaci.“

„Co tím chcete říct?“ vyzvídal Riker.

„Můžete si zjistit všechno, co se mé osoby týče, když si promluvíte s Carlem Manchesterem v úřadě státního zástupce,“ řekl Perry Mason. „Pracovali jsme na tom případu spolu. Měl jsem dělat soudního znalce a dostat Pattona za mříže.“

„Na základě jakého obvinění?“ zeptal se Riker.

„Jakéhokoliv, kterého bychom mohli proti němu použít,“ řekl Mason. „Kvůli tomu jsem tam šel. Bylo domluveno, že si vymyslím nějaké falešné obvinění a že on se na ně chytí. Carl Manchester si totiž nebyl jist, že by mohl proti němu nějaké obvinění vznést.“

„Jak to dopadne u soudu, o to se nestarejte,“ řekl Johnson. „Řekněte nám, co si o tom myslíte jako právník.“

„Ten chlapík byl vyděrač a jeho oběťmi byly dívky s hezkýma nohama,“ řekl Mason. „Vybíral si je a páchal vyděračství, které nakonec odnesly ony. Provozoval to v malých městech, vyhledával obchodní sdružení a dělal ze sebe člověka, který se dá snadno oškubat, a mimochodem, vždycky to byla nějaká dívka, která mu na to naletěla.“

„Chcete říct, že ty hochy z obchodního sdružení převezl?“ zeptal se Johnson.

Perry Mason přikývl.

„Jistě. Proč ne?“

„A neříká se o nich, že jsou pěkně mazaní?“

„Myslí si o sobě, že jsou chytří,“ řekl Mason. „Ve skutečnosti jsou vystaveni všemožnému vydírání. Mezi námi, je to velmi snadné.“

Riker se na něho zkoumavě podíval a prohlásil:

„Máte úroveň.“

„Co tím chcete říct?“

„Chci říct, že to asi bude stát pěkné peníze, když od vás někdo chce službu.“ ,

„Bohudíky ano,“ ušklíbl se Mason.

„Dobrá. Někdo vám asi velmi rád zaplatil, abyste toho chlápka sledoval.“

Mason přisvědčil.

„Zajisté, to se samo sebou rozumí.“

„A kdo to byl?“ řekl Riker.

Perry Mason zavrtěl hlavou a řekl s úsměvem:

„Vy jste ale šibalové.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Riker.

Mason se na ně laskavě usmál:

„Jste docela prima hoši. Vyděláváte si na živobytí zrovna tak jako já. Ptali jste se mě na něco, co byste asi rádi věděli. Kdybych si myslel, že to má co dělat s vraždou, možná že bych vám to řekl. Ale s vraždou to nic společného nemá, a proto je vám po tom houby.“

„Z toho se může vyklubat motiv,“ řekl Riker. „Každý, kdo by vám zaplatil, abyste dostal toho muže do vězení, by mohl mít důvod k vraždě.“

Mason se ušklíbl.

„Ale to by mi předem nedával tisíc dolarů zálohy. Kdyby byl zamýšlel toho muže zavraždit, byl by ty své dolary nevydával. Nebyl by mě hostil a pak odešel toho muže zabít. To bych pak dostal svůj honorář bez námahy.“

Johnson pomalu přikývl:

„To je pravda.“

„Já si myslím totéž, ale přesto bych hrozně rád věděl, kdo si vás najal,“ řekl Riker.

„Možná, že byste to hrozně rád věděl,“ řekl Mason, „ale já bych vám to hrozně nerad řekl. To už tak mezi námi právníky bývá, že existuje jedna taková maličkost, a té se říká profesionální důvěra. Nemůžete mě brát za svědka, a proto mě nemůžete nutit, abych odpovídal na jakoukoliv otázku. Ale jinak nic ve zlém.“

Riker se díval rozladěně na špičky svých bot a řekl:

„Tím si nejsem tak jistý.“

„Čím?“ zeptal se Mason.

„Že to neříkáte ve zlém.“

„Pozor, abyste nepřestřelil,“ řekl Mason. „Hoši, vždyť vám dávám tip. Řekl jsem vám, co jsem mohl, abych nezradil důvěru.“

„Tak on tedy přiváděl dívky do maléru, co?“ zeptal se Johnson bojovně.

Perry Mason řekl s úsměvem:

„Na to se zeptejte Carla Manchestera.“

Riker pohlédl rozladěně na Masona a řekl:

„Tak vy nám ten tip nedáte?“

Mason řekl pomalu:

„Rikere, rád bych vám oběma pomohl, ale opravdu vám nemohu říci jméno člověka, který si mě najal. Myslím, že by to nebylo fair. Ale mohu vám říci tolik…“

Zarazil se a začal bubnovat prsty na stůl.

„Dopovězte to,“ řekl Riker.

Perry Mason se nadechl a prohlásil:

„Existuje jedna dívka. Je z Cloverdalu a je to jeho poslední oběť. Jmenuje se Marjorie Clunová a je tady někde ve městě.“

„Kde?“ zeptal se Riker.

„To vám nemohu říct.“

„Tak dobře, pokračujte,“ řekl Johnson. „Co je s ní?“

„Nevím toho o ní mnoho,“ řekl Perry Mason, „ale má milence, který sem přišel z Cloverdalu – je to nějaký dr. Robert Doray. Bydlí v hotelu Midwick; to je tam ve Východní Faulknerově ulici. Je to zatraceně hezký chlapík. Určitě by při svých zásadách nepomýšlel na vraždu. Ale kdyby se byl náhodou někde s Pattonem setkal, asi by ho byl hrozně zmlátil.“

„Tak vidíte, teď jste nám dal tip,“ řekl Riker.

Perry Mason otevřel doširoka oči a zatvářil se nevinně jako dítě.

„Jistě,“ prohlásil. „Řekl jsem vám, že jsem ochoten dát vám všechny tipy, které mohu. Vy zatracení chlapi si vyděláváte na živobytí právě tak jako já. Já vlastně proti policii vůbec nic nemám. Policie případ zpracuje, jak nejlépe umí, a já pak přijdu k soudu a pokouším se to zmařit. Je to obchod. Kdybyste vy od policie nevypracovávali své případy, abyste mohli zavírat, pak bych ani já neměl možnost si vydělávat tím, že toho člověka obhajuji. Člověk si platí advokáta, jen když má malér.“

Riker přisvědčil:

„To je pravda.“

„Můžete nám říct ještě něco o Marjorie Clunové?“ zeptal se Johnson.

Perry Mason zazvonil na Dellu Streetovou.

„Dello, přineste mi laskavě ty desky s případem šťastných nožek.“

Přikývla, přistoupila ke kartotéce a za chvilku se vrátila s deskami.

Perry Mason jí pokynul:

„To je všechno.“

Rozhorleně za sebou zabouchla dveře.

Perry Mason vytáhl z desek fotografii.

„No, chlapci, tak tohle je fotografie Marjorie Clunové. Myslíte, že byste ji poznali, kdybyste se s ní setkali?“

Riker hvízdl.

Oba muži vstali z křesel a šli blíž, aby si fotografii prohlédli.

„Dívka s takovýma nohama," prohlásil Johnson, „se narodila jen proto, aby dělala maléry. Vsadím se, že má v té vraždě prsty."

Mason pokrčil rameny.

„Podle mě se to nedá dokázat, chlapci," řekl vlídně. „Dostal jsem zaplaceno, abych stíhal Pattona. Nyní je mrtev a já ho stíhat nemohu. Můžete si ověřit všechno, co jsem vám řekl, až si promluvíte s Manchesterem. Zatím byste se raději měli zaměřit na toho dr. Doraye. Za tu dobu, co se zpráva o vraždě dostane do novin, se Doray třeba rozhodne, že ho tu nic nedrží, a vrátí se do Cloverdalu."

„Myslím, že si přišel pro tu dívku," řekl Riker. Mason zvedl obočí. „Skutečně?"

„Copak jste to neříkal?"

„Myslím, že ne."

„Nějak jsem nabyl toho dojmu." Mason povzdechl a učinil výmluvné gesto rukama. „Hoši," řekl, „podle mě nemůžete dokázat nic. Řekl jsem vám všechno, co o tom případu vím, pokud nešlo o porušení stavovské důvěry. Můžete do mne hučet až do rána, už ze mne nedostanete nic."

Riker se zasmál a vstal.

Johnson chvíli váhal, pak i on odstrčil své křeslo.

„Můžete vyjít tudy," řekl Perry Mason a otevřel dveře na chodbu.

Když slyšel, že zvuky jejich kroků slábnou, jak zahýbali za roh chodby a šli k výtahu, přibouchl dveře, ověřil si, že je skutečně zavřeno, šel ke dveřím do přijímací kanceláře, otevřel je a usmál se na Dellu Streetovou.

„Co se stalo, šéfe?" zeptala se se staženým hrdlem. „Patton byl zavražděn," odpověděl. „Než jste tam šel, nebo až potom?"

„Než jsem tam šel. Kdyby byl zavražděn potom, tak bych v

tom lítal.“

„A teď v tom nelítáte?“

Zavrtěl hlavou, pak se posadil na kraj jejího stolu, povzdechl si a řekl:

„Totiž, já nevím.“

Naklonila se a uchopila jeho ruku svými chladnými energickými prsty.

„Nepovíte mi to?“ zeptala se přitlumeným hlasem.

„Než jste sem přišla,“ řekl, „telefonoval Paul Drake. Dal mi Pattonovu adresu do penziónu Holliday. Hned jsem se tam vydal. Drake měl přijít za mnou za pět minut. Ještě než jsem dorazil na místo, uviděl jsem nějakou pěknou holku vycházet ven. Měla na sobě bílý plášť a bílý klobouk s červeným knoflíkem; také střevíce měla bílé. Měla modré oči a ty vypadaly zděšeně. Všiml jsem si jí právě proto, že vypadala provinile a že byla hrozně vyděšená. Pak jsem šel nahoru do Pattonova bytu a zaklepal na dveře. Nic se nedělo. Zkoušel jsem zvonek. Nikdo se neozýval. Zmáčkl jsem kliku, ta povolila a dveře se otevřely.“

Na chvíli přerušil řeč a sklonil hlavu. Stiskla mu jemně hřbet ruky a zeptala se:

„Co bylo dál?“

„Vstoupil jsem do bytu a hned se mi tam něco nezdálo. V obývacím pokoji ležel na stole klobouk, hůl a rukavice. Viděl jsem to klíčovou dírkou, než jsem vstoupil. Z toho jsem usoudil, že někdo je doma.“

„Proč jste chtěl jít dovnitř?“

„Chtěl jsem něco od Pattona. Neodpovídal, když jsem klepal na dveře, a tak jsem si řekl, že bych toho mohl využít.“

„Pokračujte,“ řekla.

„V obývacím pokoji nebyl nikdo, ale když jsem prošel dveřmi do ložnice, našel jsem Pattona ležet na podlaze. Byl mrtev. Někdo ho bodl nožem s širokým ostřím, ale zpackal to.“

„Jak to?“

„Patton zemřel samozřejmě okamžitě, ale rána byla příliš velká. Nůž zasáhl tepnu přímo nad srdcem, a takové věci hodně stříkají, jak víte.“

Potlačila hrůzu, která se jí zračila v obličeji, a pravila tiše: „Ano, dovedu si to představit. A co bylo potom?“

„To je všechno. Ve vedlejším pokoji ležel obušek. Ještě jsem si to všechno v hlavě nesrovnal.“

„Ale když byl zabit nožem,“ řekla, „k čemu tam byl ten obušek?“

„Právě to si nedovedu vysvětlit. Tady něco nehraje.“

„Oznámil jste to policii?“

„Tady se karta obrátila proti mně,“ řekl. „Otřel jsem své otisky prstů s klik a vyšel ven. Uvědomil jsem si, že Paul Drake má přijít za pět minut. Chtěl jsem, aby to byl on, kdo tu mrtvolu objeví. Já jsem musel zařídit jiné věci. Bylo mi jasné, že Drake uvědomí policii. Právě když jsem vycházel z bytu, zaslechl jsem bouchnutí dveří od výtahu a hlasy. Slyšel jsem nějakou ženskou, jak říká něco o tom, že nějaká dívka má hysterický záchvat, a z toho, co říkala, jsem usoudil, že mluví s policajtem. Ihned jsem si uvědomil, co se stane. Kdyby mě byl někdo viděl, jak odcházím z bytu, kde byl ten zavražděný muž, tak bych se dostal do pěkného maléru. Kdybych zůstal stát na místě a vyprávěl přesně to, co se stalo, nikdo by mi nevěřil. Ne že by mě zrovna obvinili z vraždy, ale vypadalo by to, že někdo z mých klientů spáchal vraždu a že mi zatelefonoval, a já že jsem se tam přihnal, abych zahladil stopy nebo něco takového. Dovedete si představit, v jak choulostivé situaci jsem se octl. Uvědomil jsem si, že někteří lidé, kteří mi zaplatili, abych je obhajoval, by v tom mohli lítat. Až by mě ten policajt uviděl vycházet z pokoje nebo stát u dveří, jako bych byl právě vyšel, už bych nikdy nemohl obhájit ani jednoho z nich, protože porota by byla toho názoru, že můj klient je určitě vinen a

že mi dal avízo, co se stalo.“

„Co jste udělal?“ zeptala se dychtivě. „To jste byl opravdu v choulostivé situaci.“

„Mohl jsem udělat jen jednu věc, aspoň tak jsem si myslel. Musel jsem uvažovat rychle. Možná, že jsem to měl zahrát jinak, nevím. Byl to jeden z těch okamžiků, kdy se člověk musí rozhodnout a musí to být rychle. Vytáhl jsem z kapsy paklíč a zamkl dveře. Byl to obyčejný zámek. Pak jsem předstíral, že nevím, že pár kroků ode mne je policajt, a začal jsem bušit na dveře. Policajt se vynořil za rohem chodby a viděl mě, jak stojím před dveřmi a tluču na ně. Několikrát jsem zalomcoval klikou, pak jsem se zatvářil rozmrzele a otočil jsem se, jako když chci odejít. Pak jsem předstíral, že teprve nyní toho policajta vidím.“

„To bylo chytré,“ skočila mu do řeči Della Streetové.

„Až sem to bylo všechno v pořádku,“ řekl Perry Mason rozvážně, jako by komentoval partii bridže. „Ale pak jsem udělal kardinální chybu.“

„Jakou?“ zeptala se. Oči měla mírně rozšířené a upřeně mu hleděla do tváře.

„Podcenil jsem inteligenci J. R. Bradburyho.“

„Oh,“ zamumlala a viditelně se jí ulevilo. Po chvíli řekla:

„Má nějaký…“

„To jste uhodla, má,“ řekl Perry Mason.

„Řeknu vám o něm jedno. Má těkavé oči a mladistvé vzezření. Pamatujete se, jak mi nabízel cigaretu, když jste odtud odcházel?“

„Ano.“

„Naklonil se ke mně, aby mi připálil.“

„Pokusil se vás políbit?“

„Ne,“ řekla zvolna, „a to je na tom to zvláštní. Myslela jsem, že se o to pokusí. Stále si myslím, že měl v úmyslu se pokusit, ale něco způsobilo, že si to rozmyslel.“

„A co?“

„To nevím.“

„Myslel si snad, že byste mi to řekla?“

„Ne, myslím, že kvůli tomu ne.“

„A co tedy udělal?“

„Naklonil se těsně ke mně a přiložil zápalku k cigaretě, pak se narovnal a přešel na druhou stranu kanceláře. Tam stál a upřeně se na mne díval, jako bych byla nějaký obraz nebo jako by si snad pokoušel představit, jak bych se do toho obrazu hodila. Byl to zvláštní pohled. Díval se na mne, a přesto se na mne nedíval.“

„Co se stalo pak?“

„Pak se vzpamatoval. Zasmál se a řekl, že by snad měl raději jít pro ty noviny a aktovku.“

„A odešel?“

„Ano.“

„Mimochodem, co vlastně s nimi udělal?“

„Nechal je tu.“

„Říkal něco o aktovce, když odcházel?“

„Ne, o tom telefonoval z hotelu.“

„Co jste s nimi udělala?“

Ukázala na skříň.

Perry Mason vstal, šel ke skříni, otevřel dveře a vyndal koženou aktovku a kupu novin. Podíval se na výtisk, který ležel navrchu. Název hlásal, že je to Cloverdaleský nezávislý deník, starý asi dva měsíce.

„Máte klíč k té skříni?“ zeptal se.

„Ano, mám ho tady na kroužku.“

„Tak tu skříň zamykejte, dokud tam máme tenhle materiál.“

„Neměli bychom to dát do sejfu?“

„Tak mimořádně důležité to zas není. Ale přesto bych to měl rád pod zámkem.“

Šla ke skříni, zastrčila klíč do zámku a zamkla.

„Ještě jste mi neřekl,“ připomenula mu, „jak jste podcenil

Bradburyho inteligenci.“

„Viděl jsem dívku, jak odtamtud odchází. Napadlo mi, že má s tou vraždou něco společného, jenže jsem nevěděl, co. Nijak zvlášť jsem se o to nestaral, ledaže by ta dívka byla náhodou Marjorie Clunová. Ale chtěl jsem se přesvědčit, a tak jsem zatelefonoval Bradburymu.“

„A řekl jste mu, že Patton byl zavražděn.“

„Ano, a zeptal jsem se ho na Marjorie Clunovou. Bylo mi jasné, že jestliže to byla ona, kdo vyšel z toho bytu, že budu muset jednat rychle a být u ní dřív než policie.“

„Nic lepšího jste udělat nemohl, že? Měl jste si všechno zjistit, a také zjistit, co chce Bradbury.“

„Asi ano.“

„Však jsem si hned myslela, že tu není něco v pořádku. Byl tak vyplašený, když jste mu telefonoval. Nevím sice, co jste mu říkal, ale zdálo se mi, že je úplně vedle. Myslela jsem, že zavěsí. Začal lapat po dechu a oči mu lezly z důlků jako kocourovi.“

„Tak takhle vypadá situace v kostce,“ řekl Perry Mason.

„Proč si s tím děláte hlavu?“ zeptala se.

„Protože nemám odvahu oznámit policajtům, že jsem v tom bytě byl. Kdybych jim teď řekl pravdu, podezřívali by mě z vraždy. Musím trvat na svém výmyslu o zamčených dveřích. A ty zamčené dveře mohou hrát v tomto případu mimořádnou roli, mnohem a mnohem větší, než je mi milé.“

„Není tohle věc policie, aby si to zjistila?“

„Nejsem si tím tak jistý,“ řekl, „ale vím určitě, že Bradbury bude nebezpečný soupeř.“

„Jakýpak soupeř, vždyť je to klient. Proč by z něho měl být soupeř?“

„To je právě ono. Právě tady jsem se přepočítal.“

„Jak to?“

„Dívka, která vyšla z bytu, byla Marjorie Clunová. Je v tom

nějak namočená, jenže já nevím, do jaké míry. Bradbury je do ní blázen. Beznadějně se do ní zamiloval a dal mi na srozuměnou, že jestliže ona v tom bude lítat, on nebude brát na nikoho ohledy. Chce ji z toho vysekat za každou cenu.“

Della Streetová chvíli usilovně přemýšlela, pak náhle padl její zrak na poznámkový blok.

„Čekáte zprávu od nějaké mladé ženy, která měla zavolat a nechat tady adresu?“

„Ano, to je Marjorie Clunová. Měla se odebrat někam, kde si s ní budu moci pohovořit. Neměl jsem dosud možnost s ní mluvit a zjistit, co se stalo. Pořád se kolem ní někdo motal.“

„Těsně než jste přišel,“ řekla Della Streetová, „se ozval v telefonu mladý ženský hlas a řekl: Povězte panu Masonovi, že jsem v hotelu Bostwick, pokoj č. 408, a aby ověřil to alibi.“

„To je všechno?“

„Všechno.“

„Jaké alibi mám ověřovat?“

„To nevím. Myslela jsem, že to budete vědět.“

„Jen jedna osoba má v tomhle případu alibi, a já jsem si je ověřil.“

„Kdo je to?“

„Thelma Bellová. Byla pryč s chlapíkem jménem Sanborne. Zjistil jsem si to, dřív než se s ním mohla domluvit.“

„Možná že právě tohle alibi si máte ověřit.“

„Už se stalo.“

Zamračil se a uvažoval. Pak pomalu zavrtěl hlavou a řekl:

„To nemůže být nic jiného než tohle. Prověřím to znovu, jakmile si promluvím s Paulem Drakem. Bude na mne asi někde čekat. Měl se se mnou setkat u Pattonova bytu, ale zpozoroval, co se stalo a zmizel.“

„Mám tu čekat?“ zeptala se.

„Ne, jděte domů.“

Když si nasadila klobouk a oblékla plášť, přepudrovala tváře a nalíčila rty, Perry Mason zastrčil palce do průramků vesty a začal přecházet po kanceláři sem a tam.

„Co je s vámi, šéfe?“ zeptala se a otočila se k němu od zrcadla.

„Přemýšlel jsem o tom obušku.“

„Co s ním má být?“

„Když budete schopná mi vysvětlit, proč nějaký muž zabije druhého muže nožem, pak půjde do vedlejšího pokoje a hodí do kouta obušek, tak jste celý tento případ rozřešila.“

„Možná, že je to jeden z těch případů, kdy člověk zahlazuje stopy. Možná že ten obušek měl na sobě otisky prstů někoho, koho chtěl vrah do toho zločinu namočit. Ty otisky tam mohly být několik měsíců předtím, než si ten obušek přinesl, a pak –“

„A pak,“ dodal Perry Mason, „by byl určitě zabil oběť tím obuškem. Na Pattonově hlavě nebylo ani škrábnutí: Co ho zabilo, byl ten nůž, a ten ho zabil okamžitě. Obušek už měl s jeho smrtí asi tolik společného jako můj revolver, který mám v horní pravé zásuvce ve stole.“

„Proč ho tam tedy vrah zanechal?“

„To bych právě rád věděl,“ řekl Perry Mason a pak se náhle rozesmál:

„Asi jste si dost namáhala své mozkové závity, ale detektiv by z vás nebyl.“

Stála s rukou na klice a zvědavě si ho prohlížela.

„Šéfe,“ řekla, „proč se nechováte jako ostatní advokáti?“

„Máte na mysli zahlazování stop a podplácení křivopřísežníků?“

„Ne, to nemyslím. Ale proč nesedíte v kanceláři a nečekáte, až dostanete případ na stůl? Ať si policie zaúřaduje a případ zpracuje, a pak si jděte k soudu a snažte se jim to nabourat. Proč vždycky nastavujete vlastní kůži a do případu se zapletete?“

Ušklíbl se a řekl:

„Ať visím, jestli to vím. Ale já už jsem takový a jiný nebudu. Mnohokrát se dá zabránit, aby porota neodsoudila člověka, protože nebyla dokázána vina nade vši pochybnost. Já takové rozsudky nemám rád. Rád nezvratně dokazuji, že nějaká osoba je nevinná. Rád pracuji s fakty. Mou vášní je vrhnout se přímo doprostřed situace, snažit se udělat si úsudek dříve než policie a být první, kdo přijde na to, jak to doopravdy bylo.“

„A pak chránit někoho, kdo se nemůže bránit,“ dodala Della Streetová.

„Zajisté,“ řekl, „to je součástí hry.“

Usmála se na něho ode dveří a řekla:

„Dobrou noc.“

Perry Mason vytočil číslo Drakeovy kanceláře a uslyšel detektivův hlas, jak opatrně říká: „Haló!“

„Nevyslovuj žádné jméno, jestliže nejsi sám. U mne je vzduch čistý.“

„Jsem u tebe asi za deset minut,“ řekl Paul Drake. „Můžeš počkat?“

„Ano,“ řekl Perry Mason. Pak zavěsil, opřel se ve své otáčivé židli a zapálil si cigaretu. Pak ji vyndal z úst a držel ji tak, aby mohl pozorovat, jak kouř pomalu vytváří kroužky. Seděl naprosto bez hnutí, pozoroval kotoučky kouře a zdálo se, že napůl dřímá. Cigareta nebyla dokouřená ani do poloviny, když pomalu kývl hlavou, jako by dospěl k nějakému rozhodnutí. Potom opět vsunul cigaretu do úst, v klidu ji dokouřil, uhasil ji, hodil do popelníku a podíval se na hodinky. Právě v tom okamžiku uslyšel, jak někdo bere za kliku u dveří, které vedly do chodby.

Přistoupil ke dveřím, položil ruku na kliku a zeptal se:

„Kdo je?“

„Otevři, Perry,“ ozval se Paul Drake. Perry Mason otevřel a pustil detektiva dovnitř.

„Zvládl jsi to?“ zeptal se.

„Ovšem,“ odpověděl Paul Drake. „Myslel jsem si, že právě to budeš na mně chtít.“

„Jak jsi zjistil, co se stalo?“

„Za prvé,“ řekl Paul Drake, „jsem se trochu zdržel při nastartování. Porouchal se mi startér; zřejmě se zasekl. Nemohl jsem najít, v čem to vězí. Pořád jsem to zkoušel klikou i startérem. Pak šel kolem nějaký chodec, který se v tom vyznal. Řekl, že vypadlo jedno ozubené kolečko, a že když zařadím větší rychlost a pak přehodím rychlostní páku zpět, že to bude zase fungovat. Zkusil jsem to, a opravdu to fungovalo.“

Mason se pátravě podíval po Drakeovi a prohodil:

„Pokračuj.“

„Vždyť jsem ti právě řekl, proč jsem se trochu opozdil.“

„O kolik minut?“

„To nevím. Dorazil jsem tam, právě když sis to mířil v taxíku pryč. Zahlédl jsem tě, když jsem šel po ulici. Vypadalo to, že někam pospícháš. Pomyslel jsem si, že se něco stalo a že buď jsi pro mne nechal v Pattonově bytě vzkaz, nebo že musíš čelit nějaké neočekávané situaci. Šel jsem tedy hezky opatrně nahoru. Když jsem šel po chodbě, nějaký policajt v uniformě právě otvíral dveře.“

„Neprozradil ses?“

„Ne. Nevěděl jsem, jestli mě nebudeš potřebovat kvůli alibi. Bylo tam několik zvědavých nájemníků, kteří pozorovali, co se děje, a tak jsem se k nim připojil.“

„Dostal ses dovnitř?“

„Myslíš do Pattonova bytu?“

„Ano.“

„Nedostal. Totiž nemohl jsem se tam dostat. Právě to tam vyšetřovala policie. Ale znám se s dvěma hochy od kriminálky a pak tam byli fotografové od novin, takže mám všechny důvěrné informace.“

„Tak ven s nimi,“ řekl Mason.

„Ještě než začnu, nemáš něco ty, co bys chtěl říct mně?“

„Jenom to, že já sám jsem se trochu zdržel,“ odpověděl Mason, „a když jsem tam dorazil, našel jsem dveře zamčené. Díval jsem se klíčovou dírkou a viděl jsem klobouk, hůl a rukavice. Zaklepal jsem na dveře a –“

„Znám celou tu historii, jak jsi ji vyprávěl policistům,“ vpadl mu do řeči Paul Drake.

„Co bys tedy chtěl slyšet víc?“

Drake pokrčil rameny.

„Vím já?“

„Nuže,“ řekl advokát, „když tedy znáš mou historii, pak už opravdu nevím, co bych ti měl říkat.“

„Je to dobře vymyšleno,“ řekl Paul Drake, a po chvilce dodal: „Až na jednu věc.“

„Jakou?“ zeptal se zvědavě Mason.

„Řeknu ti fakta, a pak si to můžeš dát dohromady.“

„Tak spusť,“ vybídl ho Perry Mason stroze.

Paul Drake se stočil ve velkém koženém křesle tak, že své dlouhé nohy přehodil přes jedno opěradlo a o protější se opřel.

„Klobouk, rukavice a hůl v obývacím pokoji na stole patřily Pattonovi. Nějaká ženská – to je ta, kterou jsi cestou potkal, jmenuje se náhodou Sarah Fieldmanová a bydlí v protějším bytě – slyšela, že nějaká dívka má hysterický záchvat. Byla přesvědčena, že zvuky vycházejí z koupelny, že ta dívka je tam zamčena a že se asi nějaký muž na ni dobývá. Mrtvola ležela v ložnici, byla oblečena do spodního prádla, koupací plášť byl přehozen přes jedno rameno, jedna ruka byla v rukávu, druhá mimo. Smrt nastala téměř okamžitě po jediném bodnutí velkým kuchyňským nožem. Ten nůž byl nový. Rána byla přímo nad srdcem. Vrah to zpackal, protože kolem bylo všecko postříkáno krví. Oboje dveře byly zamčené, dveře vedoucí do ložnice zastrčené zevnitř. Okno vedoucí k požárnímu žebříku bylo otevřené. Stopy na posteli naznačují, že někdo si asi na ni stoupl a dostal se tak k požárnímu žebříku nebo že pomocí požárního žebříku sešplhal dovnitř. V koupelně našla policie dívčí kapesník. Byl promáčený, jako by ho byl někdo použil na mytí nebo jako by byl namočen do krve a pak se jí někdo pokoušel smýt. Voda s krví byla nastříkaná kolem umyvadla. Někdo tu pospíchal. Vypadá to, jako když se nějaká žena snažila smýt krev se šatů a se sebe, ale bez velkého úspěchu. V předním pokoji našla policie obušek.“

„Okamžik,“ přerušil ho Perry Mason. „Říkáš, že ten nůž byl

nový. Jak to může policie tvrdit?“

„Podle stop na čepeli, kde byla křídou označena cena. Také podle toho, že nůž byl přinesen do pokoje v papíru. Zřejmě to byl týž balicí papír, do něhož ho tomu muži zabalili v obchodě. Policie získala s toho papíru nějaké otisky prstů. Nejsou příliš jasné, většina je rozmazaná. Zevnitř na klikách žádné otisky nejsou. Zdá se, že je někdo otřel. Na klice zvenčí je zase otisků příliš mnoho, než aby měly nějakou cenu – od policie, od paní Fieldmanové možná tvoje a spousta jiných.“

„Mají na někoho podezření?“

„Jak to myslíš?“

„Jestli někoho viděli vycházet z bytu.“

Paul Drake se na Masona podíval a ve tváři se mu zračila jakési podivné veselí, zatímco jeho oči byly skelné a naprosto bez výrazu.

„Proč se na to ptáš?“

„Jen tak, z profesionálního zájmu.“

„Policista, který tam měl službu, podal zprávu o nějaké ženě, která se chovala podezřele. Na stole ležely dva telefonické vzkazy od žen. Policie by tomu byla přikládala větší význam, kdyby nebylo jedné věci.“

„Jaké jedné věci?“ zeptal se Perry Mason zvědavě.

„Tvého přítele dr. Doraye,“ řekl detektiv. „Jeho vůz byl zaparkován poblíž místa, kde byla spáchání vražda, a právě v té době. Byl totiž zaparkován půl bloku od penziónu.“

„Jak se to policie dozvěděla?“

„Vůz byl zaparkován před požárním hydrantem a dopravní strážník na něj nalepil pokutový blok. Všiml si přitom, že vůz je z Cloverdalu. Když se zpráva o vraždě dostala do rukou kriminálky, spojili se se státním zástupcem a nějaký čilý hoch v úřadě státního zástupce si vzpomněl, že Carl Manchester pracuje na případu, který se týká muže jménem Patton. Vyhledali Manchestera, zjistili,

že jde skutečně o toho chlapíka, že se o to zajímáš ty, Bradbury a nějaký dr. Doray.“

„Proč si nezašli za Bradburym?“

„Protože měli takovou krásnou čerstvou stopu k Dorayovi. Náhodou si to zkonfrontovali se strážníkem, který Dorayův vůz pokutoval.“

Perry Mason se přemítavě zamračil.

„Ještě něco?“ zeptal se.

„Nyní,“ řekl Paul Drake, „se dostávám k věci, která tu tvou povídačku dělá tak trochu problematickou.“

„Co je to?“

„Penzión Holliday se snaží své nájemníky přimět, aby odevzdávali své klíče u stolku v hale, když odcházejí. K tomuto účelu tam mají velikánské přívěsky, které jsou připevněny ke klíčům. Je tam natištěno poučení, že se má celá ta věc vhodit do poštovní schránky a opatřit známkou, když to někdo z neopatrnosti odnese.“

„Tenhle typ znám,“ řekl Mason.

„Policie našla klíč k Pattonově bytu v postranní kapse jeho pláště,“ pokračoval Drake. „Patton zřejmě otevřel dveře a pak uložil klíč do postranní kapsy svého pláště. Možná že zamkl dveře zevnitř, možná že ne. Policie je toho názoru, že nezamkl. Ukazují, že kdyby byl zamkl dveře zevnitř, byl by nechal klíč v zámku. Domnívají se, že měl schůzku s nějakou ženou, možná s dvěma, a že nechal dveře odemčené, aby se ty ženy dostaly dovnitř.“

„Ale kdo pak podle nich ty dveře zamkl?“

Drakeovy skelné oči se upíraly na Masona úplně tupě. Obličej mu strnul do výrazu zvláštního veselí, který byl pro tohoto člověk tak charakteristický.

„Policie se domnívá,“ řekl, „že dveře zamkl vrah, když vyšel ven.“

„Vrah,“ řekl Perry Mason, „mohl sešplhat dovnitř po požárním

žebříku a odejít týmž způsobem.“

„Kdo tedy potom zamkl dveře?“ zeptal se Drake.

„Frank Patton,“ odpověděl Mason.

„Proč tedy nenechal klíč v zámku?“

„Protože ho dal mechanicky do kapsy.“

Paul Drake pokrčil rameny.

„Ale ano, dá se to tak vysvětlit,“ řekl Perry Mason. „Lidé často zamykají dveře zevnitř a dávají si klíč do kapsy.“

„Se mnou se přít nemusíš,“ řekl detektiv. „Schovej si argumenty pro porotu. Jen ti to říkám.“

„Za jak dlouho po tom, co bylo slyšet pád těla na podlahu, přišel ten policista?“ zeptal se Perry Mason.

„Asi za deset minut. Ta ženská vstala, něco na sebe oblékla, sešla k výtahu, sehnala policistu, řekla mu to, přesvědčila ho, že by se na to měl jít podívat, a přivedla ho do bytu. Pak uběhla malá chvilka, kdy mluvili s tebou, a pak ten policista sehnal klíč. Celkem to mohlo trvat asi patnáct minut, dejme tomu deset minut k okamžiku, kdy jsi poprvé uviděl policistu na chodbě.“

„Člověk toho může udělat za deset minut hodně,“ řekl Mason.

„Ale ne když jde o odstranění skvrn od krve. To by sebou musel hezky hodit,“ poznamenal Paul Drake.

„Zná policie Bradburyho adresu?“

„Myslím, že policii na Bradburym zrovna moc nezáleží,“ řekl Drake. „Nevědí, kde bydlí, ovšem mohou si to snadno zjistit, když učiní dotaz v hotelích. Konečně Carl Manechster ví, že se s ním dá mluvit tvým prostřednictvím.“

„A já,“ dodal Perry Mason, „jsem zařídil, aby se držel v pozadí, dokud se neobjeví jako první Dorayovo jméno. Ať o tom noviny píšou radši z hlediska mladého milence než ze stanoviska obstarožního ctitele.“

Detektiv přisvědčil.

Telefon na Masonově stole ustavičně vyzváněl. Mason se

zamračil, pohlédl na Paula Drakea a zeptal se:

„Ví někdo, že jsi tady?“

Detektiv zavrtěl hlavou.

Perry Mason chtěl zdvihnout sluchátko, ale pak chvíli počkal s nataženou rukou. Potom po něm prudce hmátl, přiložil si ho k uchu a řekl:

„Haló. U telefonu Perry Mason.“

Ozval se ženský hlas: „Mám pro pana Masona telegram. Přejete si, abych vám ho přečetla?“

„Ano,“ řekl Perry Mason.

„Telegram byl poslán odtud z města a zní takto: ‚Ověřte si její alibi, než ji necháte cokoliv učinit.‘ Tento vzkaz,“ pokračovala telefonistka kňouravým hlasem, „je podepsán pouze počátečním písmenem – M, jako Marie.“

„Děkuji,“ řekl Mason.

„Mám vám poslat do kanceláře kopii?“

„Až ráno,“ řekl Mason a stále držel sluchátko v ruce. Pak stiskl ukazováčkem vidlici a přerušil spojení.

„Tohle je mi pěkná záhada,“ řekl pomalu. „Proč by mi posílala telegram a proč zrovna takový?“

Pustil vidlici a vytočil rychle číslo hotelu Bostwick, Exeter 93821.

Detektiv ho soustředěně pozoroval, ale navenek se tvářil téměř lhostejně a bezstarostně.

V sluchátku se ozval hlas telefonistky: „Hotel Bostwick.“

„Prosím pokoj č. 408,“ řekl Perry Mason.

Dostal okamžitou odpověď:

„Host z č. 408 se právě před několika minutami odhlásil.“

„Víte to určitě?“ zeptal se Perry Mason.

„Naprosto určitě.“

„Měla čekat,“ řekl Mason, „až jí zatelefonuji. Zavolala byste laskavě do toho pokoje?“

„Zavolám,“ řekla telefonistka, „ale nikdo tam není. Říkám vám, že se odhlásila.“

Perry Mason čekal několik okamžiků. Pak hlas v telefonu opakoval dřívější tvrzení, že nikdo telefon nebere.

Ještě jednou stiskl vidlici a přerušil spojení. Pak stál a díval se upřeně na telefon. Ten náhle zazvonil.

„Tak se mi zdá, že chceš strávit u telefonu celou noc,“ poznamenal Paul Drake.

Perry Mason uvolnil vidlici a řekl: „Haló.“ Jeho hlas zněl nervózně a nevlídně.

Ve sluchátku se ozval hlas Delly Streetové.

„Díky bohu, že jsem vás zastihla, šéfe. Jste sám?“

„Ano, až na Paula Drakea. Co máte na srdci?“

„Pozorně poslouchejte,“ řekla, „protože se to bude týkat vás. Právě ode mne odešli dva detektivové. Pokoušeli se ze mne něco dostat. Chovali se dost hrubě.“

„Proč vás vyslýchali, Dello?“

„Tvrdí, že jsem zavolala dr. Dorayovi a vyzradila mu, že ho hledá policie. Prý jsem mu řekla, aby zmizel.“

„Jak na to přišli?“

„Něco vám řeknu a zapište si to za uši, protože se zřejmě na vás chystají. Někdo prý dnes zavolal dr. Dorayovi do hotelu Midwick asi mezi čtvrt na deset a půl desátou večer a řekl mu, že Patton byl zavražděn, že Doraye seberou jako podezřelého a že v průkazním řízení se objevily některé body, které pro něho a Marjorie Clunovou nevypadají dobře. Že Marjorie se někde ukrývá a že se bude ukrývat i nadále. Jinými slovy, že zdrhla a že kdyby Boba Doraye sebrali, že by to bylo to nejhorší, co by se jí mohlo stát. Někdo mu prý doporučil, aby odtud zmizel a vyhnul se tak policejnímu výslechu.“

Perry Mason se zamračil:

„Proč nás do toho tahají?“

„Protože ten hlas byl ženský. Telefonistka v hotelu Midwick náhodou poslouchala a ta osoba, která hovořila, říkala, že je Della Streetová, sekretářka Perryho Masona.“

Masonovy oči ztvrdly jako kousky ledu.

„Zatraceně!“

„Správně,“ odpověděla Della Streetová. „Abych nezapomněla, dva fízlové jdou k vám do kanceláře. Tak se na ně připravte.“

„Děkuji vám, Dello,“ řekl Perry Mason. „Chovali se k vám hrubě?“

„Pokoušeli se o to.“

„Je všechno v pořádku?“

„Ano. Všechno jsem naprosto a s rozhořčením popřela. Víc ze mne nedostali. Bojím se ale, co udělají vám, šéfe.“

„Proč?“

„Protože… však vy víte, co mám na mysli.“

„Dobrá,“ řekl Perry Mason. „Běžte spát, Dello, a nechte to na mně.“

„Myslíte, že je všechno v pořádku?“

Tiše a povzbudivě se zasmál.

„Ovšem že je všechno v pořádku,“ řekl. „Dobrou noc.“

Zavěsil a otočil se k Paulu Drakeovi:

„Tady máš něco k zamyšlení. Nějaká ženská telefonovala dr. Dorayovi do hotelu a řekla mu, že je Della Streetová, sekretářka Perryho Masona, že Frank Patton byl zavražděn ve svém bytě v penziónu, že Marjorie je v tom namočená a že policie ji hledá. Že Doray by udělal nejlíp, kdyby zmizel, dokud to má ještě nějaký význam. Že když si ho detektivové najdou a začnou ho vyslýchat, že by to s Marjorie mohlo špatně dopadnout. Že Perry Mason bude Marjorie obhajovat a že chce, aby dr. Doray zmizel.“

Paul Drake hvízdl.

„A dva fízlové jsou na cestě, aby si mě podali. To si dovedeš představit, do jakých roztomilých konců může tenhle případ dojít,“

dodal Perry Mason.

„Kdy se konal ten telefonický rozhovor?“ zeptal se Drake.

„Někdy kolem deváté – mezi devátou a čtvrt na deset. Doray právě dorazil do hotelu, když k tomu hovoru došlo.“

Paul Drake se díval upřeně na Perryho Masona.

„Jak k čertu mohla tvá kancelář vědět, že Patton byl v té době zavražděn? Policie to přece v té době právě zjišťovala.“

Perry Mason prohlásil zádumčivě:

„Tohleto, Paule, je jedna z otázek, kterou mi detektivové položí.“

Paul Drake se podíval nervózně na hodinky.

„Neboj se,“ řekl Perry Mason, „nedovolím, aby tě tady ti fízlové našli.“

„A aby tu našli tebe, to jim dovolíš?“

Advokátův mrzutý obličej nezměnil výraz, zůstával odhodlaný, pevný a smělý. Jeho oči se shovívavě upřely na Paula Drakea.

„Paule, řeknu ti upřímně, že si nemohu dovolit, aby se mě na tu věc někdo ptal právě teď.“

Přestal se otáčet na židli a nasadil si klobouk. Oba muži beze slova prošli dveřmi, které vedly na chodbu. Perry Mason zhasl a zabouchl dveře.

„Kam bychom tak šli?“ zeptal se. „K tobě do kanceláře?“

Paul Drake se začal ošívat.

„Co je?“ zeptal se Perry Mason. „Co jsi najednou tak vyjukaný? My dva jsme už přece převezli spoustu lidí. Chováš se, jako by ses mě štítil, a to jen proto, že dva fízlové se mě chtějí na něco zeptat a já nemám ani trochu chuť jim odpovídat. To přece ještě neznamená, že si nemůžu zajít k tobě do kanceláře popovídat. Kdyby tě našli u mne, také by to nemuselo být tak horké, ale určitě by z toho nebyl žádný malér, kdyby našli mě u tebe.“

„To není pravda,“ řekl Paul Drake. „Musím se ti k něčemu

přiznat. Chtěl jsem ti to říct, ale zrovna zvonil telefon.“

„Tak přiznat se chceš?“ zeptal se Mason.

Paul Drake přisvědčil a sklopil oči.

Perry Mason si povzdechl.

„Tak dobře,“ řekl. „Vezmeme si taxík a trochu se projedeme.“

Perry Mason pustil detektiva, aby nastoupil do taxíku jako první, a řekl řidiči:

„Zajeďte za dva bloky a pak jezděte kolem dokola.“

Taxíkář je chvíli zvědavě pozoroval a pak nastartoval. Perry Mason se otočil k Paulu Drakovi a řekl:

„No?“

„Je to zvláštní situace,“ řekl detektiv. „Perry, pochop, prosím tě, jednu věc. Nechtěl bych to hrát na obě strany. Nechtěl bych to hrát na obě strany s žádným klientem, a s tebou nejméně ze všech. Snažil jsem se s tebou domluvit, ale nešlo to. Domluvil jsem se s Bradburym, který je mým pravým klientem, a on řekl, že je to v pořádku. Měl jsem dostat dvě stovky, a já jsem potřeboval peníze. Věci se vyvíjely dosti klidně a –“

„Tak už těch omluv nech,“ řekl Perry Mason, „a řekni mi, co se vlastně stalo. Ale dělej, protože si ještě musím někam skočit.“

„Bylo to takhle,“ řekl Paul Drake rychle. „Hned jak jsem zjistil fakta ohledně té vraždy, vrátil jsem se do kanceláře a čekal jsem tam na tebe. Tu vstoupila nějaká mladá žena. Byla elegantně oblečená a přitažlivá a měla takový zvláštní pohled. Nemohu ti říct jaký. Je to výraz, který nemám příliš rád. Prohlásila, že ví, že Patton byl zavražděn, a –“

„Počkej,“ řekl Perry Mason, „jak k čertu mohla vědět, že Patton byl v té době zavražděn?“

„To nevím,“ řekl Paul Drake. „Říkám ti, co ona řekla mně.“

„Zeptal ses jí na to?“

„Ano.“

„Co řekla?“

„Vysmála se mi do obličeje a prohlásila, že má informace dostat, ne se na ně ptát.“

„Jak se jmenuje?“

„Udala, že se jmenuje Vera Cutterová. Nechtěla mi říct, kde bydlí. Říkala, že se ozve sama, až bude chtít se mnou mluvit, abych se ji nepokoušel vyhledat. Prohlásila, že ví, že Marjorie Clunová je do té vraždy namočená, a že je její přítelkyní, a –“

„Počkej,“ přerušil ho Perry Mason, „řekneme si to na rovinu. Je jí asi čtyřiadvacet nebo pětadvacet let, má teplé hnědé oči, mahagonové vlasy, žlutohnědou pleť a –“

„Ne,“ řekl Paul Drake, „není to Thelma Bellová, jestli na to narážíš. Znám její popis. Vzpomeň si, jeden z mých lidí na ni čekal u jejího bytu, aby zjistil Pattonovu adresu. Ne, téhle ženě je asi kolem čtyřiadvaceti, ale je to jasně bruneta. Má bystré černé oči, dlouhé štíhlé ruce, které vypadají velmi neklidně, mrtvolně bledou pleť, a –“

„Co nohy?“ přerušil ho Perry Mason.

Paul Drake se na něho překvapivé podíval.

„Co tím myslíš?“

„Měla hezké nohy a ráda je ukazovala, že?“ zeptal se Perry Mason.

Zdálo se, že Drake si advokáta zpytavě prohlíží. Za skelným povlakem jeho očí doutnal oheň.

„Počkej,“ řekl Perry Mason, „myslím to vážné.“

„Proč?“

„Všechno, co víme o Pattonovi, se týká žen, které byly vybrány kvůli krásným nohám. Bylo jich použito k reklamním účelům. Divil bych se, že by tato žena neměla co dělat s Pattonem, ale s Marjorie Clunovou.“

„Rozumím,“ řekl Drake. „Dobře, měla hezké nohy. Dávala si je přes sebe a ukazovala je hezky vysoko.“

„Pokračuj,“ řekl Mason.

„Tato žena si mě chtěla najmout, abych hájil zájmy Marjorie Clunové. Zřejmě zná hodně z pozadí celého případu, ale nechtěla mi říct, odkud to ví. Dr. Doray je prý učiněný ďábel a žárlil na

Pattona po celou dobu, co byl Patton v Cloverdalu, a prý sem přišel, ne aby zachránil Marjorie, ale aby zabil Pattona.“

Perry Mason hleděl upřeně na Paula Drakea.

„A tys telefonoval Bradburymu?“ zeptal se.

„Ano, zastihl jsem ho v jeho hotelu. Vysvětlil jsem mu celou situaci a zeptal jsem se ho, mohu-li tuto nabídku přijmout. Nejdříve řekl, že ne, že chce, abych pracoval jen pro něho, a že si samozřejmě nepřeje, abych spolupracoval s nějakou ženskou a dával jí zprávy. Slyšela ten rozhovor a řekla, že mohu podávat všechny zprávy Bradburymu, že ona pouze chce, aby bylo učiněno zadost spravedlnosti. Dále řekla, že bude ochotna dát mi všechny informace předem.“

„Sdělil jsi to Bradburymu?“

„Ano.“

„Co říkal?“

„To změnilo situaci, pokud se jeho týče. Řekl, že když chci, že se do toho klidně mohu pustit.“

„A naznačil jsi mu, co si ona o tom případu myslí?“

„Ano.“

Perry Mason začal bubnovat prsty pravé ruky na skleněné okénko taxíku. Náhle se otočil k Paulu Drakeovi a řekl:

„Tak tady máme vysvětlení.“

„Čeho?“

„To důvěrné upozornění na Dorayův vůz.“

Detektiv se zarazil, ale ovládl se a seděl naprosto bez hnutí. Pak se zeptal:

„Jak víš, že to bylo důvěrné upozornění?“

„Ta záležitost s kriminálkou, která se spojila s náměstkem státního zástupce, a všechno kolem toho se mi zdá na policii trochu příliš rychlé a trochu příliš pohotové,“ řekl Perry Mason. „Víš zrovna tak dobře jako já, že většina policejních akcí – až na běžné případy – je založena na důvěrných informacích a udáních.

Tak kdo ti dal hlášku, že Dorayův vůz je zaparkován někde poblíž?“

„Mám-li být upřímný, a mimochodem, Perry, to je jediná věc, kterou jsem ti zatajil, byla to ta žena. Řekla, že Dorayův vůz je blízko místa, kde došlo k vraždě, a že v té době, kdy k ní došlo, byl zaparkován před požárním hydrantem a že mu na vůz nalepil strážník pokutový blok.“

Masonovi blýsklo v očích vzrušením.

„Řekni mi, byl ten vůz nějak nápadný?“

„Ano. Byl to světlý sportovní vůz, ale byl vybaven vším možným. Měl spoustu všelijakých houkaček a reflektorů. Dr. Doray si myslel, že mu to bude dělat reklamu, když bude jezdit v takovém nápadném voze. To víš, Cloverdale je malé město –“

Perry Mason zaklepal na sklo a řekl řidiči:

„Tady vystoupím.“ ¦

Otočil se k Paulu Drakeovi.

„Vrátíš se do kanceláře, Paule?“

„Ano.“

„A ta žena je nyní u tebe?“

„Ano, byla zrovna u mne, když jsi volal. Musel jsem chvíli počkat, než jsem mohl zmizet. Bude na mne čekat, dokud se nevrátím.“

Taxíkář zajel k okraji chodníku a otevřel dvířka. Perry Mason vystoupil.

„Poslyš, Perry,“ řekl Paul Drake, „je mi to hrozně líto. Kdyby to mělo způsobit mezi námi roztržku, tak jí ty dvě stovky vrátím a vyhodím ji z kanceláře. Potřebuji peníze, ale –“

Perry Mason se na něho přátelsky zašklebil.

„Paule,“ řekl, „jestli máš opravdu výčitky svědomí, tak můžeš zaplatit taxík, až se vrátíš do kanceláře.“

Zabouchl dvířka a sledoval vůz, dokud nezahnul doleva. Pak spěchal do restaurace s celonočním provozem, kterou poznal na

první pohled. Byla tam malá smaltovaná značka oznamující, že je tu veřejný telefon. Doběhl k telefonu a vytočil číslo.

Ozval se ženský hlas: „Sdružení pátracích kanceláří.“

„Kdo má dnes večer službu?“ zeptal se Perry Mason.

„Pan Samuels.“

„Dejte mi ho k telefonu. Tady je advokát Mason – Perry Mason – bude mě určitě znát.“

Po chvilce to v aparátu cvaklo a ozval se Samuelsův podlézavý hlas:

„Dobrý večer, pane doktore. Čím vám dnes můžeme posloužit? Byly bychom hrozně rádi, kdybyste nám svěřil nějakou záležitost –“

„Dobře, dobře,“ skočil mu do řeči Perry Mason, „zrovna něco mám. Nejlíp mi to dokážete, když mi rychle zařídíte toto: V Drakeově detektivní kanceláři sedí nějaká žena a právě v této chvíli hovoří s Paulem Drakem. Je to asi čtyřiadvacetiletá nebo pětadvacetiletá štíhlá krasavice a má postavu, kterou si člověk snadno zapamatuje. Je bruneta, má oči černé jako uhel a černé vlasy. Chystá se odejít z kanceláře, pravděpodobně dost brzy. Chci vědět, kam půjde a co bude dělat. Nespusťte ji z očí ani na okamžik. Nasaďte tolik lidí, kolik bude třeba. Na výlohy se neohlížejte. Neposílejte zprávy poštou. Zavolám vás, až budu chtít něco vědět. Držte to v tajnosti a pusťte se do toho hned.“

Hlas na druhém konci linky nabyl najednou ráznosti a činorodosti.

„Čtyřiadvacet nebo pětadvacet let, štíhlá, bruneta, černé oči. V detektivní kanceláři Paula Drakea.“

„Souhlasí,“ řekl Perry Mason. „A hoďte sebou.“

Zavěsil a vyběhl na chodník, rozhlédl se po ulici a zahlédl světla taxíku, který byl volný. Zamával a přivolal ho k chodníku.

„Zavezte mě do hotelu Gilroy,“ řekl, „a hezky rychle.“

Ulice byly prázdné, dopravní signály byly většinou vypnuty a

tak taxík dojel k hotelu velmi rychle.

„Držte se někde poblíž,“ řekl Mason taxíkáři. „Budu vás potřebovat a jiný vůz tak rychle nesezenu. Nechte raději motor nastartovaný.“

Vběhl do haly, pokynul ospalému vrátnému a přistoupil k výtahu.

„Deváté poschodí,“ řekl zřízenci.

Když výtah zastavil v devátém poschodí, Perry Mason se zeptal:

„Kterým směrem je č. 927?“

Zřízenec ukázal na chodbu.

„Tady na té straně, co svítí nouzové světlo.“

Perry Mason kráčel chodbou pokrytou kobercem a hlasitě dupal. Na místě, které mu ukázal zřízenec, našel č. 927. Rychle se otočil, aby zjistil, kde je na opačné straně chodby č. 925, a zabušil na dveře.

Okno nade dveřmi bylo otevřené. Dveře byly z tenkého dřeva, takže Perry Mason slyšel vrzání postele. Zaklepal znovu. Po chvíli zaslechl, jak někdo spustil bosé nohy na podlahu, pak slyšel, jak se někdo pohybuje za dveřmi, a nějaký mužský hlas se ptal: „Kdo je?“

„Otevřte,“ řekl Perry Mason drsně.

„Co chcete?“

„Chci s vámi mluvit.“

„O čem?“

„Otevřte, a já vám to řeknu.“

Klapla zástrčka a dveře se otevřely. Nějaký muž v pyžamu, s očima opuchlýma od spánku, s vyděšeným výrazem v obličeji rozsvítil a mžoural na advokáta.

Perry Mason přistoupil k oknu, jímž vanul dovnitř vítr a pohyboval krajkovou záclonou. Spustil okno, rychle se rozhlédl po pokoji, pak ukázal na postel.

„Lehněte si zase do postele,“ řekl. „Odtamtud můžete zrovna tak dobře mluvit.“

„Kdo jste?“ zeptal se muž.

„Jsem advokát Perry Mason. Říká vám to něco?“

„Ano, četl jsem o vás.“

„Čekal jste mě?“

„Ne. Proč?“

„Jen tak. Kde jste byl dnes večer od sedmi hodin?“

„Je vám něco po tom?“

„Ano.“

„Ale proč se o to zajímáte?“

Perry Mason se mu podíval přímo do očí.

„Snad je vám známo, že Thelma Bellová byla zatčena a obviněná z vraždy.“

Na mužově obličeji bylo vidět překvapení.

„Zatčena?“ řekl.

„Ano.“

„Kdy?“

„Není to tak dlouho.“

„Ne,“ řekl muž. „O tom nevím.“

„Jmenujete se George Sanborne?“

„Ano.“

„Byl jste s Thelmou Bellovou dnes večer?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Asi od čtvrt na osm nebo od půl osmé přibližně do devíti.“

„Kde jste se s ní rozloučil?“

„U jejího penziónu, u Sv. Jakuba, na Východní Faulknerově ulici č. 962.“

„Proč jste se s ní v té době rozešel?“

„Pohádali jsme se.“

„Kvůli čemu?“

„Kvůli člověku, který se jmenuje Patton.“

„To je právě on, kvůli němuž je obviněna z vraždy,“ řekl Mason.

„Kdy byla ta vražda spáchána?“ zeptal se Sanborne.

„Kolem 8,40.“

„Tak to nemohla udělat ona.“

„Víte to určitě?“

„Ano.“

„Můžete to dokázat, že byla s vámi?“

„Myslím, že ano.“

„Kde jste byli? Co jste dělali?“ –

„Vyšli jsme tuším kolem 7,20 a chtěli jsme jít do kina. Rozhodli jsem se, že půjdeme až na druhý program. Zašli jsme do vinárny, posadili se a chvíli jsme se bavili a pak jsme se začali hádat. Něco jsme vypili a asi jsem se přestal ovládat. Byl jsem na ni naštvaný kvůli tomu Pattonovi. Nechala se od něho využívat. Měl na mysli jen její tělo. Vyhrála totiž soutěž o nejhezčí nohy a Patton o tom do omrzení vykládal. Kdybyste ho slyšel, myslel byste, že nohy jsou na ní to jediné, co má. Nemohla sehnat nikde práci ani jako sboristka, ani jako modelka, ani si nemohla dávat fotografovat nohy pro reklamní účely.“

„Kvůli tomu jste se pohádali?“

„Ano.“

„A pak jste šli domů?“

„Ano.“

„Znáte někoho v té vinárně?“

„Ne.“

„Kde je ta vinárna?“

Sanborne sklopil oči a prohlásil:

„Nechtěl bych dostat majitele do maléru.“

Perry Mason se ironicky usmál a řekl:

„S tím si nedělejte starosti. Oni s tím počítají a všichni si platí,

aby se uchránili před malérem. Ale tady jde o vraždu. Tak kde byla ta vinárna?“

„Na 47. třídě, hned za rohem Jilmové.“

„Znáte vrátného?“

„Ano.“

„Bude se na vás pamatovat?“

„Myslím, že ano.“

„Znáte číšníka?“

„Nijak zvlášť se na něho nepamatuji.“

„Pil jste něco, než jste tam přišel?“

„Ne.“

„Když jste se posadil, co jste si objednal nejdřív?“

„Dali jsme si koktajl.“

„Jaký?“

„To nevím, prostě koktajl.“

„Jaký druh? Martini, manhattan, havajský?“

„Martini.“

„Oba jste měli martini?“

„Ano.“

„A pak?“

„Pak jsme si dali ještě jeden.“

„A pak?“

„Pak jsme si dali něco k jídlu. Nějaký sendvič.“

„Jaký druh?“

„Šunkový.“

„Oba?“

„Ano.“

„A pak?“

„Myslím, že jsme přešli na whisky se sodou.“

„Nevíte to jistě?“

„Ano, vím to jistě.“

„Žitnou, skotskou nebo bourbonskou?“

„Žitnou.“

„Oba jste měli žitnou?“

„Ano.“

„Zázvorové pivo jste také měli?“

„Ano.“

„Oba?“

„Ano.“

Perry Mason si znechuceně povzdechl. Vstal ze židle a ušklíbl se:

„Měl byste mít lepší paměť.“

„Co tím chcete říct?“ zeptal se zvědavě Sanborne.

„Je mi totiž jasné, že Thelma Bellová vás předem informovala, než jsem k vám dnes večer volal,“ řekl Mason. „Když jsem vám řekl, že volám z první pomoci, obstál jste velmi dobře. Teď mluvíte jako školák.“

„Jak to myslíte?“

„Že jste oba jedli a pili totéž. Oba jste měli martini. Oba jste měli šunkové chlebíčky. Oba jste měli žitnou se zázvorovým pivem. Vy byste byl báječný svědek na zajištění alibi pro vraha.“

„Ale já vám říkám pravdu,“ řekl Sanborne.

Mason se ironicky usmál:

„Víte, co Thelma Bellová řekla policistům?“

Sanborne zavrtěl hlavou.

„Vyptávali se jí na ty nápoje. Řekla, že jste šli do vinárny a že vy jste měl manhattan a ona že si dala obyčejný koktajl; že jste se oba navečeřeli, než jste tam šli; že jste tam pak vůbec nic nejedli; že jste si objednali láhev vína a dvě skleničky a že jste jich několik vypili; pak že jste se pohádali a šli domů.“

Sanborne si vjel prsty do rozcuchaných vlasů.

„Netušil jsem,“ řekl, „že se nás budou vyptávat na ty nápoje.“

Perry Mason zamířil ke dveřím.

„Až do rána nepoužívejte telefonu,“ řekl. „Rozumíte?“

„Ano, rozumím, ale nemohl bych zavolat –“

„Neslyšel jste, co jsem řekl?“ přerušil ho Mason. „Až do rána nepoužívejte telefonu. –“

Prudce otevřel dveře, zabouchl je za sebou a kráčel úzkou chodbou k výtahu. Ramena měl trochu vypjatá dopředu, jako by ho něco trápilo. Jeho obličej však byl téměř bez výrazu, jen v očích bylo znát únavu.

Výtah vyjel s rachotem nahoru a zastavil se. Perry Mason nastoupil.

„Našel jste svou společnost?“ zeptal se liftboy.

„Našel.“

„Kdybyste něco potřeboval,“ začal hoch, „mohl bych –“

„Ne, nic byste nemohl,“ řekl Mason téměř vztekle a pak po chvilce dodal se šibeničním humorem:

„Bože, jak bych si přál, abyste mohl.“

Liftboy spustil výtah do haly a zvědavě se díval za Masonem, jak pádnými kroky kráčí k východu.

„Penzión sv. Jakuba, Východní Faulknerova ulice č. 692,“ řekl Mason a na hlase mu byla znát únava, když otvíral dvířka taxíku.

Perry Mason prošel létacími dveřmi do haly penziónu sv. Jakuba. Zády ke stolu seděl mladý černoch. Nohy měl nahoře a židlí se opíral o stůl. Ústa měl otevřena ä hlasitě chrápal.

Advokát proklouzl kolem stolku a kolem výtahu ke schodišti. Vyšel tři poschodí stejnoměrnými pomalými těžkými kroky a ani jednou si neodpočinul. Zaklepal na dveře pokoje Thelmy Bellové. Po třetím zaklepání zaslechl zavrzání postele.

„Otevřte, Thelmo," řekl.

Slyšel, jak Thelma jde ke dveřím, pak cvakla zástrčka a Mason se octl tváří v tvář jejímu vyděšenému obličeji.

„Co je?" zeptala se. „Něco se stalo?"

„Nic," odpověděl. „Jen si chci něco ověřit. Jak do dopadlo s těmi policajty?"

„Vůbec si nevšimli pláště a klobouku," řekla. „Přišli sem a ptali se na schůzku, kterou jsem měla s Frankem Pattonem. Neprozradili, že je mrtev, a já jsem neprozradila, že to vím. Řekla jsem jim, že s ním mám schůzku zítra ráno v devět hodin a že Marjorie Clunová má schůzku v touž dobu. Že jsem nějakou dobu Marjorie neviděla, že nevím, kde se zdržuje, a že se s ní tedy nemůžu domluvit."

„Co bylo dál?"

„Pořád jsem se kolem nich točila, aby si všimli bílého pláště a klobouku, ale zdálo se, že tomu nikdo nevěnuje nejmenší pozornost."

Perry Mason, se zamyšleně mračil.

„Řeknu vám, co se stalo," prohlásil. „Přišli sem proto, že viděli ten vzkaz na stole v Pattonově bytě. Chtěli si to u vás ověřit. Nehovořili o těch věcech příliš podrobně s tím policajtem, který tam měl službu, ale později to udělají a pak si někdo vzpomene na ten bílý plášť a klobouk a přijdou sem ještě jednou."

„Myslíte?“

Mrzutě přikývl a podíval se jí přímo do očí.

„Nemáte strach o své alibi?“ zeptal se.

„Kdepak,“ odpověděla, „alibi mám v pořádku. Říkám vám, že jsem tam nebyla. Přece nebudu lhát.“

„Znáte Margy dobře?“ zeptal se.

„To ne. Přesněji řečeno, znám ji jen několik týdnů. Bylo mi jí velmi líto a snažila jsem se pro ni udělat, co bylo v mých silách.“

„Snažila byste se ji zachránit před obviněním z vraždy i za tu cenu, že byste to sama vzala na sebe?“

Zavrtěla hlavou:

„S tou vraždou nechci mít nic společného.“

„V Pattonově bytě byl vzkaz, aby zavolal Margy, Harcourt 63891,“ řekl Mason. „Tady je to číslo. Divím se, jak ti detektivové –“

„Ale to jsem jim vysvětlila. Řekla jsem jim, že jsem byla pryč kolem šesté hodiny a že Marjorie mě zřejmě přišla navštívit a že jsem našla lístek od ní pod dveřmi.“

„Chtěli ten lístek vidět?“

„Ano.“

„Co jste jim řekla?“

„Že jsem ho zastrčila do peněženky, protože jsem si ho nemínila schovávat. Že jsem ho roztrhala a že si nemohu vzpomenout, kde to zrovna bylo, ale že jsem byla v nějaké vinárně se svým přítelem.“

„A oni ses tímhle vysvětlením spokojili?“

„Ano. Zdálo se mi, že se o mne vůbec nezajímají. Zajímali se o Margy a o to, aby zjistili něco o jejích nohách. Chtěli vědět, jestli jsem někdy slyšela, že se jí říká ‚dívka se šťastnýma nožkama‘.“

„Co jste jim řekla?“

„Řekla jsem jim: ano, ovšem.“

„Věděli, že jste vyhrála soutěž v Parker City?“

„Ne, moc toho o mně nevěděli. Zajímalo je, jak dobře znám Franka Pattona, a já jsem jim řekla, že zrovna moc dobře ne. Že jsem se s ním seznámila prostřednictvím Margy a že tam mám jít s ní na schůzku, protože Patton má pro nás nějakou práci. Řekla jsem jim, že bych tam nešla, kdybych byla neměla nějaký důvod. Chvíli ještě okouněli a nakonec mi řekli, že už žádný důvod tam jít nemám, protože je Patton mrtev. Dívali se na mne a pozorovali, jak to na mne zapůsobí.“

„A jak to na vás zapůsobilo?“

„Řekla jsem jim, že mě to vůbec nepřekvapuje, protože jsem slyšela, že má slabé srdce a že si žije na vysoké noze. Řekli mi, že byl zavražděn, a já jsem na ně zůstala koukat a řekla jsem: ‚bože můj‘ a posadila jsem se na postel. Vykulila jsem oči a řekla: Když si pomyslím, že s ním mám mít zítra ráno schůzku! Bože můj! Co by se stalo, kdybych o tom nevěděla a do jeho bytu šla!“,

„Říkali pak ještě něco?“

„Ne. Trochu si to tady okoukli a vypadli.“

„Měla jste na sobě ten plášť a klobouk?“

„Ano.“

Perry Mason zastrčil palce za průramky vesty a začal chodit po pokoji. Thelma měla na sobě noční úbor a kimono. Dívala se na své bosé prsty u nohou a kroutila jimi.

„Začínají mě zábst nohy,“ řekla. „Vlezu si do postele.“

Zavrtěl hlavou a řekl:

„Ne, půjdete se obléct.“

„Proč?“

„Myslím, že byste měla někam zmizet.“

„Proč?“

„Kvůli policii.“

„Nepůjdu nikam.“

„Myslím, že byste měla.“

„Ale tím bych si neposloužila.“

„Máte přece alibi. Nebo snad ne?“

„To mám,“ řekla pomalu a trochu zaváhala.

„Pak tedy bude všechno v pořádku.“

„Ale když mám alibi, tak proč bych měla odcházet?“

„Bylo by to tak lepší, pro všechny případy.“

„Myslíte, že to tak bude lepší pro Margy?“

„Snad.“

„V tom případě,“ řekla rychle a rozhodně, „to udělám. Pro Marjorie udělám všechno na světě.“

Rozsvítila noční lampičku u postele, přitáhla si kimono těsněji k bokům, pohlédla na Perryho Masona a pak řekla:

„Kdy mám odejít?“

„Okamžitě, jakmile se oblečete.“

„Kam mám jít?“

„To se uvidí.“

„Záleží na tom?“

„Myslím, že ano.“

„Chcete tím říct, že mi určíte, kam mám jít?“

„Ano.“

„Proč?“

„Protože bych vás chtěl mít po ruce.“

„Mluvil jste s Margy?“ zeptala se a upírala na něho bezelstně své doširoka rozevřené a nevinné oči.

„Vy ano?“

„Ale kdepak,“ řekla a v jejím hlase bylo znát stále větší překvapení. „Opravdu ne.“

Perry Mason naráz přestál chodit po místnosti. Rozkročil se a vysunul výbojně bradu. Setřásl únavu, vypjal se, podíval se na ni a v očích mu temně zablýsklo.

„Nelžete!“ vybuchl. „S Marjorie Clunovou jste od té doby, co odtud odešla, mluvila.“

Thelma Bellová vykulila oči a zatvářila se uraženě.

„Ale pane Masone!“ zvolala vyčítavě.

„Už mi ten nesmysl neopakujte,“ řekl. „Mluvila jste s Marjorie Clunovou po tom, co jsem s ní mluvil já.“

Mlčky zavrtěla hlavou.

„Mluvila jste s ní,“ opakoval Perry Mason vztekle, „a řekla jste jí, že jste mluvila se mnou a že jsem řekl, aby odtud zmizela, nebo něco v tom smyslu. Řekla jste jí, že má odtud odejít. Řekla jste jí něco, co ji přinutilo odejít.“

„Neřekla!“ vybuchla. „Nic takového jsem jí neřekla. To ona mi řekla –“

„Aha!“ řekl Mason. „Tak to ona vám řekla. A co?“

Thelma Bellová sklopila oči. Po chvíli řekla tiše:

„Že odtud odejde.“

„Neřekla kam?“

„Ne.“

„Neřekla kdy?“

„Odešla o půlnoci.“

Perry Mason se podíval na hodinky.

„Tedy asi před třičtvrtěhodinou,“ řekl.

„Ano, asi tak.“

„Kdy jste spolu hovořily?“

„Asi v jedenáct.“

„Řekla vám, kde bydlí?“

„Ne, řekla, že musí odejít.“

„Řekla vám ještě něco jiného?“

„Jen mi poděkovala.“

„Zač?“

„Že jsem si vzala na sebe její šaty a že jsem ji kryla.“

„Nevzkázala mi něco?“

„Ne. Povídala, že jste jí řekl, aby zůstala tady, aby byla ve svém pokoji v hotelu, ale že nastaly okolnosti, které jí naprosto znemožňují, aby jednala tak, jak jste si přál.“

„Neřekla, jaké okolnosti?“

„Ne.“

„Neudělala nějakou narážku?“

„Ne.“

„Lžete!“ řekl Perry Mason.

„Nelžu!“ řekla, ale uhnula očima.

Perry Mason stál a rozladěně se na ni díval.

„Odkud víte, že se má sekretářka jmenuje Della Streetová?“ zeptal se.

„Nevím to.“

„Ale ano, víte. Zavolala jste dr. Dorayovi a vydávala jste se za ni. Řekla jste mu, že jste Della Streetová, sekretářka Perryho Masona, a že má odtud zmizet.“

„Nic takového jsem mu neříkala!“

„Volala jste mu!“

„Nevolala!“

„Víte, kde bydlí?“

„Zaslechla jsem, že se Margy o něm zmínila. Mám dojem, že je to nějaký hotel – hotel Midwick, ano, ten to bude.“

„Zdá se, že máte velmi dobrou paměť.“

„Neobviňujte mě z takových věcí!“ vzplanula náhle a hleděla mu s rozhořčením do očí. „Dr. Dorayovi jsem nevolala!“

„Volal vás on?“

„Ne.“

„Slyšela jste o něm?“

„Ne.“

„Říkala o něm něco Marjorie?“

Sklopila oči.

„Ne,“ řekla.

„Dr. Doray a Marjorie byli milenci?“

„Myslím, že ano.“

„Miluje ho?“

„Nevím.“

„Miluje Bradburyho?“

„Nevím.“

„Mluvila s vámi o svých záležitostech?“

„O jakých záležitostech?“

„O srdečních záležitostech. Řekla vám, koho miluje?“

„Ne, nebyly jsme k sobě nikdy moc důvěrné. Mluvila hlavně o Cloverdalu a o té nepříjemnosti, do které se dostala kvůli Pattonovi. Říkala, že se bojí do Cloverdalu vrátit, že se stydí a že by se tam nemohla nikomu podívat do očí.“

Perry Mason ukázal hlavou směrem k toaletnímu pokojíku a řekl:

„Oblečte se.“

„Nemůže to počkat do rána?“

„Ne, policie by mohla přijít ještě teď v noci.“

„Ale já jsem myslela, že chcete, abych s policií mluvila. Myslela jsem, že chcete, abych jim vnukla myšlenku, že já jsem ta žena v bílém plášti, kterou policista viděl vycházet z bytu.“

„Rozmyslel jsem si to,“ řekl Mason. „Oblečte se.“

Vstala, udělala dva kroky k toaletnímu pokojíka, pak se k němu náhle otočila.

„Pochopte jednu věc, pane Masone,“ řekla třesoucím se hlasem. „Vím, že vám mohu důvěřovat. Vím, že za svými klienty stojíte. Mám jen jeden důvod, proč tohle dělám, a to je Marjorie. Chci, aby to děvče dostalo odškodné.“

Perry Mason se ušklíbl a řekl:

„O to se nestarejte. Oblékejte se.“

Zatímco se oblékala, chodil sem a tam po pokoji. Když se objevila už úplně oblečená i s malým kufříkem v ruce, podíval se na hodinky a řekl:

„Co byste říkala malé snídani?“

„Strašně ráda bych si dala trochu kávy,“ odpověděla.

Mason ji vzal pod paží a odebral jí kufřík.

„Tak jdeme," řekl.

Vyšli z pokoje. Černoch v hale už byl vzhůru, když odcházeli. Díval se na ně očima rozšířenýma zvědavostí, ale v obličeji měl ještě omámený, spánkem otupělý výraz, takže vypadal velmi nechápavě.

Mason přivolal svůj taxík.

„Jeďte touhle ulicí," řekl, „zastavte u první restaurace, která bude otevřená, a čekejte."

Taxíkář zastavil, ještě než přejel dva bloky. Perry Mason odvedl Thelmu Bellovou do restaurace a objednal si šunku s vejci. Když přikývla, objednal totéž i pro ni. Číšník jim přistrčil přes pult sklenici s vodou a urovnal nože a vidličky.

Perry Mason se náhle zatvářil provinile a zvolal: „Moje náprsní taška!"

„Co je s ní?"

„Je pryč. Určitě jsem ji nechal u vás v pokoji."

„Ale ano. Hledal jsem nějakou adresu. Mám v ní své navštívenky a nechci, aby policie věděla, že jsem tam byl. Dejte mi klíče. Zaběhnu tam a vezmu si ji."

„Já tam zajdu," řekla.

„Ne, vy počkejte tady. Nechci, abyste se už v blízkosti toho pokoje ukazovala. Policie tam může být každou chvíli."

„A co se stane, když tam najdou vás."

„Řeknu jim, že vás hledám."

„Ale co s klíčem?"

„Nepůjdu dovnitř, dokud nebude vzduch čistý." Dala mu klíč od pokoje. Perry Mason si všiml číšníkova tázavého pohledu a řekl:

„Dejte nám jednu šunku s vejci a velký šálek kávy. Druhou porci mi připravte, až se vrátím."

Vyběhl z restaurace a řekl taxíkáři:

„Jeďte zpátky do penziónu sv. Jakuba, ale co nejrychleji. Dupněte na to.“

Taxíkář hbitě otočil vůz a prudce vyrazil. Za malou chvíli přejel prázdnou ulicí a zabrzdil před penziónem. Perry Mason proběhl halou. Tentokrát se na něho díval mladý černoch očima plnýma zájmu. Mason vyjel výtahem do třetího poschodí, otevřel dveře pokoje, rozsvítil, zavřel za sebou dveře, zastrčil, aby nikdo nemohl otevřít dveře zvenčí, a pak začal rychle prohledávat pokoj. Nedíval se do zásuvek ve vestavěných skříních a do podobných míst, ale pátral v temných koutech toaletního pokojíku. Za několik okamžiků našel koženou krabici na klobouky, která byla pohozená v rohu jedné zásuvky v šatníku. Před ní byly naházeny šaty, takže krabice byla zakrytá.

Mason ji vytáhl, uchopil držadlo a odklopil víko.

V krabici byla dámská sukně, pár punčoch a nějaké bílé střevíce. Všechno bylo vypráno a ještě vlhké. Vlhkost prosákla do krabice, a když se otevřela, bylo cítit zatuchlinu. Na punčochách nebyly žádné stopy po skvrnách, ale na sukni zbyla jedna nebo dvě, které nebyly odstraněny. A nepochybné nahnědlé skvrny byly i na střevících.

Perry Mason zaklapl víko a opustil pokoj.

„Vy tady bydlíte?“ zeptal se černoch u stolku.

Perry Mason cvrnkl o stůl stříbrnou dolarovou mincí.

„Ne,“ řekl, „beru si na den přítelův pokoj.“

„Jaké číslo?“

„509,“ řekl Mason a prošel dveřmi na ulici, dříve než se černoch vzmohl na další otázky. Krabici dal taxíkáři.

„Zavezte mě zpátky do restaurace,“ řekl. „Pak pojedete na hlavní nádraží, koupíte jízdenku do College City, dáte tuhle krabici do úschovny, přinesete zpátky jízdenku i podací lístek a předáte mi je tak, aby to ta mladá dáma neviděla. Zvládnete to?“

Taxíkář přikývl.

Perry Mason mu podal dvacetidolarovou bankovku a řekl:

„Tak na to šlápněte.“

Když se opět objevil v restauraci, Thelma Bellová vzhlédla od svého talíře a zeptala se:

„Našel jste ji?“

Přisvědčil.

„Vypadla mi z kapsy, když jsem seděl na židli. To je dobře, že jsem ji našel. Ležela každému na očích. Policisté by ji byli sebrali a mohli by mi způsobit nepříjemnosti, protože bych jim byl řekl, že jsem ve vašem pokoji nebyl.“

Číšník prostrčil hlavu otvorem v přepážce, která oddělovala kuchyň, a křikl:

„Dejte na pánev vejce a usmažte tu šunku.“

Perry Mason se posadil k pultu a míchal kávu, kterou před něho číšník postavil.

„Byl tam někdo?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl, „ale mohou tam být každou chvíli.“

„Jste si tím nějak náramně jistý.“

„To jsem.“

„Uvědomujete si,“ řekla a držela kousek šunky na vidličce, „že ať se stane cokoliv, musíme chránit Margy?“

Perry Mason odpověděl nevybíravě:

„Za to jsem přece placen.“

Chvíli bylo ticho. Číšník přinesl šunku s vejci a Mason se do ní hladově pustil. Dojedl ve stejnou dobu jako Thelma Bellová.

„Tak, holčičko,“ řekl, „a teď si někam zajdeme.“

„Můžete mi říct kam?“

„Není to odtud daleko.“

„Ale já mám zítra několik schůzek a pozítří mám dělat modelku.“

„Tak se na to vykašlete.“

„Ale já potřebuji peníze.“

„Dostanete je.“

Dopil kávu, otřel si ústa ubrouskem a úkosem se na ni podíval.

„Jste hotova?“ zeptal se.

„Ano.“

Vzal ji pod paží a vedl k východu. Taxík předjel právě v okamžiku, kdy se objevili na chodníku.

„Tady to máte, šéfe,“ řekl řidič a natahoval ruku obrácenou dlaní dolů.

Perry Mason si vzal jízdenku a podací lístek.

„Co je to?“ zeptala se Thelma Bellová podezíravě.

„Pro něco jsem si ho poslal,“ odpověděl a zeptal se taxíkáře:

„Stačily vám ty peníze?“

„Jasně,“ řekl taxíkář a dodal drze: „A ještě mi něco zbylo na pěknou diškreci.“

Mason se pátravě díval na Thelmu Bellovou a zeptal se:

„Mohu vám důvěřovat?“

„Pokud se to týká Margy, tak ano.“

Vytáhl z kapsy jízdenku, kterou mu dal předtím taxíkář, a podal ji Thelmě.

„Tady je jízdenka do College City,“ řekl. „Jeďte tam a ubytujte se někde v hotelu. Přihlaste se pod svým jménem. Jedete tam dělat modelku. Kdyby se vás začal kdokoliv vyptávat, řekněte tohle a nic víc. Kdyby to začalo být vážné, spojte se se mnou a neříkejte nic, dokud vám nedám instrukce.“

„Myslíte, kdyby snad přišel někdo od soudu?“

„Ano, kdyby snad přišel někdo od soudu.“

„Jede tam teď v noci nějaký vlak?“

Podíval se na hodinky a řekl:

„Jeden odjíždí za dvacet minut. Ještě to stihnete.“

Předal taxíkáři kufřík a pomohl Thelmě Bellové do vozu.

„Tak dobrou noc,“ řekl, „a mnoho štěstí. Zavolejte mi do kanceláře nebo pošlete telegram. Oznamte mi jméno hotelu, kde

budete bydlet, a ne abyste zdrhla.“

„Proč?“

„Chtěl bych vás mít po ruce.“

Podala mu ruku a usmála se na něho:

„Udělala bych pro Margy všechno na světě.“

Vzal ji za ruku. Konečky prstů byly studené jako led. Taxíkář se uvelebil na předním sedadle.

„Nemám říkat nikomu, kde jsem, že? Ani Georgeovi Sanbomovi?“

Perry Mason zavrtěl s otcovským úsměvem hlavou.

„Ne,“ řekl, „to si schováme jako překvapení – velké překvapení.“

Motor se rozburácel. Perry Mason zabouchl dvířka, postavil se na kraj chodníku a sledoval vůz, dokud jeho světla nezmizela za rohem. Pak se vrátil do restaurace a řekl:

„Potřebuji si zatelefonovat!“

Číšník ukázal na telefonní automat na druhém konci restaurace v rohu. Perry Mason přistoupil k aparátu, vhodil minci a vytočil číslo Sdružení pátracích kanceláří. Když uslyšel hlas telefonistky v centrále, řekl:

„U telefonu Mason. Přepojte mě na pana Samuelse, jestli tam ještě je.“

Za okamžik uslyšel Samuelsův hlas, který překvapoval srdečností:

„Mason? Udělali jsme přesně, co jste si přál. Vytipovali jsme tu děvu a nespustili jsme ji z očí ani na minutu.“

„Kde je teď?“ zeptal se Mason.

„Před deseti minutami mi moji lidé podali zprávu telefonem. Opustila Drakeovu kancelář asi za půl hodiny, co jste telefonoval. Šla do hotelu Monmarte, kde má najatý pokoj pod jménem Vera Cutterová z Detroitu, stát Michigan, ale neudala žádnou ulici, když se přihlašovala k pobytu. Najala si pokoj v tom hotelu již včera

večer, to znamená kolem půl desáté, a tady něco nehraje: její zavazadlo je úplně nové a má iniciály E. L. Má trochu mondénní kabelku s monogramem z tepaného stříbra, a ten monogram je také E. L. Říká vám to něco?“

„Zatím ne,“ řekl Pěny Mason, „ale stále ji sledujte.“

„A zavoláte si pro zprávy?“

„Ano. Zjistěte si napřed, kdo volá, než dáte jakoukoliv informaci. Když zavolám, tak se mnou chvilku hovořte, abyste zjistil, že to není někdo jiný, kdo užívá mé jméno, a nespouštějte ji ani na okamžik z očí. Chci o ní vědět všechno. Bude lépe, když nasadíte ještě několik lidí navíc, a když za ní někdo přijde do hotelu, snažte se ho stopovat a všechno o něm zjistit. A teď jak to bude s jejími telefonickými hovory? Můžete si vyjednat s telefonistkou v hotelu Monmarte, aby vás nechala odposlouchávat?“

„Jeden z našich lidí na tom právě pracuje,“ řekl Samuels. „Bude to ovšem trochu obtížné, ale –“

„K čertu obtížné,“ řekl Pěny Mason. „Svět je plný obtíží. Já sám jich mám spoustu. Odposlouchávejte její telefonické hovory a hotovo. Chci vědět, čeho se týkají.“

„Tak dobře, pane Masone,“ řekl Samuels, „uděláme, co bude v našich silách.“

Perry Mason zmáčkl vidlici prostředníkem levé ruky, vyhrabal z kapsy další minci, vhodil ji do aparátu a zavolal Drakeovu detektivní kancelář. Ohlásil se Drake osobně.

„Sedíš a čekáš na hovory, co?“ zeptal se Mason.

Drake se zasmál.

„Skoro ses strefil.“

„Máš nějakou zprávu?“ zeptal se Mason.

„Mám spoustu zpráv,“ odpověděl Drake. „Myslím, Perry, že bys měl teď jít domů a vyspat se.“

„Proč?“

„Protože ta záhada s vraždou už je objasněna.“

„Jak to myslíš?“

„Policie přišla na stopu tomu noži.“

„Myslíš ten nůž, kterým byl probodnut Patton?“

„Ano.“

„A na jakou stopu přišli?“

„Na stopu muže, který ho koupil.“

„Zjistili toho muže, který ho koupil?“

„Prakticky ano. Mají popis, který se shoduje ve všech podstatných bodech.“

„Kdo ho koupil?“

„Tvůj přítel dr. Robert Doray z Cloverdalu,“ odpověděl Paul Drake a bylo vidět, že si na tom dává záležet.

„Jen dál,“ řekl Perry Mason, „pověz mi i to ostatní.“

„To je všechno,“ řekl Paul Drake. „Policie se snažila prověřit ten nůž. Pracovali na tom od té doby, co objevili mrtvolu a cenu, která byla napsána na čepeli. Na tom noži byla totiž výrobní cena a také prodejní cena. U tohoto zboží byly zvýšeny ceny a podle prodejní ceny si zjistili, že ten nůž patřil k nové objednávce, která byla nakoupena za zvýšenou cenu, protože na noži nebyla vyznačena žádná jiná a starší prodejní cena a nebylo žádných známek, že by tam byla vyznačena předtím a pak vymazána.“

„Pokračuj,“ řekl Mason.

„Nejdřív se domnívali, že nůž pochází z nějakého železářství. Balicí papír byl totiž trochu těžší, než se obvykle používá v jednotkových obchodech. Vytáhli z postelí všechny překupníky železářského zboží, přinutili je, aby se telefonicky spojili se svými obchodními cestujícími a snažili se najít maloobchodníka, který užívá takového zvláštního cenového označení. Vypadalo to, že budou hledat jehlu v kupě sena, ale měli štěstí. Téměř znenadání kápli na jednoho obchodního cestujícího, který se znal s jedním obchodníkem se železářským zbožím v Belmontově ulici, jenž

užívá toho cenového označení, a ten obchodní cestující si vzpomněl, že tento obchodník koupil tucet nožů asi před deseti dny. Policie si na toho obchodníka došla a on si vzpomněl, že ten nůž někdo kupoval, a velmi dobře zákazníka popsal. Byl to dr. Doray. Policie se spojila s redakcemi novin, zjistila, že v jedné z nich mají stoh novin z Cloverdalu, a slídila v nich, až našla obrázek dr. Doraye. Býval úředníkem Obecního dobročinného sdružení a jeho obrázek se objevoval v novinách. Byla to novinářská fotografie, ale pro základ identifikace postačila. Železář pak provedl absolutní identifikaci. Podle něho je naprosto nesporné, že dr. Doray je tím mužem, který koupil nůž. Policie si je vědoma, že se jí povedl husarský kousek, a rozhodí sítě, aby se do nich Doray chytil. Zřejmě zdrhnul a to tě mimochodem staví do zvláštního světla.“

„Proč?“

„Kvůli tomu telefonickému vzkazu, který zřejmě pocházel z tvé kanceláře a který Dorayovi prozradil, co se děje. Policie na tom pěkně zapracovala. Řeknu ti docela upřímně a ve vší důvěrnosti, že s tím asi budeš mít potíže, a mimochodem, myslím, že se to Bradburymu moc nelíbí.“

„Bradbury ať jde k čertu,“ řekl Mason. „Dorayovi jsem nevolal a z mé kanceláře taky nikdo.“

„Dobře,“ poznamenal Paul Drake vesele, „když říkáš, žes nevolal, a Della Streetová také říká, že nevolala, pak s tím policie asi moc nepořídí, ani kdyby sebrali Doraye a on jim řekl něco jiného.“

„To by na věci nic nezměnilo,“ řekl Mason. „Doray určitě nezná hlas mé sekretářky tak dobře, aby ho mohl poznat nebo aby mohl odpřísáhnout, že ho poznal. Všechno, co ví, je, že nějaká žena řekla, zeje Della Streetová. To se dá udělat velmi snadno. Zrovna tak bych mohl zavolat Bradburymu a říct mu, že jsem Paul Drake a že by měl radši zmizet z našeho státu.“

Paul Drake se zasmál. Zřejmě byl opravdu ve velmi dobré náladě.

„Dobrá," řekl, „ztrácel bych zbytečně čas, kdybych ti citoval jednotlivá ustanovení zákona. Ale na něco by sis měl dát opravdu pozor."

„Nač?"

„Na Marjorie Clunovou."

„Co je s ní?"

„Policie si nějak zjistila, že Marjorie Clunová a dr. Doray jeli spolu do blízkosti Pattonova bytu. Objevili někoho, kdo má malou cukrárnu před požárním hydrantem, kde Doray zaparkoval. Ten člověk si vzpomněl, kdy Dorayův vůz přijel, a také na to, že z něho vystoupil nějaký muž se ženou. Popis toho muže se hodí na dr. Doraye a popis té ženy odpovídá Marjorie Clunové. Ten cukrář patří k lidem, kteří mají velkou radost z cizího maléru. Viděl, že spousta lidí parkuje před hydrantem a dostává pokutu. Rád pozoruje, jak se budou tvářit, až se vrátí a zjistí, že se na volantu houpe pokutový bloček, a tak si náhodou prohlédl Doraye a Marjorie Clunovou hezky zblízka."

„Našla už policie nějaké vysvětlení ohledně toho obušku?" zeptal se Perry Mason.

„Ne, pravděpodobně se to toho případu nijak zvlášť netýká."

„Proč ne?"

„Protože tím nebyl spáchán ten zločin. Má to s tím případem asi tolik společného jako ta hůl, která ležela na stole, a ještě míň, protože hůl může být identifikována, že patří Pattonovi, kdežto komu patří ten obušek, to nikdo neví."

„Jinými slovy, policie si myslí, že případ je uzavřen, že?"

„Přesně tak."

„A ty si myslíš, že si to odskáču?"

„Já tě jen varuji," řekl Drake. „Vím, že pracuješ na tom případu z hlediska Marjorie Clunové. Já bych jen nechtěl, aby ses

dostal do maléru, žes upustil od stíhání zločinu, nebo aby ses stal spoluviníkem.“

„Když už tě mám na drátě, Paule,“ řekl Perry Mason, „řeknu ti něco z oblasti práva. Nemůžeš stíhat zločin, když nebyl spáchán. Naopak zase se nemůžeš stát spoluviníkem proto, že pomáháš nějaké osobě, která nic neprovedla. Když tvůj partner není vinen, pak nejsi vinen ani ty, ať děláš cokoliv.“

„Ty si myslíš, že Marjorie Clunová je nevinná?“ zeptal se Drake.

„Marjorie Clunová,“ řekl Perry Mason důstojně, „je můj klient. Smím se tě zeptat, nač čekáš, Paule?“

„Co tím myslíš?“

„Čekáš ve své kanceláři. Právě tam sedíš u telefonu. Na něco čekáš. Smím se tě zeptat nač?“

Detektiv uraženě odpověděl:

„Poslyš, Perry, už jsem ti řekl, že nepřijmu žádnou práci, která by byla namířena proti tvým zájmům. Dohodl jsem se na tom s Bradburym a myslím, že jsem se na tom dohodl i s tebou. Práce, kterou mi ta mladá žena zadala, nebyla v žádném případě v rozporu s prací, kterou jste mi zadali vy. Opravdu si myslím, že si to neodporuje. Ta žena prohlašuje, že Marjorie Clunová je nevinná a že vrahem je dr. Doray. Říká, že Marjorie se možná snaží Doraye krýt, a –“

„To všechno vím,“ skočil mu do řeči Perry Mason, „ale pořád ještě nevím, nač vlastně čekáš.“

„Dobře,“ řekl Paul Drake, „už to bude. Dostal jsem hlášku z komisařství, že policie mluvila s Thelmou Bellovou už dříve zvečera. V té době netušili, že má s tím případem tolik společného, aby byli oprávněni podniknout nějaké kroky. Myslím, že nyní mají na tu věc jiný názor. Domnívají se, že zná nějaké důležité informace, které nechce prozradit nebo které by mohla podat. Pochopil jsem, že ji chtějí sebrat, a tak jsem čekal, abych se

dozvěděl, co jim řekla. Máš něco proti tomu?“

„Vůbec ne, kamaráde,“ řekl Perry Mason. „Hezky tam čekej, až ji policie sebere.“

Lehce se usmál a zavěsil.

Ranní slunce už osvětlovalo ulice, když Perry Mason vstal po masáži z lehátka. Oči měl jasné a zračilo se v nich odhodlání. Byl hladce oholen a na jeho obličeji nebylo ani stopy po únavě. Z telefonní budky v lázních zavolal Drakeovu detektivní kancelář. Ozval se hlas telefonistky.

„Je tam Paul Drake?“ zeptal se Perry Mason.

„Ne,“ řekla, „pan Drake odešel asi před půl hodinou.“

„Nevíte, kam šel?“

„Šel se domů trochu vyspat.“

„Tady je Mason,“ řekl advokát. „Můžete mi říct, jak dlouho byl v kanceláři včera v noci?“

„Byl tady ještě před půl hodinou,“ řekla telefonistka. „Čekal na hovor. Očekával nějaké důležité informace.“

„A dostal je?“

„Ne, čekal celou noc a pak se rozhodl, že se půjde trochu vyspat. Nechal mi tu vzkaz, abych ho zavolala, kdyby se objevily nějaké nové skutečnosti v Pattonově případě. Pracuje na tom pro vás, že?“

„A pro jiné,“ dodal Mason s úsměvem.

„Chcete mu zavolat do bytu? Dám vám číslo.“

„Děkuji, já to číslo znám. Jen jsem si chtěl zjistit, jestli tam ještě je. Není to nic důležitého.“

S úsměvem zavěsil a odešel do místnosti, kde měl šaty. Oblékl se, vyzvedl si u stolku cennosti a podíval se na hodinky. Bylo 8,35.

Vrátil se do telefonní budky a vytočil číslo své kanceláře. Dellino „Dobré jitro, zde kancelář Perryho Masona“ znělo jasně, svěže a věcně.

„Nikoho nejmenujte,“ řekl Perry Mason. „Tady je starosta z Balíkova. Chtěl bych se informovat ohledně založení akciové společnosti –“

„To jsem ráda, že jste se ozval,“ zvolala a v jejím hlase bylo znát úlevu.

„Co je nového?“ zeptal se.

„Moc věcí.“

„Můžete mluvit?“

„Ano. Zrovna tady nikdo není kromě pana Bradburyho, a toho jsem poslala do právnické knihovny.“

„Co máte na srdci?“ zeptal se Mason. „Buďte opatrná, když budete mluvit do telefonu.“

„Všechno se týká Bradburyho.“

„Co je s ním?“

„Chce s vámi mluvit, a to hned.“

„Ale já s ním mluvit nechci.“

„To bych tak jistě netvrdila. Stala se s ním nějaká změna. Vzpomínám si, co jste o něm říkal, a myslím, že máte pravdu. Je to člověk, s nímž se musí počítat, a je rozhodnut s vámi mluvit stůj co stůj. Říká, že když s vámi nebude moci mluvit během hodiny, že vám to může způsobit velké komplikace a že vám to mám vyřídit, kdybyste sem telefonoval. A mám vám také vyřídit, že nestrpí, aby mezi ženou, kterou miluje, a její svobodou byly zamčené dveře.“

Chvíli bylo ticho. Pěny Mason zamračeně uvažoval.

„Chápete, co tím myslí?“ zeptala se.

„Chápu,“ řekl Mason, „a dříve nebo později bych rád s tím ptáčkem zatočil. Nenechám si od něho vyhrožovat.“

„Myslím,“ řekla, „že kancelář hlídají detektivové.“

„Ano, může být. Chtějí mě sebrat. Řeknu vám, Dello, co máte udělat. Jsem asi osm bloků od kanceláře, v lázních, které jsou přímo na hlavní třídě. Vezmete Bradburyho, nasednete do taxíku a pojedete k těm lázním. Budu stát u vchodu, takže mě budete moci vzít do vozu.“

„Myslíte, že to bude pro mne bezpečné, když s ním odejdu? Co když budou mít detektivové podezření?“

„Nemyslím. Potřebuji s sebou svědka. Dejte si pro všechny případy do kabelky tužku a vezměte si poznámkový blok. Chci se s Bradburym dohodnout, a to hned.“

„Dobře, šéfe, budeme tam asi za deset minut, a prosím vás, dejte na sebe pozor.“

Perry Mason se zamyšleně mračil, když zavěsil. Vyšel z lázní, vystoupil po schodech a octl se na ulici na teplém ranním slunci. Postavil se zády k výklenku a pozoroval chodce, jak spěchají do kanceláří v obchodní čtvrti.

Jeho oči bedlivě pozorovaly míjející obličeje s pronikavým zájmem člověka, který se naučil posuzovat charakter na první pohled a který je dostatečně obeznámen s lidskou povahou, aby mohl číst příběhy napsané na tvářích davu, který se tady strká na ulicích.

Tu a tam nějaká mladá, přitažlivá žena pocítila jeho upřený pohled a podívala se potají nebo upřeně do jeho ostrých, pátravých očí. Občas zachytil jeho pohled nějaký muž a mrzutě se zamračil nebo se otočil a pozoroval Masona zrakem, který naprosto jasně říkal, že si myslí, že přistihl detektiva při práci.

Perry Mason stál nehnutě asi pět minut, když ulicí pospíchala nějaká mladá blondýnka. Podvědomě ucítila na sobě jeho pohled a zvedla oči. Náhle se usmála. Perry Mason smekl.

Byla to ta mladá žena, která měla stánek s kuřivem v hale budovy, kde Mason měl kancelář.

Otočila se k němu a zeptala se:

„Proč jste tak zamyšlený, pane Masone?“

„Právě se snažím najít odpověď na jednu otázku, Mamie. A kampak tolik spěcháte?“

„To víte, pořád ta stará dřina.“

„Prokázala byste mi laskavost, Mamie?“

„Jistě.“

„Zapomeňte, že jste mě tu viděla, kdyby se vás někdo ptal.“

„To se schováváte před klienty, nebo před policií?“

„Před oběma,“ řekl a ušklíbl se.

„Ani se vám nedivím, že se schováváte před svým novým klientem,“ řekla.

Podíval se na ni udiveně.

„Před kterým?“

„No před tím, který pořád nosí hnědý oblek s hnědou kravatou, hnědou košili a ponožky, které se hodí ke kravatě.“

„Myslíte Bradburyho?“

„Ano, toho. Koupil vám doutníky a vy je nekouříte. Díky za ten výdělek, pane Masone. Věděla jsem, že doutníky nekouříte.“

Zasmál se a prohlásil:

„Přece si nenecháme ujít výdělek od někoho, kdo není odtud. Co vám ten Bradbury provedl?“

„Ale nic. Jenom si myslím, že je to takový maloměstský frajer.“

„Podle čeho tak soudíte?“

„Podle toho, jak se chová. Zastaví se u mě pokaždé, když přijde sem do budovy, a pořád se pokouší o důvěrnosti.“

„Myslíte ty jeho řeči?“

„To ne. Moc toho nenamluví. Ale ten jeho hlas a oči, ty se pokoušejí o důvěrnosti. To pozná každá dívka, když o ni muž jeví zájem.“

Perry Mason znalecky přejel pohledem její urostlou postavu a řekl:

„Nemějte mu to za zlé.“

Upřímně se na něho usmála a řekla:

„Ne abyste si to špatně vyložil, pane Masone. Jsem ráda, když se na mě dívají. Dělá mi to dobře a obchodu to prospívá. Ale co nemám ráda, to jsou ti povaleči u pultu, kteří si myslí, že si můžou se mnou dát rande, nechat mi tu velké zavazadlo, abych jim ho hlídala, a že to, co na nich vydělám, když si koupí za pět centů

časopis, mi to všechno vynahradí.“

U kraje chodníku zabrzdil taxík.

„Nezapomeňte, co jsem vám říkal, Mamie,“ řekl Perry Mason, smekl a odcházel směrem k chodníku.

„Páni,“ řekla Mamie, „dneska ráno má na sobě nový kvádro. Dneska je celý v šedém. A podívejte, jak se culí. Ať jde do háje. Asi si myslí, že se právě vracíme z večírku.“

Perry Mason tomuto komentáři nevěnoval pozornost, protože sledoval Bradburyho. Přistoupil ke dveřím taxíku, prudce je otevřel a vstoupil dovnitř.

„Jeďte přímo touhle ulicí, příteli,“ řekl řidiči. „Až přijedete do nějaké slušné postranní ulice, kde není příliš velký provoz, zahněte tam, a až najdete nějaké místo, tak tam zaparkujte.“

Usmál se na Dellu Streetovou a pak se jeho pohled setkal s Bradburyovým.

„Jste pěkný kus neřáda, Bradbury,“ řekl.

Bradbury se na něho díval a mlčel.

„Jsem bojovník, Masone,“ poznamenal klidně.

Mason si pozorně prohlížel jeho studené šedé oči a výbojnou bradu a přisvědčil. Vytáhl z kapsy krabičku cigaret, nabídl Delle Streetové, všiml si, jak Bradbury odmítavě zavrtěl hlavou a jak sáhl po doutníku. Když si Mason vzal cigaretu, Bradbury škrtl zápalkou o podrážku. Mason učinil totéž. Della poděkovala Bradburymu očima a nechala si zapálit od Masona. Bradbury se zamračil a přiložil zápalku ke svému doutníku. Perry Mason si zapálil, až když měla zapáleno Della Streetová, a řekl Bradburymu:

„Tak co má znamenat ten kravál? Jestli tomu dobře rozumím, chtěl jste něco podniknout, kdybyste se byl se mnou nesešel.“

„Musím podniknout jisté kroky,“ řekl Bradbury pomalu. „Mám dojem, že mám právo si pohovořit se svým právním zástupcem, když jsem si ho najal za slušnou odměnu.“

„O to teď nejde,“ řekl Mason. „Tak prosím, můžete si se mnou pohovořit. Co si přejete?“

„Přeji si, abyste obhajoval dr. Roberta Doraye, který je obviněn z vraždy Franka Pattona.“

„Myslel jsem, že chcete, abych obhajoval Marjorie Clunovou.“

„Ano. Ale také chci, abyste obhajoval dr. Doraye.“

„Myslíte, že budou obviněni oba dva?“

„Oba byli řádně obviněni z vraždy,“ řekl Bradbury. „Dozvěděl jsem se to dnes ráno. Byla na ně podána řádná žaloba a vydán zatykač.“

„Vyjádřete se přesně, co ode mne chcete.“

„Chci, abyste obhajoval dr. Roberta Doraye,“ řekl Bradbury a odsekával jedno slovo po druhém, „a postaral se, aby byl osvobozen.“

„To nebude tak snadné, ani ta obhajoba, ani to osvobození,“ řekl Mason pomalu a sledoval zamyšleně kouř cigarety. „Jestliže jsou společně obžalováni z vraždy, může se stát, že z morálních důvodů nebudu moci zastupovat oba dva. Jinými slovy, je možné, že Doray se snažil svalit vinu na Marjorie Clunovou a Marjorie Clunová na Doraye.“

„Nebuďte takový puntičkář,“ řekl Bradbury. „Situace je kritická. Něco se musí stát, a to ihned. Chci, aby byl dr. Doray osvobozen. Víte tak dobře jako já, že tu nepůjde o protichůdné zájmy. Jestli existuje nějaká možnost, že by mohl vzniknout spor, pak jen v tom případě, že by se každý z nich snažil vzít na sebe vinu, aby toho druhého kryl. Tomuhle musím zabránit. Chci, abyste obhajoval oba dva a zařídil to tak, aby se to nestalo.“

„Dobře,“ řekl Perry Mason pomalu, „můžete se přít o nějaký etický princip, až nastane vhodná doba. Pokud je mi známo, ani jeden z nich nebyl dosud zatčen.“

„To je pravda.“

„Jsou vám známy všechny okolnosti, které má policie k

dispozici?“

„Mají velmi pádné argumenty,“ řekl Bradbury. „Totiž velmi pádné argumenty proti dr. Dorayovi. Pochybuji, že mají takové argumenty proti Marjorie Clunové.“

„A vy chcete, abych se postaral o Dorayovo osvobození. Je to správné?“

„Vy prostě musíte Doraye osvobodit!“

„A co když nastane situace, že každý z obžalovaných bude muset mít svého zástupce?“ namítl Perry Mason a díval se na Bradburyho přimhouřenýma očima a tak soustředěně, že se zdálo, že mu oči září jako ocel. „Kterého z nich chcete, abych zastupoval?“

„Tahle situace nenastane,“ řekl Bradbury, „a já o tomhle bodu nebudu diskutovat. Trvám na tom, abyste zastupoval oba dva a abyste v rámci obhajoby objasnil otázku těch dveří.“

Masonovy oči se zúžily v čárky.

„Jakou otázku a jaké dveře?“ zeptal se.

„Otázku zamčených dveří u Pattonova bytu,“ řekl Bradbury. „Některé věci, pane Masone, si nemusím ověřovat. Nejsem přece blázen. Oceňuji, co jste udělal. Uznávám, že to, co jste udělal, bylo v naprostém zájmu všech zúčastněných osob, neboť jste jejich zájem pochopil v pravý čas. Myslím si ale, že policie bude schopna dokázat, že Marjorie Clunová byla v Pattonově bytě přibližně v době, kdy byla ta vražda spáchána. Jestliže dveře bytu byly odemčené, Marjorie Clunová mohla vejít dovnitř, mohla objevit mrtvolu, vyděsit se a odejít. A nebyla by se provinila ničím jiným, než že opomenula ohlásit policii, co viděla. Jestliže dveře byly zamčené, znamenalo by to, že Marjorie Clunová musela mít klíč. Znamenalo by to, že se určitě natolik ovládala, aby se zastavila a zamkla za sebou dveře, když z bytu odcházela. To by bylo pro ni zlé. Bylo by to zlé jak pro celý ten případ, tak pro její charakter.“

„Ale co když Marjorie Clunová byla v koupelně a co když měla hysterický záchvat? Co když někdo slyšel její křik, vrazil dovnitř a Franka Pattona zabil?“ namítl Perry Mason.

„V tom případě,“ řekl Bradbury bez váhání a tónem, který prozrazoval, že si pečlivě promyslel i tuto možnost, „by přece Marjorie Clunová byla poslední, kdo opustil byt, ledaže by se byla objevila v době, kdy tam byl vrah. Najít mrtvolu a neudělat poplach, to by odporovalo fyzikálním zákonům. Kdyby přistihla vraha při činu a napomáhala mu k útěku, tak by byla spoluviníkem. A já nechci, aby byla spoluviníkem. Takže když to vezmeme, pane doktore, kolem a kolem, otázka těch zamčených dveří nabývá stále víc na důležitosti.“

Della Streetová se neklidně zavrtěla.

Taxík zahnul do postranní ulice, přejel dva tři bloky a pak zastavil těsně u chodníku.

„Tak co?“ zeptal se taxíkář.

„Výborně,“ řekl Perry Mason. Jeho hlas zněl monotónně, jako by mluvil ze spánku. Jako hypnotizován nespouštěl oči z Bradburyho.

Pomalu a stále tak nevýrazně pokračoval:

„Abychom si rozuměli, Bradbury. Vy chcete, abych zastupoval Marjorie Clunovou a dr. Doraye.“

„Ano.“

„Mám být za to zastupování placen.“

„Ano.“

„A mimoto trváte na osvobozujícím výroku soudu.“

„Mimoto,“ opakoval Bradbury, „trvám na osvobozujícím výroku soudu. Myslím, že za stávajících okolností jsem k tomu oprávněn. Když nedojde k osvobozujícímu výroku, bude nutné, abych odhalil jistá fakta, o nichž se prozatím nemusím zmiňovat, ale která podle mého názoru dokazují velmi přesvědčivě, že dveře byly zamčeny o něco později, až když Marjorie i vrah opustili

místnost, kde byla vražda spáchána.“

„Tak tohle,“ řekl Perry Mason, „zní jako ultimátum.“

„Když to tak chcete brát,“ řekl Bradbury, „prosím. Nechci být tvrdý, pane doktore, a nechci, abyste si myslel, že vás chci dostat do maléru, ale přisámbůh, chci pro Marjorie Clunovou satisfakci. Už jsme o tom jednou mluvili.“

„A co bude s Bobem Dorayem?“

„Očekávám osvobozující výrok.“

„Uvědomujete si,“ řekl Perry Mason pomalu, „že prakticky každý fakt v tomto případu ukazuje bezpečně na Dorayovu vinu?“

„Ovšemže si to uvědomuji,“ řekl Bradbury. „Myslíte si snad, že jsem blázen?“

„Vůbec ne,“ řekl Mason a v jeho hlase byl znát jistý respekt. „Jen jsem prostě poznamenal, že jste mi dal pořádný úkol.“

Bradbury vytáhl náprsní tašku.

„Teď, když jsme si o té situaci pohovořili,“ prohlásil, „jsem ochoten připustit, že jsem předpokládal, že za to musím zaplatit. Dal jsem vám tisíc dolarů zálohy. Nyní předávám vaší sekretářce další čtyři tisíce. Jsem připraven poskytnout vám další úhradu, když porota vynese osvobozující rozsudek.“

Obratnými pohyby bankéře odpočítal čtyři tisíce v bankovkách a podal je Delle Streetové.

Podívala se tázavě na Masona. Ten přikývl.

„Nuže,“ řekl, „v každém případě si rozumíme a můžeme mít důvod k spokojenosti. Ale chtěl bych, abyste pochopil jedno, Bradbury. Vynasnažím se zastupovat dr. Doraye i Marjorie Clunovou. Vynasnažím se zajistit příznivý rozsudek. Ale upozorňuji vás na to, co jste mi řekl o sobě. Totiž že jste bojovník. Já jsem také bojovník. Vy bojujete za sebe, já za své klienty. Když začnu bojovat za Marjorie Clunovou a dr. Doraye, budu bojovat až do konce. Nic nebudu dělat polovičatě.“

V Bradburyho obličeji to nepatrně cuklo.

„Mě čerta starého zajímá, co uděláte – promiňte, že jsem zapomněl, slečno Streetová – nebo jak to uděláte. Co se mě týče, chci mít jistotu, že ti dva lidé budou osvobozeni.“

Della Streetová prohlásila nakvašeně:

„Je mi úplně jasné, pane Bradbury, nač narážíte. Jste pěkný sprosťák. Pan Mason kvůli vám riskoval, aby ochránil osobu, pro niž jste si ho najal. Učinil věci, které –“

„Zadržte, Dello!“ řekl Mason varovně.

Všimla si jeho pohledu a naráz zmlkla.

„Pozoruji,“ řekl Bradbury, „že ona něco ví.“

„Nic takového,“ řekl Mason vztekle. „Ale chtěl bych vám říct bez obalu, Bradbury, že nejvíc prospějete sobě a svým klientům, když se do toho nebudete míchat. Rozumíme si, a to stačí.“

„Ano, to stačí,“ řekl Bradbury.

„Dále,“ pokračoval Mason, „si už nepřeji, abyste pod nějakými záminkami vyhrožoval mé sekretářce. Nepřeji si už, abyste se ji pokoušel pod pohrůžkou nutit, aby vás se mnou spojila.“

„Nemíním už od vás žádat další rozmluvu,“ řekl Bradbury. „Dal jsem vám ultimátum. To platí. Nehodlám se bavit o metodách, ale budu vás činit zodpovědným za výsledek.“

Della Streetová se prudce nadechla a otevřela ústa, jako by chtěla něco říct, ale když viděla Masonův rozzlobený obličej, umlkla.

Perry Mason pohlédl na Bradburyho a prohlásil:

„Tady vystoupím. Můžete odvézt Dellu Streetovou zpátky do kanceláře. Taxík platíte vy.“

Bradbury přisvědčil.

„Zařiďte, aby dostal na tu zálohu potvrzenku,“ řekl Perry Mason Delle Streetové.

„Je snad zbytečné říkat,“ prohlásil Bradbury varovně, „že času je namále. Policie vypracovává proti dr. Dorayovi nebezpečné důkazy –“

„Věděl jste, že ho identifikovali jako člověka, který koupil ten nůž?“ zeptal se Mason.

Na Bradburyho obličeji se objevilo překvapení a údiv.

„Chcete tím říct, že dokázali, že to byl on, kdo koupil nůž, kterým byl probodnut Patton?“

„Ano.“

„Bože můj!“ řekl Bradbury, klesl na sedadlo a vyjeveně se díval na advokáta. Ústa měl pootevřená a oči vytřeštěné.

„Věděl jste, že si zjistili, že parkoval v blízkosti místa, kde byl spáchán zločin?“

„Ano, to jsem věděl. Právě proto jsem si myslel, že mají proti němu důkaz, který by ho mohl poškodit. Ale ten druhý důkaz, ten je nezvratný, že?“

Perry Mason pokrčil rameny.

„Smím se vás zeptat,“ řekl, „proč máte najednou takový zájem na tom, aby dr. Doraye osvobodili?“

„To je moje věc,“ prohlásil Bradbury.

„Spíš bych soudil,“ řekl Mason, „že dr. Doray je vaším sokem, co se týče slečny Clunové. Řekl bych, že k němu nechováte žádné přátelské city – totiž že ho nemáte nijak zvlášť v lásce.“

„Mé city k dr. Dorayovi nemají ani v nejmenším nic společného s tím případem,“ poznamenal Bradbury tónem, ve kterém byla jasná výtka. „Vy jste právní zástupce. Vyděláváte si tím, že zastupujete lidi, kteří jsou obžalováni ze zločinu, a zařizujete, aby byli osvobozeni. Řekl jsem vám, že budu očekávat osvobození dr. Doraye stejně tak jako Margy. Nebudou-li osvobozeni na základě důkazů, které vypracovala policie, hodlám podniknout kroky pomocí jistého právního zástupce a postarám se o to, aby se u soudu přihlédlo ke skutečným faktům a aby tak došlo k obnově procesu.“

„Máte na mysli fakta týkající se těch zamčených dveří.“

„Přesně tak.“

„Tak to jste dost naivní,“ řekl Mason a zašklebil se povzbudivě na Dellu Streetovou.

„Nedělejte si starosti, Dello,“ řekl, „už jsem byl v horší šlamastyce.“

„Ale,“ řekla nakvašeně, „jak může –“

Mason se zamračil a zavrtěl hlavou.

„Dello,“ řekl, „dneska máme překrásné počasí, viďte?“

„Opravdu?“

„Kdykoliv budete mluvit o čemkoli s panem Bradburym, tak ať je to o počasí. Počasí je vždycky velmi zajímavý námět. Je doslova nevyčerpatelný. Hleďte, prosím, aby se pan Bradbury na to zaměřil.“

„Buďte bez starosti,“ řekl Bradbury a pojednou se mu rty zvlnily upřímným úsměvem. „Bojuji s muži, Masone. Na ženy se nezaměřuji. Nemohl jsem nepozorovat, že vaše sekretářka je naprosto obeznámena s celou záležitostí, jak to tak odhaduji. To by vypadalo, že –“

Perry Mason ho přerušil a jeho hlas zněl pevně a důrazně:

„Pane Bradbury, počasí je letos na tuhle dobu překrásné. Je mimořádně teplo.“

Bradbury přisvědčil a dodal:

„Právě jsem chtěl poznamenat, že nezneužiji proti vám to, že slečna Streetová by mohla něco říct nebo udělat.“

Perry Mason otevřel dvířka taxíku, vystoupil a významně se podíval na oblohu bez mráčku. Pak smekl klobouk a řekl:

„Možná že se to odpoledne zatáhne.“

Bradbury chtěl něco říct, ale bouchnutí dvířek taxíku mu přetrhlo řeč.

Perry Mason se vydal postranní ulicí zpátky k hlavní třídě.

Perry Mason si vzal taxík a odjel na letiště. Za deset minut mu mladá žena v informační kanceláři přivolala pilota, který byl ochoten pronajmout na hodinu rychlé osobní letadlo. Advokát si pilota pozorně prohlédl a souhlasil. Vytáhl náprsní tašku, vyndal z ní čerstvé nové bankový a podal je pilotovi.

„Jste připraven odletět ihned?“ zeptal se.

„Bude to trvat jen několik minut, než se zahřeje motor,“ odpověděl pilot. „Letadlo je připraveno k letu. Natankoval jsem benzín a překontroloval řízení.“

„Tak jdem,“ řekl Perry Mason.

Pilot se usmál.

„Dosud jste mi neřekl, kam chcete letět.“

„Řeknu vám to, až budete zahřívat motor.“

Kráčeli po širokém betonovém chodníku. Na slunci se leskl zdvižený trup malého letadla.

„Tak tady to máme,“ řekl pilot.

Zatímco si Perry Mason letadlo prohlížel, dva mechanici je nasměrovali, podložili kola špalky a začali zahřívat motor.

„Kolem půlnoci odtud odlétá jedno poštovní letadlo,“ řekl Mason. „Chtěl bych letět za ním.“

Pilot se na něho podíval a prohlásil:

„To nikdy nechytíte. Je to tak daleko –“

„Nechci je chytit, chci jen za ním letět. Kde se přistává poprvé?“

„V Summervillu.“

„Jak dlouho nám to tam bude trvat?“

„Asi hodinu.“

„Tak tam bude naše první přistání. Dále letět nemusíme. Ale možná že poletíme i dál.“

Pilot otevřel dveře malé kabiny a řekl:

„Vlezte si dovnitř a sedněte si. Už jste někdy letěl?“

Mason přisvědčil.

„Nárazů větru si nevšímejte,“ řekl pilot. „To nic není. Ti, kdo letí poprvé, mají obyčejně strach.“

Než se Mason uvelebil na sedadle, pilot obešel letadlo, usedl k řízení, zatáhl dveře kabiny, uzamkl je a pokynul mechanikům, aby odtáhli špalky. Pak nabral plyn a letadlo se vzneslo do výše.

Během následující hodiny seděl Perry Mason téměř bez hnutí a zamyšleně sledoval krajinu, tak jako občas pozoroval kouř linoucí se z jeho cigarety. Jednou nebo dvakrát se pilot pokradmu tázavě podíval na svého zamyšleného pasažéra, ale promluvil, až když bylo letadlo nad Summervillem.

„Pod námi je Summerville,“ řekl.

Perry Mason bez zájmu pozoroval letiště a pouze nepatrně přikývl.

Pilot zamířil letadlo k zemi. Rychle klesali. Když už kola drncala po zemi, Mason křikl:

„Nezastavujte příliš blízko hangáru.“

Pilot uzavřel přívod benzínu a letadlo pomalu zastavilo. Po tvrdém povrchu upěchované půdy, která sloužila jako rozjezdová plocha, přicházeli dva muži.

Perry Mason vystoupil z letadla, šel jim naproti, zběžně si je prohlédl a řekl úsečně:

„Měl některý z vás službu, když přiletělo poštovní letadlo – to, co přilétá kolem jedné hodiny po půlnoci?“

„Já,“ řekl ten vyšší.

Mason mu pokynul, aby šel stranou, a řekl tlumeně:

„Hledám mladou ženu, která přiletěla tím letadlem. Je jí kolem dvaceti, má nápadně modré oči, je štíhlá, urostlá a –“

„V tom letadle žádná dívka nebyla,“ prohlásil muž s určitostí. „Byli tam jen dva muži. Jeden z nich vystoupil a druhý letěl dál.“

Perry Mason se na něho podíval a svraštil čelo. Jeho oči

nabyly tak tvrdého lesku, že mechanik na okamžik sklopil zrak.

„Mohl byste mi ty dva muže popsat?“ zeptal se Mason.

„Jeden byl tlustý a holohlavý. Bylo mu asi kolem padesátky a byl pěkně zdrchaný. Měl takové divné oči, ale jinak se na něho moc nepamatuji. Pokračoval v letu. Chlapík, který vystoupil byl ještě mladý a měl na sobě modrý seržový oblek. Byl tmavovlasý a černooký. Ptal se, jestli ještě nějaké letadlo přiletí k ránu. Řekl jsem mu, že ne. Zdálo se mi, že se nějak nemůže rozhodnout, a pak se mě zeptal, jak by se dostal do hotelu Riverview.“

Masonovy oči sklouzly z mechanika a upřely se do dáli. Několik vteřin tu stál pohřížen v myšlenky. Pak vytáhl z kapsy pětidolarovou bankovku a řekl:

„Mohl byste mi sehnat taxík?“

„Jeden je hned tímhle směrem.“

Mason se otočil k pilotovi a řekl:

„Překontrolujte si letadlo a připravte se, poletíme dál.“

„Kterým směrem?“

„To ještě nevím. Čekejte, dokud se nevrátím, pak vám to řeknu.“

Odešel za mechanikem k taxíku.

„Hotel Riverview,“ řekl řidiči.

Během jízdy seděl opřen o sedadlo. Jeho oči byly trpělivě upřeny vpřed a nevšímaly si budov, které ubíhaly po obou stranách okénka vozu. Když taxík zajel před hotel Riverview, Perry Mason zaplatil, vstoupil do haly a přistoupil k recepčnímu.

„Jsem v poněkud zvláštní situaci,“ řekl. „Měl jsem se tu setkat s jedním člověkem kvůli obchodnímu jednání. Ten muž sem přiletěl letadlem, které přistává v jednu hodinu dvacet minut po půlnoci. Nikdy jsem neměl moc paměť na jména a navíc jsem si zapomněl doma korespondenci, která se týká toho jednání. Hlavní nákupčí mě vyhodí, až se to dozví. Byl bych rád, kdybyste mi mohl pomoci.“

Recepční si vzal seznam hostů.

„Beze všeho,“ řekl. „Asi v půl druhé jsme pronajali pokoj nějakému panu Charlesovi B. Duncanovi.“

„Jaký je to pokoj?“ zeptal se Perry Mason.

„Ten pokoj,“ řekl recepční s úsměvem, „je svatební apartmá – č. 601.“

Perry Mason na okamžik upřeně a bez úsměvu pohlédl na recepčního. Jeho klidné a trpělivé oči se zabodly do očí muže za pultem.

„Vzal to čert,“ řekl a zamířil k výtahu.

Vyjel do šestého poschodí, zeptal se, kudy se jde do č. 601, prošel chodbou a chtěl už pěstí ostře zatlouci na dveře. Pak si to rozmyslel a jemně zaklepal konečky prstů, jako by to zaťukala nesmělá ženská ručka.

Za dveřmi se ozvaly rychlé kroky. Cvakla zástrčka, dveře se rozlétly a Perry Mason hleděl do dychtivých očí dr. Doraye.

Tomu proběhla po tváři celá škála pocitů – zklamání, strach a nakonec vztek. Perry Mason vrazil do místnosti a kopnutím zavřel za sebou dveře.

Doray ustoupil o několik kroků a nespouštěl z Masona oči.

„Svatební apartmá, co?“ řekl Perry Mason.

Dr. Doray se prudce posadil na okraj postele, jako by mu kolena vypověděla službu.

„No?“ řekl Mason.

Dr. Doray neodpovídal.

Na Masonově hlase byla znát netrpělivost.

„No tak,“ řekl, „spusťte.“

„O čem?“

„Chci vědět všechno, jak to bylo.“

Dr. Doray se zhluboka nadechl a upřeně se díval na advokáta.

„Nemám, o čem bych mluvil,“ řekl.

„Co tady děláte?“

„Jsem na útěku. Myslím, že mi hoří půda pod nohama. Poslal jste mi ten vzkaz, a tak jsem tady.“

„Jaký vzkaz?“

„Vaše sekretářka mi přece sdělila, že mám zmizet a ukrývat se.“

„Tak proto jste nasedl do půlnočního letadla, přiletěl sem a najal si svatební apartmá,“ řekl Perry Mason sarkasticky.

Doray prohlásil bez rozpaků:

„To je pravda. Najal jsem si svatební apartmá.“

„Proč s vámi nepřijela Marjorie Clunová?“

Dr. Doray vyskočil z postele a vybuchl:

„Takhle nesmíte mluvit. To je urážka Marjorie. Ona není taková. Nikdy by na nic takového nepomyslela.“

„Ach tak,“ řekl Perry Mason, „vy jste se nemínil ženit. Myslel jsem totiž, že se chcete oženit a strávit tady líbánky.“

Dr. Doray se začervenal.

„Říkám vám, že o Marjorie Clunové nevím nic. Přiletěl jsem sem, protože jsem si myslel, že mám horkou půdu pod nohama. V žádném případě neměla v úmyslu se tady se mnou sejít.“

„Zaťukal jsem na dveře,“ řekl Mason pomalu, „konečky prstů, jako by to asi udělala žena, kdyby si byla naprosto jistá, kdo je na druhé straně dveří. Přiběhl jste ke dveřím a měl jste v obličeji dychtivý výraz. Pak jste uviděl mě a zatvářil jste se, jako byste dostal mokrým ručníkem do tváře.“

„Byl to pro mne šok,“ řekl Doray. „Netušil jsem, že někdo ví, že jsem tady.“

Perry Mason si zaklesl palce za průramky vesty, trochu naklonil hlavu a začal chodit po místnosti.

„Říkám vám,“ začal dr. Doray, „že jste úplně vedle. Špatně si vykládáte –“

„Nežvaňte,“ řekl Perry Mason klidně a nevzrušeně. „Přemýšlím a nechci být rušen.“

Mlčky chodil po pokoji asi tak tři minuty, pak se náhle prudce otočil a pohlédl dr. Dorayovi do tváře. Palce měl stále zastrčené za vestu, hlavu nakloněnou a brada mu výbojně trčela vpřed.

„Byla to ode mne hloupost, že jsem sem přiletěl," prohlásil.

„Opravdu?" řekl Doray a v jeho hlase bylo znát zděšení.

Perry Mason přisvědčil.

„Už jsem se do té věci zamíchal dost. Přišel jsem především proto, že jsem si myslel, že tu najdu Marjorie Clunovou. Chtěl jsem jí dát šanci. Na to vemte jed, že ji bude potřebovat. Proč s vámi nepřiletěla tím půlnočním letadlem?"

„Vždyť vám říkám, že o ní vůbec nevím. Neviděl jsem ji a nemluvil jsem s ní."

Perry Mason potřásl téměř smutně hlavou.

„Pohovořme si o té věci rozumně," řekl. „Nikdo z jejích přátel o ní nevěděl a to vás polekalo, právě tak jako Bradburyho. Oba ji milujete. Bradbury má peníze a je to starší pán. Vy se věkově k Marjorie spíš hodíte. Praktikoval jste rok nebo dva jako zubní lékař a moc jste si toho nenašetřil. Musel jste zaplatit spoustu peněz za zařízení a budujete si klientelu. Vypůjčil jste si peníze, kde se dalo, a přijel jste si pro Marjorie. Rovněž jste chtěl odevzdat Pattona spravedlnosti. Přijel jste z Cloverdalu svým vozem. Ten vůz je nápadný. Navázal jste kontakt s Marjorie Clunovou. Jak, to nevím. Od ní jste se dozvěděl, kde Patton bydlí. Když jste se mnou mluvil, tak jste to ještě nevěděl. Proto jste se určitě sešel s Marjorie Clunovou až potom. Neměl jste jinou možnost, jak se dostat k Pattonovi, jedině prostřednictvím Marjorie, protože jste neměl peníze, abyste si mohl najmout detektivy. Marjorie Clunová měla s Frankem Pattonem ujednanou schůzku. Váš vůz byl pokutován před požárním hydrantem. Bylo to opravdu terno, že jste přiměl Marjorie Clunovou, aby na tu schůzku s Pattonem šla.

Pattona našli zavražděného. Jako smrtícího nástroje bylo

použito nože. Policie šla po stopě, komu ten nůž patří. Zjistili železářství, kde byl koupen. Muž v železářství vás identifikoval podle fotografie, že jste ten nůž koupil vy.“

Doray zbledl.

„Nemíním učinit žádné prohlášení,“ řekl.

„Nemusíte,“ řekl Mason klidně a rozvážně. „Od toho jsem tu já. Vyhledal jsem Marjorie Clunovou a přiměl jsem ji, aby šla do hotelu a přihlásila se tam k pobytu. Měla tam čekat, dokud ji nezavolám, a neměla vůbec opouštět pokoj. Vypadala na ženu, která umí svůj slib dodržet. Něco se však stalo, takže ten slib nedodržela. Nechala mě na holičkách. Sledoval jsem ji a zjistil jsem, že hodlá použít půlnočního letadla. Stopoval jsem to letadlo a zjistil, že jste v něm byl vy. Z toho jasně vyplývá, že ten slib porušila kvůli vám. Zajímalo by mě, jakého argumentu jste použil?“

„Žádného,“ řekl Doray. „Opakuji, že nevím o Marjorie Clunové vůbec nic.“

„Neměla se tedy zde s vámi sejít?“

„Ne.“

„Nemluvil jste s ní telefonicky?“

„Ne.“

Mason se díval na Dorraye a oči mu sršely hněvem.

„Vy jste ale hlupák,“ řekl. „Maloměstský lékař s několikaletou zubařskou praxí si myslí, že mu to sluší, když mi lže jako malý kluk, a přitom se jedná o vraždu a na ty já jsem odborník. Přestože jste tak mladý a hloupý, nikdy by mi nenapadlo přít se s vámi, jak mi máte zaplombovat zub. A vy máte tu drzost klidně dávat v sázku bezpečnost ženy, kterou milujete, tím, že se mi pokoušíte lhát.“

„Nelžu vám, opravdu ne,“ řekl Doray.

Na čele a na nose mu vyrazily kapky potu.

Perry Mason si zhluboka vzdychl.

„Pokládal jsem Marjorie Clunovou za nevinné a bezelstné dítě, které si vymyslelo plán, ale nevyšel mu. Rozhodl jsem se poskytnout jí všechny možnosti. Nezůstal jsem sedět ve své kanceláři, až ji policajti seberou, abych pak šel k soudu a vysekal ji z toho. Šel jsem do první linie a riskoval vlastní bezpečnost, abych jí dal šanci. Chtěl jsem ji dostat do situace, kdy by mohla změřit s policií síly. Chtěl jsem mít možnost přezkoumat její výpověď a zjistit, co na ní není v pořádku, co nesmí říct a co by naopak měla zdůraznit. Chtěl jsem ji trochu připravit na to, co se stane, až ji seberou. Už jsem ji měl tam, kde jsem ji chtěl mít, a najednou se objevíte vy a rozmluvíte jí to, protože chcete, aby přijela sem do Summervillu na víkend a miliskovala se tu s vámi.“

Dr. Doray se chystal vstát z postele.

Perry Mason natáhl ruku a srazil ho zpět.

„Seďte,“ řekl, „a držte hubu. Ještě jsem nedomluvil. Měla se s vámi sejít v tom půlnočním letadle. Nestalo se tak. Dovedete si snad představit, co to znamená. Znamená to, že ji policie někde sebrala a zadržela, ale nepohnala ji před soud. Pravděpodobně ji zapikolovali v některém odlehlém městě. To znamená, že nemáme žádnou stopu, dokud ji nepodrobí výslechu těmi nejtvrdšími metodami. Vyzkoušejí na ní všechny možné lsti. Když promluví, tak toho řekne hodně, i to, že jste tady v Summervillu a že jste se přihlásil v hotelu pod jménem Charles B. Duncan. To znamená, že můžete očekávat policii každou chvíli. A teď se tomu můžete zasmát.“

Dr. Doray vytáhl kapesník a otřel si pot s čela.

„Bože,“ řekl.

Perry Mason neříkal nic.

Dr. Doray položil lokty na kolena a bezvládně spustil ruce. Svěsil hlavu a tupě zíral na koberec.

„Dávám vám své čestné, slovo,“ řekl, „že jsem ji nepřemlouval, aby sem přišla. Je to –“

„Je to co?“ vpadl mu Perry Mason do řeči.

Dr. Doray se zarazil.

„Je to naprostý omyl z vaší strany,“ řekl. „Marjorie Clunová se tu neměla se mnou sejít. Neví, kde jsem. Nemá nejmenší ponětí, kde by mě mohla najít. Nebyl jsem s ní ve styku od té doby, co jsem odjel z Cloverdalu.“

„Abych vám dokázal,“ řekl Perry Mason, „jaký jste ubohý lhář…“

Na chodbě zazněly rychlé kroky a ozvalo se zaťukání na dveře.

Dr. Doray zíral na Perryho Masona ohromenýma očima.

Ten otevřel dokořán dveře, dříve než Doray mohl učinit nějaký pohyb.

Na prahu stála Marjorie Clunová a její modré oči se leskly vzrušením.

Když uviděla Perryho Masona, objevil se jí na obličeji výraz nedůvěřivosti a strachu.

„Vy jste tady?“ řekla.

Perry Mason přikývl a ustoupil trochu stranou. Marjorie zahlédla dr. Doraye.

„Bobe!“ vykřikla. „Řekni mi, co se stalo?“

Dr. Doray překonal vzdálenost mezi ní a sebou čtyřmi rychlými kroky, objal ji a přitiskl k sobě.

Perry Mason odešel k oknu, postavil se tam, strčil ruce do kapes a díval se rozladěně dolů na ulici.

„Proč jsi nepřiletěla letadlem, drahoušku?“ zeptal se jí Doray. „Mysleli jsme, že tě sebrali.“

„Taxík měl nehodu, a tak jsem to letadlo zmeškala. Přijela jsem prvním vlakem.“

Perry Mason k nim stál pořád zády a obličej měl obrácený k oknu. Prohodil přes rameno:

„Proč jste se neřídila mými příkazy, Marjorie, a nezůstala ve

svém pokoji?“

„Nemohla jsem.“

„Proč?“

„Nedovedu to dost dobře vysvětlit.“

„Myslím,“ řekl Mason a stále k ní byl otočen zády, „že je velmi důležité, abyste mi to řekla.“

Chvíli bylo ticho. Dr. Doray jí začal něco šeptat do ucha.

Perry Mason to zaslechl a rychle se otočil.

„Nechte toho,“ řekl. Pak pohlédl do Marjoriných modrých očí a pravil: „Kápněte božskou, Marjorie, je to důležité.“

Zavrtěla hlavou. V obličeji byla bledá jako stěna.

Perry Mason ji pronikavě pozoroval.

„Dobře,“ prohlásil. „Tak to tedy řeknu já sám. Telefonovala jste s dr. Dorayem a on vás přemluvil, abyste sem s ním přijela. Buď jste tady zamýšleli uzavřít sňatek a pak postupovat společně s vědomím všech možných důsledků, nebo jste se tady chtěli ukrýt. Co z těchto dvou věcí jste chtěli udělat?“

„Ne,“ řekla Marjorie pevně, „to není pravda, pane Masone. Ani jedno, ani druhé. To já jsem telefonovala dr. Dorayovi. Já jsem navrhla tenhle výlet. Zavolala jsem do jeho hotelu. Řekli mi, že už se odhlásil. Nechala jsem mu vzkaz, aby mi zavolal do hotelu Bostwick. Sice se už ze svého hotelu odhlásil, ale později tam přišel a ten vzkaz mu vyřídili. Zatelefonoval mi. Zeptala jsem se ho, jestli by nejel se mnou na týden do Summervillu. Plánovali jsem, že si najmeme svatební apartmá a že budeme spolu. Po týdnu jsem se chtěla sama přihlásit na policii.“

„Tady?“

„Samozřejmě že ne. Nechtěli jsme, aby někdo věděl, kde jsme byli. Chtěli jsme se vrátit do města.“

„A oba jste se chtěli přihlásit na policii?“

Přisvědčila.

„Jaký jste měla důvod, abyste porušila svůj slib a jela sem na

výlet?“

Podívala se na něho upřímnýma očima a prohlásila:

„Protože jsem chtěla být týden s Bobem.“

Perry Mason zkoumavě pozoroval její odhodlané oči.

„Vy nejste ten typ dívky, která by tohle udělala,“ řekl. „Scházela jste se občas s Bobem Dorayem po celé měsíce, a přece jste neprojevila přání strávit s ním víkend – aspoň si myslím, že ne. A teď najednou s ním chcete být celý týden a nestaráte se, co se stane. Vy –“

Přistoupila k Masonovi a položila mu ruce na ramena. Bledé rty se jí třásly, když říkala:

„Prosím vás, neříkejte mu to. Za okamžik si to budete moci dát všechno dohromady. Mlčte, prosím. Přijdete na to, když se nad tím jen trochu zamyslíte.“

Perry Mason se na ni zamračil a pak přimhouřil oči.

„Ach tak, myslím, že už to mám.“

„Prosím vás, neříkejte mu to,“ žadonila Marjorie.

Perry Mason se od ní odvrátil, šel k oknu, postavil se tam a vrazil ruce do kapes. Slyšel, jak dr. Doray spěchá k Marjorie a jak ji objímá.

„Co je, miláčku? Řekni mi to, prosím tě.“

„Ne, Bobe, rozplakala bych se. Vzpomeň si na naši dohodu. Měla jsem ti věnovat jeden týden. Slíbils, že se nebudeš na nic ptát, a –“

Jejich tichý rozhovor přerušil náhle Masonův hlas. Podobal se hlasateli v rozhlase, když oznamuje nějakou důležitou zprávu.

„Právě zaparkoval naproti v ulici nějaký automobil. Vystupuje z něho vysoký muž s černým kloboukem se širokou střechou. Je to typický šerif. Na druhé straně vystupuje další muž. Má uniformu a policejní čepici se zlatým lemováním. Vypadá jako náčelník policie. Hovoří spolu a dívají se směrem sem k hotelu.“

Za Masonovými zády nastalo náhlé ticho. Mason pokračoval

týmž neosobním tónem:

„Teď přecházejí ulici směrem k hotelu. Myslím, že není pochyby, že dostali hlášku, aby si sem přišli aspoň pro jednoho z vás. Možná že Marjorie stopovali. Možná že si zjistili, že dr. Doray sem přiletěl půlnočním letadlem.“

Rychle se otočil a podíval se na dvojici mladých lidí.

Dr. Doray stál naprosto vzpřímeně, v obličeji bledý jako stěna. Marjorie mu stála po boku. Rty se jí už netřásly a dívala se upřeně na Perryho Masona.

„Dobře,“ řekla, „když to musí být, budeme to snášet hrdinsky. Budete zastupovat dr. Doraye právě tak jako mě, pane Masone, že? Je to tak domluveno.“

„Ano, to je domluveno,“ řekl Perry Mason, „a já to provedu podle svého.“

„Jak to?“ zeptala se.

Masonovy oči sklouzly na dr. Doraye.

„Budete se muset zachovat jako muž,“ řekl. „Předhodím vás vlkům. Musíte na to přistoupit a dobře to sehrát. Slibte mi jednu věc. Bude to ta nejtěžší věc, kterou jste kdy v životě dělal, ale vy to dokážete.“

„Pomůže to Marjorie?“ zeptal se Doray rychle.

„Ano.“

„Oč půjde?“

„Zůstanete naprosto klidný.“

„A dál?“

Perry Mason se vztekle zasmál.

„Bude toho ještě hodně,“ řekl. „Budou na vás zkoušet všechny možné uskoky, které zná policejní psychologie. Budou vám říkat, že se Marjorie Clunová přiznala k vraždě; že to udělala, protože vás miluje, a že vás chce zachránit. Budou vás nutit, abyste tomu věřil. Možná že vám dokonce ukážou podepsané přiznání a budou tvrdit, že jim ho dala. Budou se vás ptát, jestli se chcete zachovat

jako muž nebo jestli se chcete skrývat za její sukně a dopustíte, aby ji stihl trest smrti za zločin, který jste spáchal vy. Vyzkouší na vás všechno, co si jen dokážou vymyslet, aby vás přiměli mluvit. Možná, že to bude podvod, možná že ne. Slibte mi, že ani na chvíli nebudete uvažovat o tom, jestli je to podvod nebo ne, a že Marjorinu obhajobu necháte naprosto a výhradně na mně. Ať vám řeknou cokoliv, nedejte se vyprovokovat. Řekněte jim, že jsem váš obhájce a že se chcete se mnou domluvit. Uděláte to?“

„Ano.“

Perry Mason se obrátil k Marjorie Clunové.

„Kde máte kufřík?“

„Nechala jsem ho v úschovně. Chtěla jsem se nejdříve přesvědčit, že Bob je tady.“

„To jste hodná. Pojďte se mnou.“

Doray ji objal a vášnivě ji k sobě přitiskl. Jeho rty hledaly její. Perry Mason otevřel dveře dokořán a řekl:

„Teď na to není čas. Pojďte, Marjorie.“

Ještě jednou se přitulila k dr. Dorayovi, pak se otočila a běžela k Masonovi.

„Zavřete dveře a zamkněte, Dorayi,“ řekl Mason. „S otvíráním nespěchejte.“

Popadl Marjorie pod paží a běželi chodbou. Poblíž rohu chodby zaklepal na nějaké dvéře. Bylo slyšet pohyb.

„Rychle pryč,“ řekl Mason a strkal Marjorie za roh. Zaklepal na jiné dveře. Nikdo se neozýval. Vytáhl z kapsy svazek univerzálních klíčů, vybral jeden, odemkl dveře a podržel je.

„Jděte dovnitř,“ řekl Marjorie.

Marjorie překročila práh a právě vstupovala do místnosti, když klaply dveře od výtahu a dva muži, jeden v uniformě policejního důstojníka a s čepicí se zlatým lemováním, druhý v černém klobouku se širokým okrajem, vstupovali do chodby a hlučně kráčeli směrem k Perrymu Masonovi.

Perry Mason se pohyboval klidné a tiše. Vstoupil do pokoje a postavil se tak, aby přes jeho široká ramena nemohli policisté Marjorie zahlédnout. Pomalu nahmatal dveře patou a kopnutím je zavřel.

„V přístěnku je cedule s nápisem Nerušit, prosím. Přineste mi ji, Marjorie.“

Otevřela dveře do přístěnku, našla ceduli a mlčky mu ji podala.

Perry Mason se postavil ke dveřím a pootočil hlavu, jako by naslouchal. Otevřeným oknem nad dveřmi se k němu donesly zvuky hovoru. Pak pomalu slábly, až úplně zmlkly.

Perry Mason zmáčkl kliku, otevřel dveře, pověsil na kliku ceduli, zavřel a zajistil dveře zevnitř zástrčkou. Pak si rychle, ale důkladně prohlédl pokoj.

„Tenhle pokoj není obsazený. Pravděpodobně nás tu nechají aspoň chvíli v klidu,“ řekl.

„Co hodláte udělat?“ zeptala se Marjorie.

„Pokusím se vás dostat odtud do města, kde byste měla především být. Buďte klidná a nic neříkejte. Posaďte se do křesla.“

Marjorie poslušně usedla.

Perry Mason se opíral o dveře a naslouchal.

Minuty ubíhaly.

Konečně zazněly na chodbě hlučné kroky. Perry Mason přitáhl křeslo těsně ke dveřím, vylezl na ně a přitiskl ucho ve výši okna nade dveřmi.

Ozvaly se hlučné hlasy se stoupavou intonací, která je charakteristická pro otázky. Po každé otázce nastalo ticho. Nikdo neodpovídal. Perry Mason si s úlevou oddechl, slezl z křesla a usmál se na Marjorie.

„Můžeme doufat,“ řekl, „že on je natolik mužem, aby obstál.“

„O tom nepochybujte,“ prohlásila Marjorie.

Perry Mason hleděl na Marjorie Clunovou. Ta seděla v nepohodlném, příliš vyčalounovaném křesle a pevně jeho pohledu čelila.

„Rozhodla jste se provdat za Bradburyho," řekl pomalu, „protože jste si myslela, že Bob Doray tu vraždu spáchal."

Neříkala nic.

„A Bradbury," pokračoval Mason, „měl v úmyslu na Dorayovu obhajobu dát peníze. Je to tak?"

„Ovšem," řekla. „Bála jsem se, že mu to nějakým slovem vyzradíte. Raději by se nechal desetkrát odsoudit k smrti, než by mi dovolil, abych se takhle obětovala."

„Proč jste to udělala?"

„Protože to byl jediný způsob, jak sehnat peníze na jeho obhajobu."

„A vy si myslíte, že tu obhajobu tak nutně potřebuje?"

„Ovšem. Jste přece právník, tak to znáte."

„Pak tedy," řekl Perry Mason, „byl Bradbury ve spojení s vámi do té doby, co jste vy byla ve spojení se mnou a slíbila mi, že budete čekat v hotelu Bostwick."

Upřeně se na něho dívala a neříkala nic.

„Zavolala jste Bradburymu, nebo volal on vám?"

„Tohle vám říct nemohu."

„Proč?"

„Prostě nemohu."

„Jinými slovy, slíbila jste, že nepovíte?"

„Ani na tuhle otázku nemíním odpovědět."

Perry Mason zastrčil palce za průramky vesty a začal chodit po pokoji.

„Policisté," řekl, „mají Boba Doraye právě v práci. Jestliže ho budu zastupovat, je zatraceně důležité, abych znal všechna fakta.

Řeknete mi je?“

„Ano.“

„Dobrá, tak spusťte.“

Mluvila tiše a klidně. Jednou nebo dvakrát se zajíkla, ale nerozplakala se a pokračovala bez přerušení až do konce.

„Byla jsem pochopitelně pyšná na to, že jsem vyhrála konkurs v Cloverdalu. Myslela jsem, že ze mne bude velká filmová hvězda. Asi mi to stouplo do hlavy. Jsem mladá a bylo by to proti přírodě, kdybych nebyla ješitná.

Přišla jsem sem ověnčená slávou. Pak jsem zjistila, že mě nachytali. Byla jsem pochopitelně příliš hrdá, než abych psala domů a všechno vysvětlovala. Rozhodla jsem se, že se vzchopím a pomohu si sama a že tady zůstanu a nějak se protluču. Řekla jsem si, že když mi Patton nakukal, že ze mne bude filmová hvězda, že ho pošlu k čertu a stanu se hvězdou na vlastní pěst.“

Perry Mason přisvědčil.

„Nevěděla jsem,“ pokračovala, „do čeho se pouštím. Vy to asi znáte, protože žijete ve velkém městě. Zkoušela jsem všechno možné. Pak jsem poznala Thelmu Bellovou. Seznámila jsem se s ní Pattonovým prostřednictvím. Udržovala jsem styky s Pattonem, protože jsem se snažila dostat z něho nějaké odškodnění. Peněz mi ubývalo a já jsem chtěla sehnat větší sumu, abych tu mohla nějakou dobu zůstat.“

„Pokračujte,“ řekl Perry Mason. „To všechno vím, nebo si to mohu domyslet. Řekněte mi, co se stalo.“

„Měla jsem schůzku s Frankem Pattonem ten večer, co byl zavražděn. Byli jsme domluveni na osmou hodinu. Viděla jsem to odpoledne Boba Doraye, jak jede ve svém autě. Jen jsem ho zahlédla, ale věděla jsem, že je to on. Začala jsem obvolávat hotely, abych zjistila, jestli se někde neubytoval. Trvalo to nekonečně dlouho. Použila jsem přítelkynina telefonu, za který se platí bytová sazba. Jméno té přítelkyně vám neřeknu, protože ji do

toho nechci zaplést. Strávila jsem telefonováním celé odpoledne. Konečně jsem ho našla. Byl v hotelu Midwick. Nechala jsem mu tam vzkaz, aby mě zavolal, jakmile přijde. Když mi zavolal, řekla jsem mu, kde jsem, a on přijel vozem a vzal mě s sebou.

Byla jsem hrozně ráda, že ho vidím. Myslím, že jsem byla až trochu hysterická. Samým štěstím jsem se rozplakala.

Když se dozvěděl, že mám smluvenou schůzku s Frankem Pattonem, nechtěl, abych na ni šla. Přísahal, že Pattona zabije. Víte, on to tak doopravdy nemyslel, byl to jen takový jeho způsob vyjadřování.“

„Jen dál,“ řekl Mason, když na chvíli zmlkla a úzkostlivě se na něho podívala.

„Měl ten nůž ve voze. Bůh ví, co ho přimělo, aby udělal takovou věc, byl určitě napolo šílený. Chtěla jsem jít na schůzku s Pattonem, ale nechtěla jsem, aby mě tam Bod dovezl. Bob však trval na tom, že mě tam odveze. Nakonec jsme se dohodli na kompromisu. Souhlasila jsem, že mě může k Pattonovi odvézt, a já že půjdu nahoru a řeknu mu, že jsem s ním jednou provždy skončila a že se hodlám provdat za Boba. Bob se pak měl vrátit do hotelu. Nedala jsem mu přesnou Pattonovu adresu, řekla jsem mu prostě, kam mě má zavézt. Když jsme tam přijeli, řekla jsem Bobovi, aby jel dál a že se s ním sejdu v hotelu. Bob mě nechtěl opustit, prosil, abych mu dovolila jít se mnou do Pattonova bytu. Toho jsem se zhrozila. Bob zaparkoval vůz před nějakým požárním hydrantem. Myslím, že byl tak rozčilen, že nevěděl, co dělá. Totéž se dalo se mnou. Řekla jsem Bobovi, že mám žízeň, a poručila jsem mu, aby mě zavedl do cukrárny na zmrzlinu. Šla jsem na toaletu a dlouho, velmi dlouho jsem tam čekala. Poslala jsem servírku, aby se podívala, jestli tam Bob ještě je. Byl tam, a tak jsem ji poslala, aby Bobovi řekla, že jsem odešla zadním vchodem. Ve skutečnosti tam žádný zadní vchod nebyl, ale udělala jsem to, abych se ho zbavila.“

„A to jste pořád čekala na té toaletě?“

„Ano, pořád.“

„Jak dlouho?“

„Nevím. Snad pět minut, možná že i déle.“

„No a pak?“

„No a pak jsem si myslela, že už je vzduch čistý, a vyšla jsem na ulici. Po Bobovi nebylo ani památky. Šla jsem co nejrychleji k Pattonovi.“

„Okamžik,“ řekl Perry Mason. „Telefonovala jste předtím a nechala jste vzkaz, že přijdete na schůzku o něco později?“

„Ano. Víte, sešla jsem se s Bobem a byla jsem tak šťastná, že jsem s ním chtěla být co nejdéle. Věděla jsem, že přijdu trošičku později.“

„Thelma Bellová měla rovněž schůzku s Pattonem ten večer?“

„Ovšem. Její schůzka byla domluvena na touž dobu jako moje.“

„Dobře,“ řekl Perry Mason. „Teď už se nám to začíná rýsovat. Co se stalo pak?“

„Prošla jsem halou penziónu, vyjela jsem výtahem do třetího poschodí a šla do Pattonova bytu. Zaklepala jsem na dveře, ale nikdo se neozýval. Mechanicky jsem zmáčkla kliku. Povolila, dveře se otevřely a já jsem se octla v bytě. Všimla jsem si, že je rozsvíceno a že Pattonův klobouk, rukavice á hůl leží na stole. Zavolala jsem ‚pane Pattone‘ nebo něco podobného a prošla jsem do ložnice. Pak jsem ho našla.“

„Okamžik,“ řekl Perry Mason. „Byly dveře do koupelny otevřené nebo zavřené?“

„Otevřené.“

„A byl mrtev, když jste vešla do ložnice?“

„Ovšem. Říkám vám, že tam ležel a kolem na podlaze bylo plno krve. Bylo to strašné.“

„Co se stalo pak?“ otázal se Perry Mason zvědavě.

„Nic,“ řekla. „Otočila jsem se a šla ihned pryč. Dveře jsem za sebou zabouchla, ale nezamkla, protože jsem neměla klíč. Bylo odemčeno, když jsem šla dovnitř, a bylo odemčeno, když jsem odcházela. Prošla jsem chodbou a sjela výtahem do haly. Nikdo tam nebyl. Vyšla jsem z penziónu a právě jsem šla po ulici, když jsem uviděla vás. Díval jste se na mne tak divně, tak pátravě, jako byste chtěl ze mne něco vytáhnout, a to mě poděsilo. Poprvé jsem si uvědomila, že bych se do toho mohla nějak zaplést.“

„Jak?“

„Třeba při výslechu nebo podobně. Znáte ty novinářské články. Ještě by napsali, že jsem byla podrobena křížovému výslechu. Dali by do novin mou fotografii a každé mé slovo by rozebírali.“

„Měla jste na sobě bílé střevíce,“ řekl Mason. „Kde jsou?“

„Odnesla je Thelma.“

„Proč?“

„Přece proto, že na nich byla krev.“

„Věděla jste o tom v době, kdy jste byla u Pattona?“

„Tehdy ještě ne. Zjistila jsem to, až když jsem přišla domů. Thelma si totiž všimla, že mám na střevících skvrny od krve.“

„Jak se to stalo?“

„Šlápla jsem do krve a trochu mi ji stříklo na střevíce.“

„Na vašem plášti žádné skvrny nebyly?“

„Ne. Na punčochách taky nic, jen na střevících.“

„Víte určitě, že na punčochách nic nebylo?“

„Ano, určitě ne.“

„Ani na šatech?“

„Ovšemže ne. Jak by se mohla dostat krev na šaty, když nebyla ani na plášti?“

Perry Mason pomalu přikývl.

„To zní logicky,“ řekl. „Ted mi ještě prozraďte, proč jste odešla z hotelu Bostwick a nečekala tam, jak jsem vám řekl.“

„Už jsem vám to vysvětlila. Odešla jsem, protože jsem chtěla být s Bobem.“

„Když jste šla navštívit Pattona, měla jste v úmyslu mu říct, že jste s ním skončila a že se provdáte za Boba Doraye?“

Trochu zaváhala a pak přisvědčila.

„Když jsme se viděli u Thelmy Bellové, měla jste stále ještě týž úmysl?“

„Tehdy jsem se strašně bála. Když Thelma našla na mých střevících krev, chtěla vědět, co se stalo. Vylíčila jsem jí to, jak jsem nejlépe mohla. Dostala strach, že se do toho zapletu.“

„Řekla vám to?“

„Ano.“

„Měla ten večer schůzku s Frankem Patronem?“

„Měla, ale nešla na ni. Odvolávala své schůzky s Pattonem velmi často. Tentokrát si její přítel nepřál, aby na schůzku šla. Byla s ním na procházce. Jmenuje se George Sanborne. Ale to všechno vám Thelma řekla. Pamatujete se přece, volal jste Sanbornovi a zjistil jste, že je to pravda.“

„To teď nechme být,“ řekl Perry Mason. „Zajímalo by mě, zdali jste měla v úmyslu provdat se za Doraye, když jsem s vámi mluvil tam u Thelmy.“

„Myslím že ano. Příliš jsem tehdy o sňatku nepřemýšlela, byla jsem vyděšená, zvláště když jste přišel vy.“

„Ale měla jste v té době v úmyslu stát se manželkou Boba Doraye?“

„Kdybych o tom přemýšlela, tak ano.“

„Ale někdy před půlnocí jste se rozhodla, že se provdáte za Bradburyho. Proč?“

„Protože jsem si byla vědoma, že je to jediný způsob, jak sehnat peníze, abych Boba Doraye zachránila.“

„Myslíte, že to Bob Doray udělal?“

„Nic nemyslím. Mě zajímá jen to, že musí mít to nejlepší

právní zastoupení, které se dá zajistit.“

„Když jste viděla mrtvolu, všimla jste si nože, který ležel vedle?“

„Ano.“

„Poznala jste ho?“

„Jak to myslíte?“

„Věděla jste, že ten nůž koupil Bob Doray?“

„Ano, viděla jsem ho v jeho autě.“

„Věděla jste, co má v úmyslu s ním udělat?“

„Ano. Řekl mi to.“

„To byl jeden z důvodů, proč jste se bála mu říct, kde Frank Patton bydlí?“

„Ano.“

„Když jste uviděla ten nůž na podlaze, tak jste tedy musela dojít k okamžitému závěru, že Pattona zabil Bob Doray.“

„K jakému závěru byste došel za těchto okolností vy?“

„Teď dávejte pozor,“ řekl Perry Mason. „Byla jste v cukrárně. Pak jste šla na toaletu. Zůstala jste tam a obelhala dr. Doraye, že jste odešla zadním vchodem.“

„Ano.“

„Odešel asi pět minut před vámi?“

„Ano.“

„Můžete odhadnout, jak dlouho byl Patton mrtev, když jste vešla do bytu?“

„Nemohlo to být dlouho, asi minutu nebo dvě… Ach, bylo to příšerné.“

„Ještě se hýbal?“

„Ne.“

„Tekla z rány krev?“

„Spousta krve,“ řekla a otřásla se.

„Proto jste okamžitě usoudila, že vraždu spáchal Doray. Myslela jste, že když jste se neukázala, ale vzkázala po servírce, že

jste již odešla na schůzku s Pattonem, tak že se Doray rozlítil.“

„Ano.“

Perry Mason ji zamyšleně pozoroval.

„Víte, co s vámi udělám?“ řekl.

„Nerozumím vám.“

„Riskuji celou svou právnickou kariéru,“ řekl, „zřejmě pod dojmem vaší osobnosti a také na základě jistých věcí, kterých jsem si všiml ve spojení s tímto případem. Hledají vás pro vraždu a já vám napomáhám k útěku. Když mě při tom nachytají, bude to mít pro mne prakticky ten důsledek, že se stanu spoluviníkem. Jinými slovy, budu obžalován z vraždy jako spoluviník.“

Neříkala nic.

„Neměl jsem k dr. Dorayovi takovou důvěru, jako mám k vám,“ pokračoval Perry Mason. „Proto jsem nechal dr. Doraye v pokoji, aby to slíznul. Kdyby totiž policie našla prázdný pokoj, dala by si tu práci a prohledala by celý hotel. Když ale najdou Doraye a on nepromluví, nedozvědí se, zdali jste v hotelu nebo ne. Toho jsem využil.“

„Ale nebudou hlídat hotel, až půjdeme odtud?“

„Určitě budou. Právě proto jsem vymyslel způsob, jak se odtud dostat. Lítáme v tom teď oba.“

Postavil se k oknu, ještě jednou se podíval mrzutě dolů na ulici a řekl:

„Tak vy mi opravdu nepovíte, proč jste změnila svůj úmysl mezi dobou, kdy jsme se viděli, a půlnocí, a proč jste se tak náhle rozhodla, že se provdáte za Bradburyho?“

„Už jsem vám řekla, že to byl jediný způsob, jak sehnat peníze na Bobovu obhajobu. Byla jsem si vědoma, že když Bob nebude mít prvotřídního obhájce, že bude usvědčen z vraždy. Musela jsem uvažovat. Věděla jsem, že Bradbury si vás najal, abyste mě zastupoval, a myslela jsem, že si vás rovněž najme, abyste dosáhl Bobova osvobození, když bude vědět, že si ho vezmu.“

Masonovi zazářily oči.

„Tak teď jste řekla přesně to, co jsem od vás chtěl slyšet.“

„Jak to?“

„Že by dal peníze na Dorayovu obhajobu, kdyby věděl, že si ho vezmete.“

Kousla se do rtu a odmlčela se.

Perry Mason ji několik okamžiků zamračeně pozoroval a pak prohlásil:

„Budu s vámi hrát poctivou hru, a když já hraji poctivou hru, tak až do konce.“

V očích se jí objevila úzkost.

„Svlékněte se,“ řekl, „a lehněte si do postele.“

V obličeji se jí nehnul ani sval, jen trochu zamrkala.

„Co všechno musím svléci?“ zeptala se.

„Pověste na židli sukni a střevíce dejte pod postel. Punčochy byste si měla dát přes čelo postele. Korzet si svlečte také. Nad přikrývkou nesmí být vidět nic kromě ramínek od košile.“

„Co dál?“

„Pak sem přivedu nějakého muže, aby se na vás podíval. Budete se chovat jako onen druh děvčat, za kterou vás bude mít.“

Začala stahovat zip na sukni.

„Hrajete se mnou poctivou hru,“ řekla. „Dokážu vám, že mám zrovna takovou důvěru ve vás jako vy ve mne.“

„Jste prima,“ řekl. „Nemáte u sebe žvýkačku?“

„Ne.“

„Dokážete pohybovat čelistmi, jako když žvýkáte?“

„Myslím, že ano. Asi takhle?“

Kriticky se na ni podíval.

„Musíte trochu zkřivit ústa k jedné straně a pohybovat rty do kruhu.“

„Ale to bude vypadat hrozně sprostě,“ řekla.

„To právě chci.“

„Jak to vypadá teď?“

„Už je to lepší. A teď se začněte svlékat.“

Šel ještě jednou k oknu a upřeně se díval na ulici, dokud neslyšel zaskřípání postele.

„V pořádku?“ zeptal se.

„Ano.“

Otočil se a kriticky ji pozoroval. Sukně byla přehozena přes opěradlo židle, punčochy visely přes čelo postele, střevíce stály pod postelí.

„Teď se podíváme na to žvýkání,“ řekl.

Začala pravidelně pohybovat čelistmi.

„Až se ten muž na vás začne dívat,“ řekl, „neklopte oči. Nedělejte, jako že se stydíte. Dívejte se na něho, jako byste mu chtěla říct: ‚Tak pojď!‘ Dokážete to?“

„Kdo to bude?“ zeptala se.

„To právě ještě nevím. Nejspíš hotelový vrátný. Nic vám neudělá, jen se na vás bude dívat, ale vy musíte dobře zahrát svou roli.“

„Udělám, co bude v mých silách.“

Perry Mason přistoupil k posteli a posadil se na kraj. Její mírné modré oči se setkaly s jeho zkoumavým pohledem.

„Bylo na vašich bílých střevících jen trochu krve?“ zeptal se.

„Ano.“

„Měla Thelma nějaké bílé střevíce?“

„To nevím.“

„A odnesla vaše bílé střevíce a očistila je?“

„Ano.“

„Co dělala Thelma, když jste přišla do pokoje?“

„Byla zrovna po koupeli. Podívala se na mé střevíce a řekla, abych je dala hned pryč a abych dala pryč šaty. Řekla mi, abych se vykoupala a abych se podívala, jestli nemám krev na lýtkách nebo na kotnících.“

„Dívala se vám na punčochy?“

„Ne, řekla mi, abych dělala rychle.“

„Jela jste k ní autobusem?“

„Ano.“

„A asi v době, kdy jste se chystala vykoupat, jsem přišel já.“

„Správně.“

„Takže vy nevíte, co Thelma s těmi střevíci udělala.“

„Nevím.“

Perry Mason se rychle otočil, takže se jeho levý loket octl na levém koleně. Pravou nohu měl na podlaze, levou na posteli.

„Margy,“ řekl, „mluvíte pravdu?“

„Ano.“

„Co kdybych vám řekl,“ pokračoval, „že jsem udělal v Thelmině bytě prohlídku a že jsem našel v přístěnku krabici na klobouky; že v té krabici byly nacpané šaty, které někdo vypral a které neměly čas uschnout; že na některých součástech oděvu bylo jasně znát, že je někdo vypral, aby odstranil skvrny od krve; že tam byl pár bílých střevíců, pár punčoch a sukně.“

Její modré oči se na něho upřeně dívaly. Náhle se vztyčila na posteli a řekla:

„Chcete tím říct, že na sukni a punčochách byly skvrny od krve?“

„Ano.“

„A že je někdo vypral?“

„Ano, a velmi narychlo. Ty krvavé skvrny měly tvar rozstříknutých kapiček, jako by vznikly bodnou ranou.“

„Bože!“ řekla.

„Dále,“ pokračoval Perry Mason, „někdo měl v koupelně hysterický záchvat a vykřikoval o šťastných nožkách. Jedna z vás dvou tedy lže. Buď jste byla v koupelně vy, nebo Thelma.“

„Mohl to být i někdo jiný,“ namítla.

„Jenže vy nevíte, kdo jiný by to mohl být, co?“

„Nevím.“

„Myslím, že to nebyl někdo jiný,“ řekl Mason pomalu.

Marjorie Clunová zamyšleně mhouřila oči.

„Nuže,“ řekl Perry Mason, „půjdeme dál. Znáte dívku jménem Eva Lamontová?“

„Ale ano, znám ji.“

„Vyhrála Eva Lamontová soutěž o nejkrásnější nohy?“

„Jak to myslíte?“

„Soutěž, kde vyhrála první cenu.“

„Ne.“

„Ale přihlásila se.“

„Ano.“

„Jinými slovy, byla jednou ze soutěžících.“

„Ano.“

„Kde?“

„V Cloverdalu.“

„Je to mladá žena s tmavými vlasy a bystrýma černýma očima, přibližně stejné postavy jako vy?“

Marjorie přikývla a zeptala se:

„Proč se ptáte?“

„Protože mám všechny důvody se domnívat, že je zde ve městě, že se přihlásila k pobytu jako Vera Cutterová a že o tento případ projevovala nanejvýš podezřelý zájem.“

Marjorie otevřela překvapením oči dokořán.

„A teď mi řekněte,“ zeptal se Perry Mason, „odkud bere peníze?“

„Shání je všelijak,“ řekla Marjorie kousavě. „Než se objevil Frank Patton se svým konkursem, pracovala nějakou dobu jako servírka. Pak dělala spoustu věcí. Měla mnoho příležitostí ukazovat své nohy a našlo se dost lidí, kteří je obdivovali. Říkala, že ať už vyhraje soutěž nebo ne, půjde do města k filmu.“

„A když jste vyhrála soutěž vy, co se stalo pak?“

„Zapřísahala se, že půjde do města a dosáhne takového úspěchu, že ten můj nebude proti tomu ničím. Říkala, že jsem vyhrála soutěž proto, že jsem se vtírala k Pattonovi a že jsem s ním měla důvěrné styky.“

„Je to pravda?“

„Ne.“

„Moc jste mi toho o Evě Lamontové neřekla. Musím o ní vědět víc.“

„Nemám ji ráda.“

„To sem nepatří, tady jde o vraždu. Co o ní víte?“

„Nevím toho o ní moc, ale hodně jsem o ní slyšela.“

„Například?“

„Spoustu věcí.“

„Nevíte, jestli vyhledala Pattona, když přišla sem?“

„Asi ano,“ řekla Marjorie pomalu, „ona na to vypadá.“

„Má nějaký důvod, aby vás neměla ráda?“

Marjorie Clunová zavřela oči, vklouzla zpátky do postele a přitáhla si pokrývku k ramenům.

„Byla k zbláznění zamilovaná do Boba Doraye,“ řekla.

„A Doray k zbláznění miluje vás, že?“

„Ano.“

Perry Mason vytáhl z kapsy krabičku cigaret, vytáhl jednu a chtěl ji dát do úst. Pak zaváhal a nabídl Marjorie.

„Mám kouřit?“ zeptala se.

„Posloužte si.“

„Ne, já myslím, až přijde ten muž. Bude to vypadat lépe, když budu kouřit?“

„Ne, bude vypadat lépe, když budete žvýkat. Těžko byste mohla dělat obě věci najednou.“

„Tak si zakouřím teď.“

Vzala si cigaretu. Perry Mason přinesl s prádelníku popelník, postavil ho mezi sebe a Marjorie a připálil jí.

„Dejte mi ten druhý polštář,“ řekl.

Podala mu ho. Perry Mason ho položil k čelu postele a opřel se o něj zády.

„Budu přemýšlet,“ řekl, „a nechci být rušen.“

Několikrát zabafal, pak tiše přemýšlel s cigaretou v ruce a očima, které vypadaly zasněně, pozoroval kouř, jak se line vzhůru. Cigareta už téměř dohořela až k prstům, když pomalu přikývl a upřel oči na Marjorie.

Udusil cigaretu v popelníku, vyskočil a upravil si vestu.

„Tak, Marjorie,“ řekl hlasem, z něhož zaznívala laskavost, „myslím, že znám odpověď.“

„Nač?“

„Na všecko. A řeknu vám upřímně, že jsem byl v jistém smyslu pěkný hlupák.“

Udiveně se na něho podívala a lehce se zachvěla.

„Tváříte se tak studeně, když se na mne takhle díváte, jako byste byl všeho schopen.“

„Možná,“ řekl, „že jsem opravdu všeho schopen.“

Vytáhl další cigaretu, šel k prádelníku, roztrhl cigaretu na dvě poloviny, vysypal několik zrníček tabáku, povytáhl dolní víčko levého oka a zrníčka tam vsunul. Povytáhl dolní víčko pravého oka a učinil totéž. Pak si třel oči klouby prstů.

Marjorie Clunová seděla v posteli a nespouštěla z něho zvědavé oči.

Masonovi začaly proudit z očí slzy a po kapkách stékaly po tvářích. Tápavě došel k umyvadlu, opláchl si oči studenou vodou, osušil je ručníkem a podíval se do zrcadla.

Oči měl zarudlé, jako by je měl zanícené.

Spokojeně přikývl, namočil si prsty a přejížděl jimi vnitřek límce u košile, až byl vlhký a pomačkaný, pak si posunul kravatu na stranu a ještě jednou přehlédl výsledek v zrcadle.

„Prima, Marjorie,“ řekl, „čekejte tady, dokud se nevrátím, a

nezapomeňte žvýkat.“

Otevřel dveře, vyšel na chodbu, a aniž se ohlédl, zabouchl za sebou.

Perry Mason kráčel po chodbě a hledal nákladní výtah. Když ho konečně našel, zmáčkl knoflík a čekal, až kabina s rachotem vyjede do šestého poschodí. Pak otevřel dveře, vstoupil do kabiny a zmáčkl knoflík s nápisem úschovna zavazadel‘.

Velká kabina sjížděla pomalu dolů šachtou, až konečně dosedla. Perry Mason otevřel dvojité dveře a vstoupil do úschovny zavazadel. Uniformovaný zřízenec, který seděl u stolku, si ho tázavě a zároveň nevraživě změřil.

Perry Mason se zapotácel, pak udělal dva vrávoravé kroky, zastavil se, zhluboka se nadechl a hloupě se zašklebil na muže v uniformě.

„Tak sem tady pro ten kufr.“

„Jaký kufr?“ zeptal se zřízenec nepřátelsky.

Perry Mason se šklebil a lovil v kapsách, až vyndal svazek bankovek. Vytáhl dolarovou, připotácel se ke zřízenci a podával mu ji. Když zřízenec po ní sáhl, ucukl rukou a prohlásil:

„Asi málo, že jo?“

Oddělil ze svazku pětidolarovou bankovku, chvíli nad ní dumal, pak zavrtěl hlavou, prohrabal svazek a vytáhl dvacetidolarovou.

Zřízenec chtivě natáhl ruku, prsty sevřel bankovku a zamračený a nepřátelský výraz okamžitě zmizel z jeho obličeje. Strčil bankovku do kapsy a s přátelským úšklebkem vstal ze židle.

„Máte na ten kufr potvrzenku?“ zeptal se.

Perry Mason zavrtěl hlavou a řekl:

„Nemůžu ji najít.“

„Jaký kufr to byl?“ vyptával se zřízenec. „Jak vypadal?“

„Byl velkej,“ řekl Mason. „Hodně moc velkej. Takovej kufr pro cesťáka, víte? Mám v něm všecko. Musím ho mít. Už sem se dva dny vopozdil.“

Zřízenec odešel k hromadě kufrů. Perry Mason vykládal dál:

„Už sem vo dva dny vopožděnej. Přijede sem moje stará. Víte, co to znamená? Dostal sem hlášku vod kamaráda, že stará si mě sem jede vyzvednout. Možná že si najala fízly, aby vo mně dostala ňákou zprávu. Mám tady vohromnýho zajíčka. Přece ji nemůžu do toho navézt.“

Zřízenec ukázal na velký kufr.

„Je to tenhle?“

Perry Mason zavrtěl hlavou.

Muž v uniformě obešel velkou hromadu kufrů a řekl:

„Tenhle tady někdo nechal…“

Perry Mason se najednou rozesmál.

„To je von,“ řekl a něžně poklepal na kufr. „A de se.“

„Jaké máte číslo pokoje?“ zeptal se zřízenec.

„642.“

„Hned vám to donesu nahoru.“

„Jo, ale hned,“ naléhal Perry Mason. „Možná, že fízlové už hlídaj hotel.“

Zřízenec prohlásil s pochopením:

„Dobrá, tak půjdem hned. Nesluší se, aby žena kontrolovala manžela, když je tak dlouho na cestách. Přece si musí občas taky vyhodit z kopýtka.“

Perry Mason mu poklepal na rameno.

„To je velký slovo, kamaráde,“ řekl a dodal důvěrně: „Sem tam nějaká malá radost nemůže nikdy škodit.“

Zřízenec si vzal ruční vozík, položil na něj kufr a vjel s ním do výtahu. Perry Mason stál vedle něho, když výtah jel do šestého poschodí, a šel podle vozíku až do pokoje. Otevřel dveře a ustoupil stranou.

Zřízenec zajel s vozíkem dovnitř. Marjorie se k němu otočila obličejem a pohybovala čelistmi, jako když žvýká.

Zřízenec se na ni kradmo podíval, pak odvrátil oči.

„Mám v tomhle kufru půl bedny whisky,“ řekl Perry Mason a mávl rukou směrem k prádelníku. „Někam to položte. Vodjíždím asi za patnáct minut, možná za deset. Stará třeba najala fízly, aby hlídali hotel. Buďte tak hodnej a sežeňte mi taxíka, budu čekat u zadního vchodu.“

Natáhl ruku ještě jednou směrem ke kapse u kalhot.

„Vždyť už jste mi dal…“ řekl zřízenec, ale zmlkl, když Perry Mason důstojně vytáhl svazek bankovek, oddělil další dvacetidolarovou a položil mu ji do dlaně.

„Zazvoňte mi hned, jak budete hotov,“ řekl zřízenec, „nechám čekat vůz dole.“

„Šel ke dveřím, ale když měl ruku na klice, otočil se a ještě jednou se kradmo podíval na dívku v posteli.“

Marjorie Clunová byla na to připravená. Pohlédla mu do očí a v jejím drzém pohledu byla jasná výzva.

Zřízenec vyklouzl na chodbu a zavřel dveře.

„V pořádku,“ řekl Perry Mason. „Teď vylezte z postele a oblečte se.“

Marjorie vyskočila a spěšně se oblékala. Perry Mason vytáhl z kapsy kroužek s univerzálními klíči a začal pracovat na zámku od kufru.

Marjorie už byla oblečená, učesaná a napudrovaná, když Mason otevřel kufr. Byl plný ženských šatů, každý kus byl na ramínku a měl na sobě visačku s cenou a číslem. Perry Mason snímal jednotlivé kusy oděvu z ramínek a házel je Marjorie Clunové.

„Pověste je do přístěnku,“ řekl, „a pak zavřete dveře.“

Brala mlčky jednotlivé kusy oděvu a odnášela je. Musela tak učinit nejméně šestkrát. Perry Mason zatím prohlížel vnitřek kufru,

„Nebude to nic příjemného,“ řekl, „budete muset napnout všechny síly. Pravděpodobně budete potlučená. Dýchat se vám taky nebude dobře, ale nebude to trvat dlouho.“

„To mám do toho kufru vlézt?“

„Myslím, že tam budete muset vlézt, a ráda. Když skrčíte kolena pod bradu, budete moci sedět na dně. Řeknu zřízenci, že mám uvnitř půl bedny whisky, aby zacházel s kufrem opatrně a aby ho nepřevracel. U zadního vchodu čeká taxík. Kufr přivážou řemenem k boku vozu. Dám se odvézt do jiného hotelu, najmu si tam pokoj a dám si poslat kufr ihned nahoru. Všechny podplatím, aby s ním zacházeli opatrně. Ale trochu to s vámi bude házet a trochu se potlučete, a to nebude příjemné.“

„A co bude potom?“

„Jakmile vás dostanu do jiného hotelu, tak kufr otevřu. Vylezete ven a odjedete taxíkem na letiště. Zařídil jsem, aby tam na nás čekalo rychlé letadlo.“

„A kam poletíme?“

„Zpátky do města.“

„Co tam budeme dělat?“

„Se vším skoncujeme.“

Položila mu ruku na paži.

„Kde jsou ty šaty? Víte, ty součásti Thelmina oděvu, které mají na sobě ty skvrny od krve?“

„Někde, kde si je můžeme vyzvednout, až je budeme potřebovat, a když budeme chtít, můžeme do toho klidně zatáhnout Thelmu Bellovou.“

„Pro Boba by to znamenalo hodně,“ podotkla, „kdyby se ty kusy oděvu našly. Víte, Bob byl můj přítel. Mohli by usuzovat, že Bob měl důvod, aby zabil Pattona. Sanborne byl však přítel Thelmy, a tak by to byl rozhodně spíš on, kdo by měl k tomu důvod. Víte, Patton byl…“

Zarazila se.

„Co byl?“ zeptal se Perry Mason.

„Nic,“ řekla. „To nehraje roli. Jen jsem se podivovala nad těmi kusy oděvu.“

Perry Mason ukázal na kufr a řekl:
„Vlezte si tam.“

Když letadlo zamířilo k přistávací ploše, Perry Mason se otočil k Marjorie Clunové, stočil dlaň do kornoutu a křikl jí do ucha: „Tamhle na severním konci letiště stojí taxík. Půjdete rovnou k němu, nastoupíte a řeknete řidiči, aby na mne počkal. Musím si někam zatelefonovat. Ať je vás co nejméně vidět. Nerozhlížejte se kolem, ale dívejte se přímo před sebe. Jasné?“

Přikývla.

„Budu pryč nanejvýš deset minut,“ řekl. „Možná že i méně.“

Letadlo lehce zakroužilo, vyrovnalo směr, dosedlo a kola lehce drncala po dlážděné přistávací ploše. Když se ostruha letadla dotkla země, pilot přiškrtil motor a roloval k hangárům.

„Hotovo?“ zeptal se, když vypnul motor.

Perry Mason přikývl, vytáhl náprsní tašku, podal pilotovi bankovku a pokynul Marjorie Clunové.

„Nastupte do taxíku. Uvidíme se za pár minut.“

Šel k telefonní budce a zavolal do své kanceláře. Ve sluchátku se ozval hlas Delly Streetové.

„Jste sama, Dello?“ zeptal se Pěny Mason. „Mohu mluvit, nebo je někdo v kanceláři, kdo vás může slyšet?“

„Okamžik,“ řekla. „Nějak vázne spojení. Říkáte, že to je v knihovně? Aha, tak to bude vyvěšený telefon.“

Dodala tiše: „Prosím, zůstaňte u telefonu.“

Perry Mason čekal.

Po chvíli uslyšel opět její hlas.

„Jsem teď v knihovně, šéfe. V přijímací kanceláři byli dva detektivové a teď tam čeká Bradbury.“

„V knihovně není nikdo?“

„Nikdo.“

„Dobrá,“ řekl, „a teď k věci. Máte nějakou zprávu z College City?“

„Je tady telegram, ve kterém stojí jenom toto: ‚Jsem v College City v hotelu.‘ Je podepsán písmeny T. B.“

„Ještě něco?“

„To je všechno, až na to, že se tu potloukají fízlové. Byli tady už několikrát.“

„Co chce Bradbury?“

„Nevím. Zřejmě se něčeho domákl. Už nemá ten svůj výraz srdečné vlídnosti a je strohý, velmi strohý.“

„Já budu taky pěkně strohý,“ řekl Mason. „Totiž mohu být, jestliže se věci vyhrotí.“

„Něco mi říká, že se opravdu vyhrotí,“ řekla Della Streetové. „A co vy? Jste v pořádku?“

„Je mi prima.“

„Paul Drake,“ řekla, „se chová velice záhadně. Několikrát volal. Zřejmě si myslí, že jste se na svých cestách dostal do pěkného maléru, a nechce s tím mít nějaké opletačky.“

„Ještě něco?“

„To bude asi tak všechno.“

„Dobře, Dello, buďte tak hodná a poznamenejte si: Zatelefonujte Thelmě Bellové do College City do hotelu. Z kanceláře hovořit nemůžete. Budete muset telefonovat z přípojky nebo jít do telefonní budky. Řekněte jí, kdo jste, a že bych velmi rád věděl, zdali Marjorie Clunová měla telefonický rozhovor v jejím bytě, když jsem od nich odešel v tu noc, co byla spáchána vražda. Řekněte jí, že je velmi důležité, abych to věděl.“

„Co potom?“

„Jestliže ten telefonický hovor měla, vezměte občanský zákoník a položte ho na stolek vedle rozvodné desky. Jestliže ne, položte vedle desky kalamář. Když tam nebude nic, poznám, že jste se z nějakého důvodu nemohla s Thelmou dohovořit.“

Della Streetová prohodila starostlivě:

„Šéfe, nezašantročil jste Thelmu Bellovou, že ne? Nezamíchal

jste se do toho?“

„O tom si pohovoříme později,“ řekl.

„Ale šéfe, policie –“

„Pohovoříme si o tom později, Dello.“

„Tak dobře.“

„Odveďte Bradburyho do knihovny, ať tam počká. A můžete mu důvěrně sdělit, že se s ním možná za hodinu sejdu.“

„Dobře.“

„A teď co se týče těch detektivů. Byli tam nepřetržitě?“

„Zastavili se tady dvakrát nebo třikrát. Snaží se zjistit, jestli hodláte dneska přijít do kanceláře. Pořád se ptají, jestli jsem o vás neslyšela.“

„Jsou to ti, co tu byli včera večer? Tuším, že se jmenovali Riker a Johnson.“

„Ano.“

„Myslíte, že se nezdrží?“

„Myslím, že ne. Přijdou, pár minut tu okounějí, vyptávají se a pak jdou pryč. Dneska tu byli už potřetí.“

„Nevíte, jestli nějací detektivové hlídají budovu?“

„Ne, ale myslím, že někdo šel za mnou, když jsem šla na oběd.“

„Myslíte, že vás nesledují, když se pohybujete kolem budovy?“

„Ne, myslím, že ne.“

„Vezměte si dvacet dolarů z pokladny a sjeďte výtahem do suterénu. Řekněte domovníkovi Frankovi, že mám rozdělaný jeden naléhavý případ a že několik soukromých detektivů se mě pokouší stopovat. Nezapomeňte mu říct, že to jsou soukromí detektivové. Povězte mu, že se chci dostat do své kanceláře, aby to nikdo nevěděl. Ať tedy hlídá u dveří kotelny. Až přijedu taxíkem, ať otevře dveře kotelny a spustí jeden z výtahů do suterénu a vyveze mě nahoru. Řekněte mu, ať nechá zmáčknutý knoflík do šestého

poschodí, abych mohl bez zdržování vyjet ihned nahoru.“

„Dobrá,“ řekla, „ještě něco?“

„Myslím, že je to všechno. Budu –“

Náhle zaburácel v telefonu naléhavý hlas Bradburyho:

„Pane doktore, trvám na tom, že s vámi musím okamžitě mluvit!“

„Kdo je u telefonu?“ zeptal se Perry Mason.

„Bradbury.“

„Odkud voláte?“

„Z vaší soukromé pracovny.“

„Jak jste k čertu dostal spojení?“

„Napojil jsem se na linku, když to chcete vědět, a nebuďte na mne sprostý.“

Perry Mason zaslechl rychlé a těžké lapání po dechu.

„Jste na drátě, Dello?“ otázal se tiše.

„Ano, šéfe.“

„Voláte z knihovny?“

„Ano.“

„Jak to, že víte, kdo volá, Bradbury?“ otázal se Mason.

„Nejsem hlupák. Snažil jsem se vás o tom přesvědčit už dvakrát.“

„Co ode mne chcete?“

„Chci, aby se dr. Doray přiznal a aby dostal doživotí.“

„Poslyšte,“ řekl Perry Mason, „nemohu s vámi mluvit po telefonu. Právě jdu do kanceláře. Počkáte na mne v knihovně – a ruce pryč od toho! Rozumíte? Nemám rád, když manipulujete s mou telefonní centrálou. Svou kancelář si nejraději vedu sám. Nemohu potřebovat, abyste slídil v mé soukromé pracovně, a rozhodně si nepřeji, abyste se pletl do mých telefonických hovorů.“

„Poslyšte,“ řekl Bradbury, „já s vámi musím mluvit, dříve než se setkáte s někým jiným – s kýmkoli – rozumíte?“

„Pohovoříme si,“ řekl Mason, „až se dostanu do kanceláře.“

„Ne, musíte se mnou mluvit teď. Musím vám říct, co se stalo. Policie je vám v patách. Zjistili váš taxík.“

„Jaký taxík?“

„Ten, kterým jste jel ze své kanceláře do Deváté a Olivové, kde jste se setkal s Paulem Drakem. Pak jste jel přímo do penziónu Holliday, kam jste šel za Pattonem. Pak jste nechal řidiče čekat a použil jste téhož taxíku k jízdě do bufetu. Odtamtud jste telefonoval mně a pak jste jel taxíkem přímo do penziónu sv. Jakuba, kde jste se sešel s Marjorie Clunovou a včas ji varoval, aby uprchlá. Hezky jste to zpackal a policie vám to přičte na vrub. Marjorina cesta letadlem teď vypadá mnohem podezřeleji.“

Perry Mason sevřel sluchátko, až se mu zpotila dlaň, a prohlásil: „Když už jste toho řekl tolik, tak pokračujte a řekněte, co ještě víte.“

„Nechci, aby Marjorie Clunová byla do té věci zatažena,“ řekl Bradbury. „Ať se stane cokoliv, Marjorie musí stát stranou. Vyrozuměl jsem kancelář státního zástupce prostřednictvím několika vlivných přátel. Státní zástupce má dojem, že viníkem je dr. Doray. Jestliže se přizná, bude projednávání případu Marjorie Clunové zastaveno, protože Dorayovo doznání ji zbaví obvinění.“

„Co udělají s Dorayem?“

„Dostane doživotí. Tak unikne trestu smrti! Je opravdu v jeho zájmu, aby se přiznal.“

„Od toho jsem tady já, abych rozhodl, co je v jeho zájmu,“ řekl Perry Mason.

„Ne, nejste,“ namítl Bradbury. „Vy pracujete podle mých příkazů.“

„Obhajuji dr. Doraye.“

„Obhajujete ho, protože jsem si vás zjednal.“

„Kašlu na to, kdo si mě zjednal. Člověk, kterého zastupuji, má právo, abych pro něho učinil všeho, co je v mých silách.“

Bradbury řekl chladně a důrazně:

„Jste mužem silné vůle, Masone. I já jsem mužem značné síly vůle. Policii by velmi zajímalo, komu jste telefonoval z toho bufetu a co jste do telefonu říkal. Zatímco pojedete do kanceláře, můžete si celou situaci promyslet ve světle faktů.“

„Dobře,“ řekl Perry Mason. „Uvidíme se, až tam dorazím. Na shledanou.“

„Na shledanou.“

Perry Mason počkal, až cvakne sluchátko, a pak řekl tiše:

„Jste ještě na drátě, Dello?“

„Ano, šéfe.“

„Slyšela jste, co říkal?“

„Všechno jsem si stenografovala.“

„Jste bezvadná,“ řekl Mason. „Odveďte ho do knihovny. Budu tam za hodinu. Hlídejte ho, aby nemohl nic provést. Řekněte mu, že mohu přijít každou chvíli. Zavřete ho v knihovně a hlídejte telefon. Zřejmě ovládá přepojování hovorů. Určitě si zjistil, co děláte, a napojil se na linku do mé soukromé pracovny.“

„Je to pravda s tou policií a taxíkem?“

Perry Mason se do telefonu ušklíbl.

„Víte o tom zrovna tolik co já, Dello. Proč si o tom nepohovoříte s Bradburym?“

„Ale to znamená, že máte pěkný průšvih, šéfe.“

„Vždycky se dostanu do průšvihu, než celá věc skončí, a vždycky se z něho nějak dostanu. Tak na shledanou, Dello.“

Zavěsil a vytočil číslo Sdružení pátracích kanceláří.

„U telefonu Mason,“ řekl. „Máte nějaké další zprávy o Veře Cutterové?“

„Okamžik,“ řekla telefonistka v centrále.

Ve sluchátku se ozval mužský hlas.

„Kdo je u telefonu?“

„Perry Mason.“

„Znáte se s panem Samuelsem?“ zeptal se hlas v telefonu.

„Ano.“

„Jaké má křestní jméno?“

„Jack.“

„Kdy jste se s ním poprvé setkal?“

„Před rokem,“ řekl Perry Mason. „Přišel mi do kanceláře nabídnout své služby.“

„Co jste mu řekl?“

„Řekl jsem mu, že všechnu práci pro mne vykonává Drakeova detektivní kancelář, ale že se na něho obrátím, kdyby se naskytlo něco, co by Drakeova kancelář nezvládla.“

„Okay,“ řekl hlas, „myslím, že jste opravdu Mason. Tady je poslední zpráva: Vera Cutterová bydlí v hotelu Monmarte a má pokoj č. 503. Občas volá Drakeovu detektivní kancelář. Nemohli jsme ty hovory odposlouchat. Nikoho jiného nevolá, ale někdo v pravidelných intervalech volá ji a ptá se po ní.“

„Je teď ve svém pokoji?“

„Ano.“

„To je všechno. Zaskočím si k ní na kus řeči. Ať vaši detektivové nemaří čas, aby mě stopovali, až budu odcházet. Budu mít s sebou mladou ženu.“

Zavěsil a šel k taxíku, kde seděla Marjorie Clunová. Dívala se strnule před sebe.

„Margy,“ řekl, „poznala byste hlas Evy Lamontové?“

„Myslím, že ano.“

Mason pokynul taxíkáři: „Hotel Monmarte,“ a usadil se na sedadlo vedle Margy.

„Co tam Eva Lamontová dělá?“ zeptala se.

„Jestli je to Eva Lamontová, a já si myslím, že je, pak si dá zatraceně záležet, aby do té vraždy zamíchala Boba Doraye.“

„Proč by to dělala?“

„Mohou být dva důvody,“ řekl Mason a zamyšleně se

zamračil.

„A jaké?“

Díval se upřeně z okénka taxíku a zamyšleně pozoroval okolí.

„Ne, Margy,“ řekl, „nebudu vás otravovat a předkládat vám věci k přemýšlení. Jen mi slibte jedno: kdyby vás policie sebrala, že jim nic neřeknete.“

„K tomu jsem se rozhodla už dávno,“ odpověděla.

Perry Mason na to neřekl nic a stále upřeně sledoval pouliční ruch. Taxíkář se prodíral s vozem k pravému okraji chodníku.

„Přímo ke vchodu do hotelu?“ zeptal se.

„Ano, právě tam chceme.“

Zaplatil řidiči, vzal Marjorie pod paží a vedl ji k výtahu.

„Páté poschodí,“ řekl zřízenci.

Když vystoupili z výtahu, Perry Mason se naklonil, takže se jeho rty octly těsně u Marjorina ucha.

„Teď půjdu do pokoje a vyvolám s tou ženou hádku. Pokusím se ji vyprovokovat, aby zvýšila hlas. Mějte ucho těsně u dveří a snažte se zjistit, jestli je to ona. Když její hlas poznáte, bude všechno v pořádku. Když ne, zaklepete na dveře a já otevřu.“

„Ale jestli je to Eva Lamontová, tak mě pozná,“ řekla Marjorie.

„Nic se nestane,“ odpověděl Perry Mason, „s tím musíme počítat. Ale já musím za každou cenu vědět, jestli je to Eva Lamontová.“

Zašel za roh chodby a řekl:

„Tady je to. Radši se postavte tady u zdi. Pokusím se ji přimět k hovoru, pokud budou dveře otevřené. Obávám se, že nebudete skrz dveře slyšet.“

Zaklepal na dveře.

Pootevřely se jen na píď a ozval se tichý ženský hlas:

„Kdo je to?“

„Jsem z Drakeovy detektivní kanceláře,“ řekl Mason.

Pak už se neozvalo nic. Dveře se prudce otevřely a na Masona se svůdně usmívala žena oblečená na procházku.

Perry Mason vstoupil do místnosti a řekl:

„Vypadá to, jako byste nám právě chtěla odejít.“

Žena nespouštěla z Masona zrak a sledovala jeho pohled. Perry Mason se významně podíval na kufr, který stál u postele a byl zpola naplněn šaty, na otevřený příruční kufřík na posteli a na zavřený kufřík na židli. Ohlédla se na otevřené dveře, pak k nim beze slova přistoupila a zamkla je.

„Co jste to po mně chtěl?“ zeptala se.

„Chtěl jsem zjistit,“ řekl Perry Mason, „jak je možné, že jste se přihlásila pod jménem Vera Cutterová a že vaše zavazadla mají iniciálky E. L.“

„To je jednoduché,“ řekla. „Má sestra se jmenuje Edith Loringová.“

„A vy jste z Cloverdalu?“ zeptal se Perry Mason.

„Ne, z Detroitu.“

Perry Mason přistoupil ke kufru. Vytáhl sukni, která visela na dřevěném ramínku, a otočil ho tak, že na něm byl vidět nápis Cloverdaleské čistírny a barvírny.

Tmavé oči ho sledovaly a leskly se nenávistí.

„Má sestra,“ řekla, „bydlí totiž v Cloverdalu.“

„Ale vy jste z Detroitu?“

„Poslyšte, kdo vlastně jste?“ zeptala se a její hlas náhle ztvrdl. „Vy nejste z Drakeovy detektivní kanceláře.“

Perry Mason se usmál.

„To byla jen výmluva, abych se dostal dovnitř a mohl s vámi mluvit. Ve skutečnosti jsem se vás chtěl zeptat na…“

Ucouvla a zůstala na něho upřeně hledět. Zbledla, oči se jí leskly a zpozorněly. Jednou rukou svírala tyč nohy mosazné postele.

„Obzvlášť rád bych věděl,“ řekl Perry Mason, „kde jste byla

vy, když byl zavražděn Frank Patton.“

Víc než deset vteřin na něho ohromeně zírala, aniž učinila jediný pohyb nebo řekla jediné slovo. Masonův podezíravý pohled se střetl s jejím.

„Jste od policie?“ zeptala se konečně tichým, přiškrceným hlasem.

„Dejme tomu, že nejdřív odpovíte na mou otázku, a já pak odpovím na vaši.“

„Odkáži vás na svého právního zástupce.“

„A tak, vy máte nějakého právního zástupce?“

„Samozřejmě,“ řekla. „Memyslete si, že si sem nechám vlézt kdejakého syčáka a dovolím mu, aby mi vyhrožoval. O vraždě Franka Pattona vůbec nic nevím, kromě toho, co jsem četla v novinách. Ale jestli si myslíte, že si sem přijdete a budete chtít ze mě tahat rozumy, tak to jste pěkně vedle.“

„Tak vy mi nemůžete říct, kde jste byla, když byl Frank Patton zavražděn?“

„Neřeknu vám to.“

„A když vás vezmu s sebou na komisařství, co uděláte pak?“

Místo odpovědi přistoupila k telefonu, sundala sluchátko a vytočila číslo kanceláře Perryho Masona. Chvíli bylo ticho, pak to ve sluchátku zaječelo a žena řekla chladně a hlasitě:

„Je tam pan Mason? Ráda bych mluvila s panem Masonem. Můžete mu říct, že u telefonuje Vera Cutterová.“

Ve sluchátku to zaječelo ještě víc.

Perry Mason pozorně sledoval výraz její tváře a neshledal na ní nejmenší změnu. Po chvíli řekla sladce:

„Oh, dobré odpoledne, pane Masone. Tady je zase Vera Cutterová. Říkal jste mi, abych vám zavolala, kdyby se mě někdo vyptával, proč jsem tady ve městě. Je u mne nějaký člověk, který se vydává za policistu, a… copak je to?“

Ve sluchátku se ozýval ještě větší hluk.

Na obličeji Věry Cutterové se objevil úsměv.

„Moc vám děkuji, pane Masone. Říkáte, že jestliže je to policista, tak ať přijde k vám do kanceláře, a když to není policista, tak abych to oznámila na komisařství a dala ho sebrat za to, že se za policistu vydává? Moc vám děkuji, pane Masone, a promiňte, že jsem vás zase obtěžovala, ale vy jste mi to tak nařídil – abych vás zavolala, kdyby se mě někdo vyptával. Opravdu moc vám děkuji.“

Zavěsila a otočila se s vítězoslavným výrazem k Perrymu Masonovi.

„Tak teď už asi znáte mého advokáta,“ řekla. „Je to Perry Mason, nejlepší advokát ve městě bez konkurence. Zastupuje mé zájmy, pokud jsem zde, a říká, že jestliže nejste policista, tak že se postará o to, aby vás zavřeli pro podvod. Jestliže jste policista, tak máte přijít k němu do kanceláře a osobně se s ním domluvit.“

„Mluvila jste s panem Masonem osobně?“ zeptal se advokát.

„Ovšemže jsem mluvila s panem Masonem osobně. Když už jsem mu zaplatila tak vysokou zálohu, tak bych přece nemámila čas hovorem s nějakým koncipientem.“

„To je zvláštní,“ řekl Mason. „Já sám bych se rád s Perrym Masonem setkal. Volal jsem mu ani ne před deseti minutami. Řekli mi, že tam dneska vůbec nebude.“

Povýšeně se usmála.

„Když se pokoušíte dovolat k Perrymu Masonovi, tak vždycky záleží na tom, kdo volá. Je velmi zaměstnán a nemaří čas s lacinými detektivy nebo podomními obchodníky.“

„Tak vy mi neřeknete, proč se chystáte opustit město?“ zeptal se Perry Mason a ukázal na zavazadlo.

Výsměšně se zasmála.

„Poslyšte, mladý muži, řeknu vám jen jedno slovo: vypadněte! Zmizte odtud! Marš ven! Jestli jste policista, tak se s Perrym Masonem sejdete. Jestli ne, tak koukejte hezky rychle mazat!“

Někdo zaklepal na dveře. Perry Mason se otočil.

Věra Cutterová vzplanula:

„Neopovažujte se ty dveře otevřít!“

Vrhla se k němu, zmáčkla kliku a otevřela dveře dokořán.

Na prahu stála Marjorie Clunová.

„Dobrý den, Evo Lamontová,“ řekla.

Eva Lamontová na ni několik vteřin ohromeně zírala.

„Ale, vy se jmenujete Eva Lamontová?“ řekl Perry Mason.

Namířila ukazováčkem na Perryho Mason a zaječela:

„Tak vy jste tu s ním?“

Marjorie Clunová se podívala tázavě na Perryho Masona.

Nežli jí mohl dát znamení, Eva Lamontová se prudce otočila a běžela k telefonu.

„Okamžik, drahoušku,“ zvolala přes rameno, „znám člověka, který se vás chce přeptat na všechno ohledně té vaší hezké smlouvy s filmovou společností.“

Popadla sluchátko a zaječela:

„Policejní komisařství! Policejní komisařství! Okamžité mi dejte policejní komisařství!“

Perry Mason popadl Marjorie Clunovou za ruku. Obrátili se a prchali chodbou. Za sebou slyšeli ječivý hlas Evy Lamontové.

„Policejní komisařství! Policejní komisařství! Je to policejní komisařství?“

Perry Mason sešel po schodech do čtvrtého poschodí, pak zazvonil na výtah.

„Pomalu,“ řekl varovně Marjorie Clunové.

Pak ji vedl hotelovou halou a zadržoval ji, když se chtěla prudce rozběhnout.

„Nežeňte se tak,“ varoval ji potichu.

Přivolal taxík k chodníku a řekl řidiči: „Hotel Mapleton.“ Když se usadil, nabídl Marjorie cigaretu.

„Nezakouříte si?“

Připálil jí a pak si zapálil sám.

„Opřete se,“ řekl, „a snažte se myslet na něco jiného než na ten případ. Uvolněte se, jak nejvíc můžete. Nerušte mě, protože budu přemýšlet, a nepokoušejte se přemýšlet sama, protože by to celou věc ještě víc zkomplikovalo ve váš neprospěch. Myslete na něco jiného. Uvolněte se a odpočívejte. Čekají vás krušné chvíle.“

„Půjdeme na komisařství?“ zeptala se.

Mason vztekle odpověděl:

„Ani mě nenapadne!“

Jízda skončila v tichosti. Perry Mason poručil řidiči, aby čekal. Řekl Marjorie Clunové, aby zůstala ve voze a držela si ruku před obličejem tak dlouho, jak jen bude možné. Uniformovaný vrátný otevřel dvířka vozu a Perry Mason prošel rychlými, cílevědomými kroky otáčivými dveřmi hotelu Mapleton a zamířil přímo ke stolku pokladní.

„V pokoji č. 693 je ubytován nějaký J. R. Bradbury,“ řekl.

Pokladní zvedla tázavě obočí a zeptala se:

„Prosím?“

„Jsem jeho právní zástupce,“ řekl Perry Mason. „Možná, že si ho budu muset odvézt v důležité obchodní záležitosti. Chtěl bych, aby měl vyrovnán účet, tak aby mohl ihned odejet, kdyby to bylo nutné.“

„A vy to chcete za něho vyrovnat?“ zeptala se pokladní.

„Ne, zaplatím pouze jeho účet k dnešnímu dni.“

Otevřela kartotéku, vytáhla list papíru, zasunula do počítacího stroje, manipulovala s tlačítky, pak vyndala výslednou cifru a podala Perrymu Masonovi.

„Dělá to 83 dolarů a 95 centů.“

„Týká se to pokoje č. 693?“

„Dnes má č. 693, ale měl pronajaté i č. 695 a platil za oba pokoje.“

Perry Mason prostrčil okénkem stodolarovou bankovku.

Pokladní si ji prohlédla, hbitě složila a pak přistoupila k pokladně. Namarkovala částku a dala Perrymu Masonovi zpátky zároveň s potvrzenkou.

Mason si ji pozorně prohlížel.

„Tyhle telefonické hovory," řekl a ukázal prstem, „jsou místní nebo meziměstské?"

„Meziměstské jsou označeny," řekla pokladní. „Ostatní jsou místní."

„Byl bych vám povděčen, kdybyste mi mohla ty místní hovory rozepsat. Víte, platím tenhle účet za pana Bradburyho. Ostatní položky jsou úplně v pořádku, takže nemohou vzniknout žádné pochybnosti, ale ty místní hovory bych prosil rozepsat."

Trochu se zamračila, ale pak řekla:

„Zařídím to. Dá to trošku práce a bude to chvilku trvat."

„Buďte tak, hodná," řekl Perry Mason s úsměvem. „Můžete je rozepsat na rubu potvrzenky."

Pokladní vzala potvrzenku, šla k telefonistce a chvíli s ní hovořila. Pak si přinesla v kůži vázaný zápisník, otevřela ho a začala čile psát. Když dopsala, vrátila potvrzenku Perrymu Masonovi.

„Všechny hovory tam máte poznamenané."

Perry Mason jí poděkoval, složil stvrzenku, aniž se na ni podíval, vstrčil ji do kapsy, otočil se a řekl pokladní:

„Mnohokrát vám děkuji."

Perry Mason otevřel dveře své kanceláře a ustoupil stranou, aby Marjorie Clunová mohla vstoupit.

Della Streetová, která seděla u sekretářského stolku vedle rozvodné telefonní desky, vyskočila a dívala se střídavě na Perryho Masona a do modrých očí Marjorie Clunové.

„Dello," řekl Perry Mason, „tohle je Marjorie Clunová, dívka se šťastnýma nožkama. Margy, to je Della Streetová, má sekretářka."

Della Streetová se ani nevzmohla na to, aby na představování reagovala. Beze slova hleděla na Marjorie, pak její pohled sklouzl zpět na Perryho Masona.

„Vy jste ji sem přivedl?" řekla. „Vy?"

Perry Mason přisvědčil.

„Byli tady detektivové," řekla, „a určitě se vrátí. Jsem si jistá, že hlídají budovu. Dovnitř jste se dostali, ale ven nemůžete, a Marjorie Clunová je stíhána pro vraždu. To jen zkomplikuje celý případ ve váš neprospěch jako spolupachatele."

Marjorie uchopila Masonovu paži a řekla:

„To je mi opravdu líto." Pak pohlédla na Dellu Streetovou a dodala:

„Nebyla bych to namouduši udělala, kdybych tohle byla věděla."

Della Streetová k ní přiskočila a položila jí ruku kolem ramen.

„No tak, milá slečno, nedělejte si starosti. Není to vaše vina. Vždycky dělá takovéhle věci. Vždycky riskuje."

„A vždycky se z toho dostane se zdravou kůží," dodal Perry Mason s úsměvem. „Proč jí to neřeknete, Dello?"

„Protože jednou se z toho se zdravou kůží nedostanete."

Perry Mason na ni významně pohlédl.

„Odveďte ji do mé soukromé pracovny, Dello, a počkejte

tam.“

Della Streetová otevřela dveře do soukromé pracovny a řekla mateřsky:

„Ubohé dítě, bylo to strašné, že? Ale buďte klidná. Všechno dobře dopadne.“

Marjorie Clunová se zastavila mezi dveřmi.

„Prosím vás,“ řekla Masonovi, „prosím vás, nedopusťte, abyste se kvůli mně dostal do nesnází.“

Della Streetová jí jemně stiskla paži, odvedla ji do soukromé pracovny a posadila do velkého koženého křesla, které stálo bokem k Masonovu stolu.

„Počkejte tady a snažte se nějak si odpočinout. Položte si třeba hlavu na polštáře a skrčte nohy na sedadlo.“

Marjorie Clunová se na ni vděčně usmála a Della Streetová se vrátila k Perrymu Masonovi do přijímací kanceláře.

Mason přistoupil ke dveřím, otevřel je a zaklapl zástrčku u nočního patentního zámku.

„Nechci být několik minut rušen,“ řekl. „Kde je Bradbury? V knihovně?“

Della Streetová přisvědčila, pak ukázala očima ke dveřím soukromé pracovny a zeptala se:

„Kde jste ji našel?“

„Můžete hádat třikrát. Stejně to neuhádnete.“

„Kde tedy byla, šéfe?“

„V Summervillu.“

„Jak se tam dostala?“

„Vlakem. Ale já jsem tam byl dřív,“

„Opravdu?“

„Ano. Sledoval jsem někoho jiného.“

„Koho?“

„Dr. Doraye. Letěl tam půlnočním letadlem.“

„A byli tam?“

Perry Mason přisvědčil.

„Spolu?“

Vytáhl krabičku cigaret a zklamaně se do ní podíval.

„Zbyly tam jen dvě,“ řekl.

„Mám tady celou krabičku.“

Mason si zapálil a s chutí vdechl kouř.

„Byli spolu?“

„Ve svatebním apartmá.“

„Tedy se za něho provdala?“

„Ne, neprovdala.“

„Chtěli se vzít?“

„Ne, chtěla si vzít Bradburyho.“

„Snad tím nechcete říct, že… že…“

„Přesně tak,“ odpověděl Mason. „Chtěla si vzít Bradburyho, protože ji vehnal do takové situace, že neměla jinou volbu. Ale než to učinila, chtěla dát týden svého života Bobu Dorayovi.“

Della Streetová ukázala na knihu, která ležela vedle telefonu.

Mason přikývl.

„Ano, všiml jsem si toho znamení, hned, jak jsem vešel. Bylo to mimořádně důležité. Bylo to něco, co musím vědět, ale obával jsem se, že by tu mohli být detektivové, a nechtěl jsem, abyste mi to říkala před nimi.“

„Nuže,“ řekla, „tady je to znamení, které jsem vám měla dát, jak jste mi nařídil. Marjorie Clunová měla telefonický hovor asi pět minut předtím, než odešla z bytu Thelmy Bellové.“

„Věděla Thelma Bellová, kdo je na drátě?“

„Ne. Říkala, že Marjorie hovořila několik minut a pak že řekla: ‚Zavolám vám během hodiny‘ nebo něco takového. Říkala, že Marjorie se vůbec netvářila potěšené, když hovořila, a že se mračila, když zavěsila.“

Perry Mason zamyšleně pozoroval kouř své cigarety.

„Co bude s Bradburym?“ zeptala se Della Streetová. „Budete

se řídit jeho pokyny?“

„Ať jde k čertu,“ řekl Perry Mason. „Tady jsem pánem situace já.“

Dveře knihovny se tiše otevřely a do kanceláře vešel J. R. Bradbury. Jeho obličej byl bledý a ztrhaný, ale oči měl chladné a odhodlané.

„Klidně si myslete, že to tady vedete,“ řekl, „ale otěže držím já. Tak ta malá zrádná kurvička mě chtěla podvádět, co? Šla do svatebního apartmá s Dorayem, co? Já jim to oběma sakramentsky vytmavím.“

Mason soustředěně pozoroval Bradburyho a pak se klidně zeptal:

„Poslouchal jste u klíčové dírky, nebo jste si přistavil židli k okénku nade dveřmi?“

„Když vás to tak zajímá,“ řekl Bradbury chladně, ale hlas se mu chvěl vztekem, „poslouchal jsem u okénka nade dveřmi. Předem jsem si ho otevřel, abych dobře slyšel.“

Della Streetová se od něho s rozhořčením odvrátila a podívala se na Masona. Lapala po dechu, jako by chtěla promluvit, ale pak si všimla Masonova pohledu a neřekla nic.

Perry Mason se nedbale opřel o roh jejího stolu a pohupoval nohou.

„Tak se mi zdá, Bradbury, že si nalejeme čistého vína,“ řekl.

Bradbury přisvědčil.

„Abyste mi dobře rozuměl, Masone,“ řekl. „Vy jste bojovník. Velice si vás za to vážím, ale i já jsem bojovník, a myslím, že vy si mě náležitě nevážíte.“ Jeho hlas zněl drsně, mdle a nepřirozeně.

Mason se na něho pevně, mírně a trpělivě podíval a prohlásil: „Ne, Bradbury, vy nejste bojovník. Vy jste typ člověka, který využívá omylů druhých. Uvažujete jako bankéř. Sedíte si stranou, číháte a pak, když si myslíte, že čas uzrál, na kořist zaútočíte. Já takhle nebojuji. Já riskuji svou kůži a pokouším štěstí. Vy nic

neriskujete a sedíte si v bezpečí. Vy nikdy vlastní kůži nenasazujete.“

Bradburyho oči rychle změnily výraz.

„Nemyslete si,“ řekl, „že nenasazuji vlastní kůži. Riskuji toho spoustu, ale jsem natolik obratný, abych se z toho vždycky dostal.“

Perry Mason odpověděl trpělivě a rozvážně:

„V tom máte částečně pravdu. Asi bych měl své původní tvrzení pozměnit.“

„Takhle se nikam nedostaneme, Masone. Myslel jsem si, že vy a já si dokonale rozumíme. Můj způsob mi vyhovuje. Dosáhnu svého legálně či nelegálně, ale dosáhnu toho. Spousta lidí mě nenávidí. Myslí si, že postupuji nečestně, ale každý musí uznat, že když si řeknu, že něco udělám, tak že to taky udělám.“

Della Streetová se dívala střídavě z jednoho muže na druhého.

Perry Mason kouřil a neříkal nic.

„Už jsem vám řekl,“ prohlásil Bradbury, „že si přeji, aby Bob Doray byl odsouzen.“

„Ale původně jste mi říkal něco jiného,“ řekl Mason.

„Rozmyslel jsem si to a mimochodem jsem změnil své plány. To vám říkám teď.“

Mason zamyšleně sešpulil rty, podíval se na Dellu Streetovou, pak zase na Bradburyho.

„Nikdy bych nebyl tu práci přijal, kdybych byl věděl, že tohle má být jedna z podmínek, Bradbury,“ řekl. „Vzpomeňte si, jak jste mě nutil, abych r. Doraye obhajoval. Řekl jsem vám, že když ho budu obhajovat, že to učiním podle svých nejlepších schopností. Že za něho svedu zápas a že jeho zájmy a zájmy Marjorie Clunové budou to jediné, co budu mít na zřeteli.“

„Nezajímá mě, co jste mi tehdy řekl,“ vskočil mu Bradbury netrpělivě do řeči. „Času ubývá. Musíme něco podniknout a…“

Do dveří přijímací kanceláře někdo prudce vrazil a za matovým sklem bylo vidět siluety dvou mužů. Klika zarachotila

ještě jednou a pak se ozvalo naléhavé bušení na dveře.

Perry Mason pokynul Delle Streetové.

„Otevřte, Dello.“

Bradbury rychle prohlásil:

„Aby nedošlo k nedorozumění, Masone. Jsem v té věci nezvratně rozhodnut. Pracujete pro mne, a tak budete poslouchat mé příkazy –“

„Pracuji pro nejlepší zájmy svých klientů,“ řekl Perry Mason. „Přijal jsem práci na základě dohody, že zajistím plné zproštění viny a…“

Umlkl, když Della Streetová otevřela dveře.

Do místnosti vtrhli Riker a Johnson.

„Tak jsme vás konečně dostali,“ prohlásil Riker.

„Vy mě hledáte, chlapci?“ zeptal se Perry Mason.

Johnson se zasmál.

„Ale ne,“ řekl sarkasticky, „vůbec jsme vás nehledali. Chtěli jsme vás jen navštívit ohledně malé právní porady.“

Riker ukázal na Bradburyho.

„Kdo je ten člověk?“

„Klient,“ řekl Mason.

„V jaké záležitosti?“

„Proč se nezeptáte jeho?“ odpověděl Mason. „Já vám to říct nemohu, je to důvěrné.“

Bradbury se díval na oba muže a neříkal nic.

„Na komisařství se vás chtějí na něco zeptat,“ poznamenal Johnson.

„Byl jsem zrovna krátkou dobu mimo kancelář,“ podotkl Perry Mason, „a mám ještě spoustu práce. Obávám se, že nebudu moci jít na komisařství zrovna teď.“

„Už jsme vám řekli,“ prohlásil Riker, „že si vás na policii chtějí vyslechnout.“

„Máte zatykač?“ zeptal se Mason.

„Ne,“ ušklíbl se Riker, „ale můžeme ho mít a nebude to trvat dlouho.“

„To je od vás hezké,“ poznamenal Mason. „Tak pro něj jděte.“

„Podívejte se, Masone,“ řekl Johnson, „nemá cenu, abyste se choval jako hlupák. Víte dobře, že si vás můžeme vzít s sebou. Jestli trváte na zatykači, tak ho obstaráme. Když budeme mít zatykač, tak z toho kouká žaloba. Zapletl jste se do toho tak, že to vypadá na obvinění z těžkého zločinu. Šéf vám dává tu možnost, že vám dovolí celou věc vysvětlit, než předá důkazy obžalovací porotě. Je to pro vás příležitost. Jestli si chcete najít nějakou výmluvu, tak prosím. Nás to vůbec nezajímá. Poslali nás sem jen proto, abychom vás přivedli.“

„Říkali jste, mládenci, že chcete nějakou právní poradu,“ řekl Perry Mason. „To jste dobře udělali. Tak tady ji máte. Můžete mé odvést na policii, až budete mít na mne zatykač. Dokud ho nebudete mít, tak mě tam odvést nemůžete.“

„Můžeme vás tam odvést třeba hned,“ prohlásil Johnson. Perry Mason chvíli přemýšlel a pak prohlásil bojovně:

„To se ještě uvidí.“

„Tak k sakru jděte k telefonu a zavolejte si na komisařství,“ řekl Riker.

Perry Mason se na oba detektivy podíval a sarkasticky se zasmál.

„No tak, hoši, tak už dost té komedie. Nemáte před sebou nějakého troubu, který nezná svá práva. Mluvíte s právníkem. Kdybyste měli dostatečné důkazy, abyste na mne mohli vydat zatykač, tak byste si ho byli přinesli s sebou. Zatykač nemáte a ani ho mít nebudete. Ani teď, ani později. Možná že obžalovací porota bude celou věc přežvykovat a nakonec vznese obvinění nebo třeba najdete nějakého hlupáka, který podepíše žalobu, ale vám jde o to, abyste mě zahnali do úzkých a mohli se hrabat v mých soukromých záležitostech. Říkám vám, že se vám to nepovede.

Tamhle je telefon. Jděte a zavolejte na komisařství.“

Otočil se k Delle Streetové.

„Donuťte je, aby odkryli karty, Dello. Zavolejte jim na komisařství.“

Della Streetová zvedla telefon a se zlomyslným úsměvem zasunula kolíček.

„Policejní komisařství,“ řekla.

Perry Mason se na oba detektivy ušklíbl.

„Až se mi bude chtít přijít na policii,“ řekl, „tak přijdu. Když mě chcete zatknout, tak prosím, ale dejte si setsakramentsky pozor, aby to bylo v souladu se zákonem.“

„Poslyšte, Masone,“ řekl Johnson, „máme proti vám spoustu věcí, které nám musíte vysvětlit. Jste v tom až po uši. Hned od začátku jste to zpackal tím, že jste Marjorie Clunovou někam uklidil.“

„Jak víte, že jsem ji uklidil?“ zeptal se Mason.

„Najal jste si taxík, aby jezdil kolem domu, kde bydlí, a ona odešla hned po tom, co jste u ní byl.“

„Opravdu?“ řekl Perry Mason a dodal: „Jaké štěstí.“

„Mám na drátě policii,“ řekla Della Streetová.

Johnson se podíval na Rikera a prohlásil:

„Vykašleme se na ně.“

„Zavěste, Dello,“ řekl Mason.

Della Streetová přerušila spojení.

„Přes to prese všecko se s vámi vsadím o pět dolarů, že než uplyne 48 hodin, jsme tady se zatykačem,“ řekl Johnson.

„A já se s vámi vsadím o pět dolarů, že ne,“ řekl Mason. „Ty peníze si zase schovejte.“

„Půjdeme, Johnsone,“ řekl Riker.

Oba muži se otočili ke dveřím.

Bradbury upřeně hleděl na Masona.

„Okamžik, Masone,“ řekl, „budete se v té věci řídit mými

pokyny?“

Perry Mason k němu udělal dva kroky a upřel na něho zlověstný pohled. Riker s rukou na klice vyčkával. Johnson začal se zájmem naslouchat.

„Pochopte jedno,“ řekl Mason Bradburymu pomalu, „a zapište si to za uši, protože se nechci opakovat. Co se týče tohoto případu, jste jenom hodný strýček, nic víc. Jste člověk, který dává peníze. Jinak s tím nemáte ani v nejmenším nic společného. Ani to nejmenší, k čertu!“

Bradbury se otočil k detektivům a řekl:

„Pánové, když otevřete dveře téhle soukromé pracovny, najdete tam schovanou Marjorie Clunovou, která se toho času nachází na útěku před spravedlností.“

Perry Mason přiskočil k oběma detektivům a prohlásil: „Jestli otevřete ty dveře bez zatykače, rozbiju vám hubu.“

Detektivové se na sebe podívali, pak pohlédli na Bradburyho.

„Vím, co mluvím,“ řekl Bradbury. „Je tady, a jestli sebou nehodíte, uteče vám dveřmi na chodbu.“

Oba muži se vrhli ke dveřím soukromé pracovny. Perry Mason vyrazil prudce vpřed jako zápasník. Bradbury na něho zezadu skočil, obemkl mu nohama boky a přidržoval mu paže. Mason ztratil rovnováhu a zapotácel se. Riker se na něho vrhl a srazil ho i s Bradburym na koberec. Della Streetová začala ječet. Johnson rozrazil dveře do soukromé pracovny.

Marjorie Clunová tam zápolila se zástrčkou u dveří, které vedly do chodby.

„Ani krok!“ zařval Johnson, „nebo střelím“

Marjorie Clunová se otočila a hleděla na něho vytřeštěnýma očima. Stála bez hnutí, v obličeji bílá jako stěna, modré oči rozšířené a vyděšené, a beze slova se dívala na oba detektivy.

„Páni,“ řekl Johnson polohlasem, „opravdu je to ona! Je to Marjorie Clunová.“

Perry Mason se s námahou postavil na nohy. Bradbury si pečlivě oprašoval kolena svých tvídových kalhot. Riker vytáhl z kapsy pouta.

„Jmenujete se Marjorie Clunová?“ zeptal se.

Marjorie se mu podívala zkoumavě do očí a prohlásila bez váhání:

„Jestli mi chcete položit nějakou otázku, zeptejte se mého právního zástupce Perryho Masona.“

Perry Mason pokynul Delle Streetové:

„Spojte mě s komisařstvím, Dello.“

Když Johnson navlékal pouta Marjorie Clunové, popadl ho Perry Mason za rameno.

„Vy mizero, tohle není nutné.“

Johnson se prudce otočil a v očích mu zajiskřilo nenávistí.

„Myslíte si, že když jste advokát, tak že si můžete k sakru dělat, co chcete? Říkal jste před chvíli, že vás nemůžeme zatknout, a přisámbůh, měl jste pravdu. Věděli jsme, že nemůžeme. Neměli jsme totiž proti vám dostatek důkazů. Ale teď se situace změnila. Teď už vás můžeme zatknout bez obtíží.“

„Byl byste tak laskav a na okamžik mě vyslechl?“ řekl Perry Mason.

„Aha, teď byste rád mluvil, co?“ poznamenal Riker. „Ale situace je trochu jiná. To věřím, že byste hrozně rád mluvil.“

Do soukromé pracovny vstoupila Della Streetová, a když zachytila Masonův pohled, řekla:

„Policejní komisařství.“

„Řekněte seržantovi od kriminálky O’Malleymu, že jestli sem přijde během deseti minut, dostane ode mne několik důvěrných informací ohledně Pattonovy vraždy,“ řekl Mason.

Della Streetová přikývla.

„Nebude tady za deset minut,“ řekl Johnson. „Řekněte O’Malleymu, aby čekal na komisařství.“

Della Streetová mu nevěnovala pozornost a vrátila se do přijímací kanceláře.

J. R. Bradbury vytáhl s triumfálním úsměvem z kapsy doutník, ukrojil špičku a zapálil si.

„Tenhle člověk,“ řekl Mason a ukázal na Bradburyho, „si mě najal, abych zastupoval Marjorie Clunovou. To on mi řekl, abych doběhl policii a Marjorie z toho vysekal.“

„Nic takového jsem neučinil,“ prohlásil Bradbury.

„To on mi řekl, abych zastupoval dr. Roberta Doraye.“

„Nic takového jsem neučinil,“ opakoval Bradbury.

„Kašlem na to, co jeden nebo druhý z vás udělal,“ řekl Riker. „Dostali jsme vás a dostali jsme tu ženskou. Je stíhána pro vraždu. Věděl jste o tom. Bylo to v novinách. Byla u vás v kanceláři a schovával jste ji. Prakticky jste spoluviníkem. Je to těžký zločin a my nepotřebujeme zatykač, abychom vás mohli zatknout. Dokázali jsme vám to. Je to těžký zločin, který byl spáchán v naší přítomnosti, podotýkám, ačkoliv v případě těžkého zločinu to nehraje žádnou roli.“

„Když mě vyslechnete,“ řekl Perry Mason, „tak vám celou situaci vysvětlím.“

„To si vysvětlete soudci,“ řekl Johnson. „Už po vás pasu delší dobu, Masone. Dělal jste si z nás šoufky a dlouho jste nám unikal. Teď půjdete s námi. Dej mu náramky, Rikere.“

Perry Mason pohlédl oběma detektivům do očí.

„Chci mluvit,“ řekl.

„Mě čerta starého zajímá, co chcete,“ odsekl Johnson.

„Až přijdeme na policii,“ řekl Perry Mason, „budou se mě ptát, jestli chci něco podotknout. Řeknu, že jsem užuž chtěl učinit úplné doznání, ale že tihle dva pitomí fízlové mě nenechali mluvit. Řeknu, že celá žaloba teď může jít k čertu, a ať se někdo pokusí dokázat mi vinu.“

Johnson se otočil k Rikerovi.

„Zamkni ty dveře,“ řekl. „Když se ten chlap chce přiznat, tak to je něco jiného. Chcete se přiznat?“

„Ano,“ řekl Perry Mason.

„K čemu?“

„K věcem, které nastíním ve svém doznání.“

Riker otevřel dveře do přijímací kanceláře.

„Vy,“ řekl Delle Streetové, „půjdete sem a budete stenografovat, co nám tenhle chlapík řekne.“

„Je to jeho stenografka,“ namítl Johsnon.

„To nevadí. Zapíše to, když jí to přikáže,“ řekl Riker. „A když jí to nepřikáže, tak nebude smět mluvit.“

Mason se zasmál.

„Nemyslete si, že mi naženete strach,“ řekl, „ale náhodou si přeji, aby to zaznamenala. Dello, prosím vás, zapište každé slovo, které bude v této místnosti proneseno. Chci mít úplný zápis toho, co bude řečeno a kdo to řekl.“

„Tak spusťte,“ poznamenal Johnson a posměšně se usmál.

„Poprvé jsem se seznámil s tímto případem,“ řekl Mason, „když si mě najal J. R. Bradbury – ten pán, co tamhle stojí. Bylo to v kanceláři státního zástupce. Nemohli mu tehdy vyhovět. Chtěl, abych našel Franka Pattona a pohnal ho před soud. Navrhl jsem mu, aby si najal Paula Drakea a jeho detektivní kancelář, a ti že Pattona najdou.“

„To nevypadá jako přiznání,“ řekl Riker.

Perry Mason se na něho chladně podíval.

„Chcete poslouchat, nebo chcete, abych byl zticha?“ řekl.

„Nepřerušuj ho, Rikere,“ poznamenal Johnson.

„Chci, aby bylo jasné, že se mě netýká nic, co tenhle člověk říká,“ prohlásil Bradbury.

„Buďte zticha,“ řekl Johnson.

„Nebudu zticha, dokud neřeknu, co chci,“ odpověděl Bradbury. „Znám svá práva.“

Riker natáhl ruku a popadl Bradburyho za uzel kravaty.

„Poslyšte, vy,“ řekl, „dřepíme tady, abychom uslyšeli přiznání tohohle chlapa, a ne váš monolog. Posaďte se a držte hubu.“

Srazil Bradburyho na židli a pak se otočil k Masonovi.

„Pokračujte,“ řekl, „chtěl jste mluvit. Tak spusťte.“

„Bradbury přišel ke mně do kanceláře,“ řekl Perry Mason. „Předtím jsem dostal telegram podepsaný Evou Lamontovou. Bradbury říkal, že ten telegram poslal on. Telegram mě vyzýval,

abych se připravil na jednání v jistém případu týkajícím se Marjorie Clunové. Bradbury mi ten případ vylíčil. Marjorie Clunová byla obětí Franka Pattona. Bradbury chtěl, abych Pattona našel a pohnal před soud. Pomocí Drakea jsem zjistil, kde se Patton zdržuje. Při tom zjišťování jsme měli příležitost hovořit s mladou ženou jménem Thelma Bellová, která bydlí v penziónu sv. Jakuba ve Východní Faulknerově ulici, číslo telefonu Harcourt 63891. Měl jsem vždycky mimořádnou paměť na telefonní čísla.

Ten večer, kdy Drake zjistil, kde Frank Patton bydlí, jsem seděl ve své kanceláři a čekal, až mi zavolá. Chtěli jsme spolu jít za Pattonem, abychom se pokusili dostat z něho přiznání. Tu přišel ke mně do kanceláře Bradbury. Řekl jsem mu, aby počkal, a odvedl jsem ho do přijímací kanceláře. Vtom zavolal Drake. Řekl jsem mu ,že bych se s ním rád setkal. Sehnal jsem taxík a jel na schůzku s Drakem. Mezitím jsem poslal Bradburyho zpět do hotelu, aby přinesl nějaké noviny. Bydlí v hotelu Mapleton. Předpokládal, že mu to bude trvat půl hodiny, než to objede taxíkem. To tak přibližně odpovídá. Mohlo by to asi tak dlouho trvat.“

„Hodláte se přiznat,“ zeptal se Bradbury chladným, obviňujícím tónem, „že jste vstoupil do Pattonova bytu před policií a že jste za sebou zamkl dveře, když jste odcházel?“

Johnson se otočil k Bradburymu a zeptal se:

„Co o tom víte?“

„Vím, že to udělal,“ odpověděl Bradbury.

„Jak to víte?“

„Protože,“ poznamenal Bradbury poťouchle a vítězoslavně se podíval na Perryho Masona, „tenhle člověk mi sem do své kanceláře telefonoval krátce po deváté hodině a řekl mi podrobnosti o té vraždě. Řekl mi, jak byla spáchána. Ani policie to v tu dobu ještě nevěděla. Řekl jsem mu, aby za každou cenu chránil Marjorie Clunovou. Měl jsem pochopitelně na mysli jen

čistě zákonné prostředky.“

Johnson a Riker se na sebe významně podívali.

„Byl to ten telefonický rozhovor z bufetu?“ zeptal se Riker. „Stopovali jsme jeho taxík odtud k Deváté a Olivové, od Deváté a Olivové k Pattonovu bytu, od Pattonova bytu k bufetu, odkud telefonoval, a od bufetu k penziónu sv. Jakuba.“

„To volal mně,“ řekl Bradbury. „Chci, aby bylo jednou provždy konstatováno, že jsem učinil toto prohlášení před svědky, a to ihned, jakmile jsem se dozvěděl, že věci, které Mason činí, jsou naprosto nezákonné. Nehodlám se zaplést do jakékoliv nezákonnosti.“

Riker se podíval tázavě na Dellu Streetovou a řekl:

„Zapsala jste to?“

„Ano.“

„Tak pokračujte,“ řekl Johnson Bradburymu.

„Ať pokračuje on,“ poznamenal Bradbury a ukázal hlavou na Masona.

„Přišel jsem do Pattonova bytu,“ řekl Mason. „Zaklepal jsem na dveře, ale nikdo nešel otevřít. Otevřel jsem tedy dveře a vešel dovnitř. Dveře byly odemčené. Našel jsem Pattonovu mrtvolu. Někdo ho probodl. V rohu obývacího pokoje jsem našel obušek. Pak jsem vyšel ven a slyšel jsem, jak po chodbě jde policista. Nechtěl jsem, aby mě viděl, jak tam stojím u otevřených dveří. Měl jsem v kapse paklíč a jím jsem dveře zamkl. Pak jsem na ně začal bouchat. Policistovi jsem řekl, že jsem právě přišel a že klepám, abych se dostal dovnitř.“

Perry Mason se odmlčel, V kanceláři bylo takové ticho, že bylo slyšet skřípání pera Delly Streetové do bloku pro stenogramy a její prudké oddychování.

„Jako právník stojíte za starou bačkoru,“ řekl Riker opovržlivě. „Na základě tohoto přiznání a Bradburyho svědectví už z vězení nevylezete.“

„Na stole,“ pokračoval Perry Mason, jako by Rikerovu poznámku neslyšel, „v Pattonově bytě ležely dva telefonické vzkazy. Jeden z nich zněl: Řekněte Thelmě; že Marjorie přijde na schůzku později. Ve druhém se říkalo, aby zavolala Margy na číslo Harcourt 63891. Ty dva telefonické vzkazy jsem si prohlédl. Vzpomněl jsem si na telefonní číslo Thelmy Bellové. Jak už jsem se zmínil, mám na takové věci fotografickou paměť. Ihned mi došlo, že bych Marjorie Clunovou mohl najít u Thelmy Bellové. Telefonoval jsem Bradburymu a žádal o příkazy. Řekl mi, abych chránil Marjorie Clunovou bez ohledu na to, co budu muset udělat nebo jakých prostředků budu muset použít.“

„To je lež,“ vpadl mu do řeči Bradbury. „Najal jsem si vás jako právníka. Nenadal jsem se, že uděláte něco nezákonného. S tím nemám nic společného.“

„Nechte toho,“ řekl Johnson. „Pokračujte, Masone.“

„Šel jsem do bytu Thelmy Bellové,“ řekl Mason, „a našel jsem tam Marjorie Clunovou. Právě se koupala. Thelma Bellová byla zrovna po koupeli. Thelma mi řekla, že měla schůzku s Frankem Pattonem, ale že na ni nešla a že byla na procházce s přítelem. Abych si to ověřil, tak jsem jejímu příteli zatelefonoval. Ten její slova potvrdil.

Řekl jsem Marjorie Clunové, aby odešla do nějakého hotelu a aby se přihlásila pod svým jménem. Pak aby mi zavolala do kanceláře a oznámila mi, kde je, a aby z hotelu neodcházela. Slíbila mi, že to všechno udělá. Později mi do kanceláře telefonovala, že je v hotelu Bostwick v pokoji č. 408, telefonní číslo Exeter 93821. Vrátil jsem se k Bradburymu a řekl jsem mu, co se stalo, až na to, že jsem vešel do Pattonova bytu a že jsem zamkl dveře. Bradbury mi řekl, že mám zastupovat dr. Doraye zrovna tak jako Marjorie Clunovou. Přistoupil jsem na to.

Zastihl jsem Bradburyho v jeho hotelu, protože nechtěl zůstat u mne v kanceláři. Předtím se vrátil do kanceláře s novinami, pro

které jsem ho poslal do hotelu Mapleton. Jeho návrat spadal asi do doby, kdy jsem telefonoval. Domnívám se, že právě vstupoval do kanceláře, když jsem mu telefonoval z bufetu poblíž Pattonova bytu.“

„Byla tu také aktovka,“ řekl Bradbury.

„Ano,“ řekl Mason, „telefonoval jste Delle Streetové a ptal jste se, jestli máte přinést tu aktovku. Řekla vám, že by bylo dobře, kdybyste přinesl i ji.“

„Telefonoval jsem ze svého pokoje v hotelu,“ vysvětlil Bradbury policistům.

„Později,“ řekl Mason, „jsem telefonoval Marjorie Clunové, ale to již z hotelu odešla. Detektivové si zašli za Dellou Streetovou a obvinili ji, že telefonovala dr. Dorayovi, aby odjel. Ve skutečnosti mu Della Streetová netelefonovala.“

„To říkáte vy,“ poznamenal Bradbury.

„Držte hubu,“ řekl Riker.

„Dozvěděl jsem se,“ pokračoval Mason, „že Marjorie Clunová zamýšlela odletět půlnočním letadlem. Najal jsem si soukromé letadlo a odletěl jsem za ním po jeho trase. Na první zastávce v Summervillu jsem zjistil, že dr. Doray z letadla vystoupil. Šel jsem do hotelu Riverview a zjistil jsem, že se Doray ubytoval ve svatebním apartmá. Zpočátku prohlašoval, že o Marjorie Clunové nic neví, ale během našeho rozhovoru Marjorie vstoupila do pokoje. Zmeškala letadlo a tak přijela vlakem. Asi v té době se objevili policisté a Doraye zatkli. Vytáhl jsem Marjorie Clunovou z hotelu a přivezl ji sem zpátky.“

„Opravdu?“ řekl Riker.

„Opravdu,“ řekl Mason.

„Ten blázen to klidně přiznává,“ poznamenal Johnson.

Perry Mason na něho chladně a pohrdavě pohlédl.

„Jestli vás, pánové, mé přiznání zajímá,“ řekl, „a zdržíte se poznámek, tak to dokončím.“

„Přestaňte s těmi svými moudrostmi a pokračujte,“ řekl Johnson.

Perry Mason mlčky pohlédl na Johnsona. Pak se otočil tak, aby byl obličejem k Delle Streetové.

Tu promluvil Bradbury.

„Když vy dva dáte hlavy dohromady,“ řekl, „jistě pochopíte, že otázka těch zamčených dveří bude hrát v tom případu mimořádně důležitou roli. Jestliže byly dveře odemčené, je téměř jisté, že Franka Pattona zabil Robert Doray. Jestliže byly zamčené, znamená to, že Franka Pattona zabil –“

„Nechte si ty rozumy,“ přerušil ho Johnson. „Budete mít možnost promluvit, ještě než tu věc dokončíme. Vy sám jste si hrál se zákonem na schovávanou. Tak se mi zdá, že se pokoušíte Perryho Masona vydírat na základě informací, které jste získal. Nemyslete si, že můžete beztrestně dělat takové svinstvo.“

„Takový tón si vyprošuji,“ řekl Bradbury a vyskočil ze židle.

„Usaď ho, Rikere,“ řekl Johnson.

Riker popadl Bradburyho znovu za kravatu a mrštil jím zpátky na židli.

„Seďte a držte hubu,“ řekl.

Vtom někdo energicky zabouchal na dveře.

„To bude seržant O’Malley,“ řekl Perry Mason.

Johnson trochu znervózněl a řekl Rikerovi:

„Pusť ho dovnitř.“

Riker otevřel dveře. Do Masonovy pracovny vstoupil rychle a čile pomenší břichatý človíček s kulatou, andělsky nevinnou tváří a světlýma očima, které vypadaly naprosto bezvýrazně. Octl se tváří v tvář té malé skupince lidí.

„Buďte zdráv, O’Malley,“ řekl Perry Mason.

„Co to tady máte?“ zeptal se zvědavě O’Malley.

„Tohle je Marjorie Clunová, která je stíhána pro vraždu,“ řekl rychle Johnson. „Perry Mason ji ukrýval ve své kanceláři. Vytáhl

ji tajně z hotelu a unesl ji neznámo kam.“

O’Malley hbitě pohlédl na Marjorie Clunovou, pak na Perryho Masona a nakonec na Johnsona.

„Když Mason něco provádí,“ řekl Johnsonovi, „tak obyčejně ví, proč. Museli jste dávat té ženě pouta?“

„Jde o obvinění z vraždy,“ řekl Johnson, „a Perry Mason se právě přiznává.“

„Co že se právě?“ zeptal se O’Malley.

„Přiznává.“

„K čemu?“

„K tomu, že vnikl do Pattonova bytu, našel Pattona mrtvého, vypařil se a zamkl dveře, než přišla policie, a že pak zamlčel, že ty dveře zamkl.“

O’Malley se podíval na Perryho Masona a přemýšlivě svraštil čelo. Pak pohlédl na Dellu Streetovou a zeptal se:

„Vy to zapisujete, Dello?“

Přisvědčila.

O’Malley pohlédl ještě jednou na Masona.

„Tak oč jde, Perry?“

„Snažím se učinit doznání,“ řekl Mason, „ale jsem ustavičně přerušován.“

„Chcete tím říct, že činíte písemné doznání k těžkému zločinu a že vaše vlastní sekretářka to na váš příkaz stenografuje?“ zeptal se O’Malley, jako by nechtěl věřit sluchu.

„Až skončím,“ řekl Mason, „pokud mi to bude dovoleno, bude doznání mluvit samo za sebe.“

O’Malley se otočil k Bradburymu a zeptal se:

„Kdo je ten chlapík?“

„To je J. R. Bradbury,“ řekl Mason. „Najal si mě, abych zastupoval Doraye a Marjorie Clunovou. Jde to na jeho účet.“

„Tak pokračujte a dokončete své přiznání.“

„Chtěl bych vysvětlit své vztahy k –“ ozval se Bradbury.

O’Malley se k němu otočil a řekl:

„Mlčte!“

Perry Mason pokračoval ve svém výkladu:

„Frank Patton byl zřejmě zabit nožem. Ten obušek s tím nijak nesouvisí. Vrah ho tam pravděpodobně pohodil, když spáchal vraždu. Když jsem pak mluvil s Marjorie Clunovou, dozvěděl jsem se, že dr. Doray ji odvezl někam poblíž Pattonova bytu. Ten nůž koupil Doray. Vyhrožoval Pattonovi a chtěl ho zabít. Proto mu Marjorie Clunová nechtěla říct, kde Patton bydlí. Šla do cukrárny a hrála o čas. Zašla na dámskou toaletu a Dorayovi vzkázala, že vyklouzla zadním vchodem. Ve skutečnosti neodešla, ale schovávala se na toaletě. Pět minut poté, co Doray odešel, vyšla a odebrala se do Pattonova bytu. Říká, že ho našla mrtvého. Setkal jsem se s ní, když vycházela z penziónu.

Šel jsem k Thelmě Bellové a přiměl jsem ji, aby zmizela. Koupil jsem jí lístek do College City. Odejela tam a ubytovala se v hotelu.

Vymyslel jsem si záminku, abych se mohl vrátit do Thelmina bytu. Prohledal jsem ho a našel jsem krabici na klobouky. Byly v ní bílé střevíce, punčochy a šaty. Všechno bylo zakrvácené a narychlo vyprané. Bílé střevíce patřily Marjorie Clunové, ostatní věci Thelmě Bellové. Poslal jsem tu krabici do úschovny v College City a potvrzenku jsem si nechal. Pak jsem předal jízdenku Thelmě Bellové, takže cestovala s jízdenkou, která byla zároveň potvrzenkou na tu krabici.“

Perry Mason zalovil v kapse u vesty, vytáhl kartónek s číslem a podal O’Malleymu.

„Tohle je ta potvrzenka.“

„Marjorie Clunové patřily jen ty střevíce?“ zeptal se O’Malley.

„Jen ty střevíce.“

„To říkala ona?“

„To říkám já,“ odpověděl Mason.

„Nestojíte jako právník za nic,“ řekl Bradbury, „zklamal jste důvěru své klientky. Vyžvanil jste přísně důvěrná sdělení. Jste –“

„Jestli nebude držet hubu,“ řekl O’Malley Rikerovi, „tak mu ji zavřete.“

Riker přistoupil k Bradburymu.

„Slyšel jsi dobře, že, kamaráde?“ zeptal se a sevřel pravou ruku v pěst.

Bradbury na něho chladně a pohrdavě pohlédl a řekl:

„Snad si sakra nemyslíte, že mi naženete strach?“

Mason začal znovu se svým líčením a tak zabránil, aby se situace mezi Bradburym a Rikerem příliš nevyhrotila.

„Prověřil jsem si ještě jednou alibi Thelmy Bellové a zjistil jsem, že je bezcenné. Jsem přesvědčen, že bylo vymyšleno, a ne zrovna moc chytře. Bylo to amatérské alibi, takové to narychlo spíchnuté. Thelma Bellová se právě koupala, když se Marjorie Clunová vrátila. Je mi jasné, že se koupala proto, aby smyla skvrny od krve.“

Chvíli bylo ticho.

„Myslíte, že ho zabila Thelma Bellová?“ zeptal se O’Malley.

Perry Mason mu naznačil, aby byl zticha.

„Když přišel Bradbury ke mně do kanceláře,“ pokračoval, „nevěděl, kde je Patton, a nevěděl, kde je Marjorie Clunová. Když jsem opouštěl Marjorie Clunovou v bytě Thelmy Bellové, měla v úmyslu se provdat za dr. Doraye. Byla do něho zamilovaná. Když jsem se s ní setkal v Summervillu, chtěla se provdat za Bradburyho. Ne že by už snad Doraye tolik nemilovala. Chtěla se provdat za Bradburyho právě proto, že Doraye opravdu milovala. Věděla, že Doray je v pěkné kaši. Koupil totiž ten nůž a měl v úmyslu Pattona zabít. Toho nože pak bylo použito k provedení vraždy. Podle jejího názoru bylo jisté, že vraždu spáchal dr. Doray. Věděla, že Bradbury dá peníze, aby zajistil právní zastupování pro Doraye, když ona bude souhlasit, že si ho vezme.

Předtím, než jsem se setkal s Marjorie Clunovou v Summervillu, ale až potom, co odešla z hotelu Bostwick, jsem se sešel s Bradburym. Nařídil mi, abych zastupoval dr. Doraye právě tak jako Marjorie Clunovou a abych dosáhl jeho osvobození. Pak jsem si zavolal do kanceláře, abych podal zprávu. Řekl jsem své sekretářce, aby se spojila s Thelmou Bellovou a zjistila, zdali Marjorie Clunová někam telefonovala, než odešla z jejího bytu. Bradbury náš hovor odposlouchával. Měl tu drzost přijít do mé soukromé pracovny a manipulovat s rozvodnou deskou, takže se na náš rozhovor napojil. Přerušil nás a nařídil mi, aby Doray byl shledán vinným a odsouzen na doživotí.

Dr. Doray pochopitelně neměl ten nůž u sebe, když přišel s Marjorie Clunovou do té cukrárny. Zřejmě v té době nevěděl, kde Patton bydlí. Odešel z cukrárny asi o pět minut dříve, než Marjorie. I kdybychom připustili, že došel k svému autu, sebral nůž, šel k Pattonovi do bytu, zabil ho a utekl, to všechno během pěti minut, zůstává otázkou, jak ten Pattonův byt našel. Marjorie Clunová si asi myslí, že ji mohl sledovat až do Pattonova bytu, ale přehlíží fakt, že přišla do bytu až po vraždě, ne před ní.

Když Bradbury přišel ke mně do kanceláře ten večer, co byla spáchána vražda, nevěděl, kde Patton bydlí. Nevěděl, kde je Marjorie Clunová, a přesto po vraždě dokázal zařídit, aby dal Marjorie Clunové o sobě vědět. To je jediné vysvětlení pro jeho příkaz, abych zastupoval dr. Doraye. To je jediný důvod, proč Marjorie souhlasila se za něho provdat a neuposlechla můj příkaz, aby zůstala v hotelu, a odjela do Summervillu strávit tam týden štěstí s mužem, kterého miluje. Marjorie nevěděla, kde se Bradbury zdržuje, ale přesto jí někdo volal do bytu Thelmy Bellové. Vypadá to, jako by ten telefonický rozhovor způsobil, že změnila své plány. Proto ten telefonický rozhovor musela mít s Bradburym. Odmítla mi to říct, ale myslím, že to ze všech těch faktů naprosto vyplývá.“

Perry Mason se otočil k Bradburymu a zeptal se:

„Volal jste jí?“

„A i kdyby,“ odsekl Bradbury, „co z toho vyplývá?“

„Já se pouze snažím zpětně si ověřit okolnosti, za kterých byl spáchán zločin, a důvod, který přinutil Marjorie Clunovou, aby porušila můj příkaz zůstat v hotelu Bostwick. Kladu vám tu otázku otevřeně a přímo, Bradbury, a chtěl bych vás upozornit, že když budete lhát, bude to považováno za důkaz viny.“

„Jaké viny?“ zeptal se Bradbury.

Perry Mason pokrčil rameny.

„Vy byste rád, abych lhal, co?“ řekl Bradbury.

„Mně na tom čerta starého záleží, co uděláte,“ odsekl Mason.

Bradbury sklouzl pohledem z Perryho Masona na Marjorie Clunovou. Dlouho se na ni upřeně díval. Pak řekl pomalu a důrazně:

„Už vím, kam míříte, Masone. Marjorie Clunová by udělala všecko, aby zachránila Dorayovi krk. Jste natolik chytrý, abyste zosnoval nějaký malý důkaz, jako třeba ten telefonický rozhovor. Svůj případ chcete zdramatizovat a ten malý důkaz zveličit. Pak přimějete Marjorie, aby mě obvinila ze lži, a chcete dokázat, že jste mě nachytal.“

„Až domluvíte,“ řekl Mason chladně, „odpovězte mi laskavě na otázku: Volal jste jí, nebo ne?“

„Nevolal.“

„Varuji vás,“ řekl Mason. „Nesprávná výpověď bude považována za důkaz viny. Tak volal jste jí, nebo ne?“

„Jen pokračujte,“ řekl Bradbury s ironickým úsměvem, „a dohrajte to vaše divadýlko, jímž chcete zdůraznit a zveličit tu Marjorinu lež, kterou nám tu hodlá přednést, až do konce. Použijte veškeré obratnosti mazaného advokáta, který v soudní síni vytváří dramatické pozadí pro křivé svědectví Marjorie Clunové, a až to všechno dáte dohromady, zůstane přesto skutečností, že jsem

Marjorie Clunové nevolal.“

„Ale ano,“ řekl Perry Mason pomalu, „volal jste. Za chvíli vám to dokáži. Zatím se naskýtá otázka, jak jste věděl, že Marjorie Clunová je dosažitelná telefonem?“

Bradbury chtěl něco říct, ale zarazil se.

„Čekám na odpověď,“ řekl Mason.

„Vlezte mi na záda,“ odsekl Bradbury.

Perry Mason se otočil na O’Malleyho.

„Věděl, že je dosažitelná na tom telefonním čísle,“ řekl, „protože si přečetl vzkaz, který ležel na stole v Pattonově bytě. Přečetl si ho, když Pattona zavraždil.“

Della Streetová zvedla hlavu od svého poznámkového bloku. Marjorie Clunová zalapala po dechu. O’Malley otočil své ostražité, bdělé oči na Bradburyho. Ten seděl naprosto nehybně po celých pět vteřin. Pak se povýšeně usmál.

„Nezapomínejte,“ řekl, „že za prvé jsem nevěděl, kde se Frank Patton zdržuje, protože jste tuhle informaci přede mnou pečlivě tajil. Dále, vy sám jste mě poslal do hotelu pro ty noviny. Celou tu jízdu do hotelu a zpět jsem absolvoval přesně za 35 minut. To je průměrný čas. Nemohl bych to udělat za méně než 25 minut, jinak bych riskoval život. Trvalo by mi to nejméně půl hodiny, než bych došel do Pattonova bytu a pak se vrátil. Za těchto okolností myslím, že byste měl použít nějaké jiné metody, abyste zdiskreditoval svědectví, kterého jsem použil proti vám, a vymyslel si nějaký méně dramatický prostředek, abyste se mi pomstil.“

„Vy jste dobře věděl, kde se Patton zdržuje,“ řekl Mason, „protože jste odposlouchal ten telefonický rozhovor. Vaše schopnost manipulovat rozvodnou deskou nasvědčuje tomu, že byste to byl mohl udělat. Fakt, že jste šel do Pattonova bytu a přečetl si vzkaz, kde bylo napsáno telefonní číslo Marjorie Clunové, dokazuje, že jste to skutečně udělal. Co se týče toho

hotelového alibi – říkám to jen proto, abych ukázal, jak jste všechno pečlivě promyslel a naplánoval –, žádné noviny jste nezapomněl. Přinesl jste je s sebou. Aktovku jste rovněž přinesl s sebou. Ta záležitost s telefonem byl jen takový váš malý fígl. Telefonoval jste odněkud z blízkosti Pattonova bytu. Řekl jste Delle Streetové, že telefonujete z hotelového pokoje. Neměla přirozeně možnost si to ověřit, ale když jste přišel sem do budovy, nechal jste noviny a aktovku v papírovém balíčku u Mamie ve stánku.

Přinesl jste si s sebou obušek. Věděl jste, že musíte použít takové zbraně, která nezpůsobí hluk. Uvědomil jste si, že jestliže se vám podaří mě přimět, abych šel do Pattonova bytu, protože si budu myslet, že vy jste zaneprázdněn tím, že půjdete pro noviny, a že nevíte, kde Patton bydlí, uvědomil jste si tedy, že ho můžete klidně zavraždit a zmizet. Předstíral jste, že odcházíte z kanceláře docela nenucené, a zastavil jste se u Delly Streetové, abyste si s ní zaflirtoval. Jakmile jsem však z kanceláře odešel, začal jste pospíchat. Jel jste na místo poblíž Pattonova bytu a tam se vám naskytla – aspoň jste si to myslel – nádherná příležitost. Viděl jste, že tam parkuje Dorayův vůz. Zaplatil jste taxíkáři, vystoupil jste, abyste se na vůz podíval, a našel jste v něm nůž. Vzal jste ho, šel nahoru, zabil jste Pattona a vyšel ven.

Když jste přicházel, byla v koupelně Thelma Bellová a měla hysterický záchvat. Bylo odemčeno. Otevřel jste dveře a vešel. Patton se právě pokoušel vniknout do koupelny. Měl na sobě jenom spodní prádlo. Když vás uviděl, začal si oblékat koupací plášť. Beze slova jste k němu přistoupil a vrazil jste mu nůž do srdce. Patton upadl na zem, vy jste se otočil a vykročil ke dveřím. Pak jste si vzpomněl na ten obušek, který už pro vás neměl žádnou cenu. Myslel jste, že by vás mohli stíhat, a proto jste nechtěl mít takovou zbraň u sebe. Pohodil jste ho tedy na podlahu. Pak jste seběhl po schodech dolů a sehnal taxík. Zastavil jste o blok nebo

dva dál a zatelefonoval Delle Streetové. Řekl jste jí, že telefonujete ze svého pokoje v hotelu, a zeptal jste se, jestli máte přinést s sebou také aktovku. Pak jste pokračoval taxíkem až sem do soudní budovy, vyzvedl jste si balíček od Mamie u stánku, vybalil jste noviny a aktovku a pomalu jste došel do kanceláře právě v okamžiku, kdy jsem telefonoval, abych zjistil, jestli tam jste, a řekl vám o té vraždě.

Thelma Bellová uslyšela pád Pattonova těla. Odemkla dveře koupelny a vyšla ven. Naklonila se nad Pattonem a trochu si zamazala od krve sukni, punčochy a střevíce. Protože neměla bílé střevíce, nebyly ty skvrny nijak nápadné a daly by se zakrýt leštidlem. Zato sukně a punčochy byly pěkně zřízené. Omyla se v koupelně, jak nejlépe mohla, a pak se šla do svého bytu vykoupat. Jela taxíkem. Právě byla po koupeli, když přišla Marjorie Clunová. Protože Thelma Bellová věděla, že Marjorie má s Pattonem schůzku, prohlédla si ji, jestli nemá na šatech nějaké skvrny od krve. Našla je na střevících a přinutila Marjorie, aby se vykoupala. Nechtěla, aby se Marjorie do té vraždy nějak zapletla, a nechtěla se do té vraždy zaplést ani ona. Okamžitě zavolala svému příteli Sanbornovi a rychle spolu vymýšleli nějaké alibi. Protože se domlouvali po telefonu, mělo to alibi spoustu nesrovnalostí.“

Perry Mason se odmlčel.

Bradbury se ironicky usmál a prohodil:

„Vymyslet si nějaký jiný důkaz než tyhle své fantazie, na to byste asi nestačil, že?“

Perry Mason se mrazivě usmál a řekl:

„Mluvil jsem s Mamie druhý den ráno a řekla mi, že jste tam nechal balíček. Zmínila se o tom, že stále nosíte hnědý oblek. Pak jsem si vzpomněl, že jste měl na sobě hnědý oblek ten večer v kanceláři. Ale když jsem vás viděl v hotelu, měl jste tvídový oblek. Utíkal jste z mé kanceláře do hotelu a převlékl jste se. Rád bych věděl proč. Zajímalo by mě, jestli to nebylo proto, že na

vašem hnědém obleku byla krev. Ovšem, ty skvrny by nebyly při umělém světle příliš zřetelné. Ale byly tam a vy jste je chtěl s obleku odstranit. Měl jste asi s tím oblekem potíže, kam ho uložit. Myslím, že ho najdeme schovaný někde ve vašem pokoji v hotelu.

Abyste mohl provést svůj plán, musel jste dále donutit Doraye, aby odtud odjel. Chtěl jste ho prostě zpanikařit. Proto jste přinutil Evu Lamontovou, aby zavolala dr. Dorayovi do hotelu. Řekla mu, že je Della Streetová, má sekretářka, a že chci, aby odjel. Dr. Doray odešel z hotelu, ale neustále tam telefonoval, jestli tam nemá nějaký vzkaz. Když mu vyřídili vzkaz od Marjorie, zavolal jí a ona souhlasila, aby se spolu sešli v Summervillu.“

„Kdo je ta Eva Lamontová?“ zeptal se O’Malley.

„Žena,“ řekl Mason, „která měla obsazené Bradburyho apartmá v hotelu Mapleton až do včerejška. Pak s Bradburyho penězi a podle jeho příkazu odešla do hotelu Monmarte, přihlásila se jako Vera Cutterová a na základě informací, které dala Paulu Drakeovi, do toho dr. Doraye dokonale namočila.

Když jsem volal Bradburymu do kanceláře a řekl jsem mu, že Patton je mrtev, projevil téměř okamžitě nápadné překvapení. Takovou chybu dělá každý amatér. Přežene to. Místo překvapení sehraje ohromení, místo ohromení hrůzu.

Ale abychom se vrátili k té Evě Lamontové. Bradbury jí použil k tomu, aby Doraye do té vraždy namočil. Bylo mu jasné, že čím víc se kolem Doraye budou stahovat mraky, tím ochotnější bude Marjorie Clunová udělat cokoliv, aby dosáhla jeho osvobození. Když Bradbury dnes odpoledne odposlouchával můj příkaz Delle Streetové, aby zjistila každý telefonický rozhovor, který měla Marjorie Clunová, než odešla z bytu Thelmy Bellové, poznal, že začínám chytat tu pravou stopu. Okamžitě změnil své plány a poručil mi, abych se postaral o to, aby byl Doray shledán vinným a odsouzen na doživotí. Chtěl to udělat proto, že poznal, že se brzy domáknu, jak se vlastně věci mají. Snažil se tedy usvědčit Doraye

a mě do toho namočit, aby si zachránil vlastní kůži.

Tohle je, pánové, mé doznání.“

Přešel místnost a posadil se.

Bradbury se octl tváří v tvář seržantovi O’Malleymu a v jeho očích četl obvinění.

„Je to snůška lží,“ prohlásil, „snůška mizerných lží. Ať z toho něco dokáže.“

„Myslím, O’Malley,“ řekl Perry Mason, „že když dáte prohledat jeho pokoj v hotelu Mapleton, tak ten oblek najdete. Myslím, že když porovnáte jeho otisky prstů s otisky prstů na tom zakrváceném noži, zjistíte, že jsou totožné. A zde je další důkaz, jaký je to lhář. Zastavil jsem se dnes odpoledne v jeho hotelu, abych zaplatil jeho účet. Při placení jsem si vyžádal rozpis telefonních čísel, na která volal. Mám ten seznam s sebou. Zjistíte z něho, že volal Harcourt 63891 v noci, kdy byla spáchána vražda. Že také volal Grove 36921, což je číslo dr. Doraye v hotelu Midwick. Zjistíte rovněž, že platil účet za oba pokoje až do dnešního rána a že žena, která obývala druhý pokoj, byla Eva Lamontová. Když si vaši lidé pospíší, najdou v hotelu Monmarte Evu Lamontovou, která je tam vedena pod jménem Vera Cutterová, a Paul Drake ji bude identifikovat jako ženu, která mu dala informace, na jejichž základě mohl oznámit policii důkazy proti dr. Dorayovi.“

Perry Mason vytáhl z kapsy potvrzenku na hotelový účet a podal ji O’Malleymu. Pak se otočil k Bradburymu.

„Varoval jsem Vás, abyste nelhal ohledně toho telefonického hovoru s Marjorie Clunovou. Řekl jsem vám, že to bude znamenat přiznání viny.“

Bradbury na něho hleděl a neříkal nic. V obličeji byl bílý jako křída.

„Čert vás vem,“ řekl tiše a hlas se mu chvěl nenávistí.

O’Malley pokynul Rikerovi a Johnsonovi.

„Jdeme na komisařství.“

Otočil se k Delle Streetové a řekl:

„Byla byste tak hodná a spojila mě s komisařstvím? Pošlu několik lidí, aby zatkli Evu Lamontovou a prohledali Bradburyho pokoj v hotelu Mapleton.“

Perry Mason se O’Malleymu uklonil a řekl:

„Děkuji vám, seržante.“

Pak se otočil k Bradburymu s usvědčujícím gestem: „Jak jste tak trefně poznamenal, rozumíme si dokonale. Oba jsme bojovníci. Jenže užíváme každý jiných zbraní.“

Před vchodem do Masonovy soukromé pracovny se shromáždili do půlkruhu novináři. Fotoreportéři měli v rukou kamery s bleskovými světly. Perry Mason seděl za svým stolem ve velké otáčecí židli. Za ním stála Della Streetová a vlídně se usmívala. Dr. Doray seděl ve velkém koženém křesle, Marjorie Clunová se usadila na opěradle.

„Mohli byste dát hlavy trochu blíž k sobě?“ požádal jeden z reportérů Marjorie a dr. Doraye. „Sehněte se trochu, slečno Clunová a vy, Dorayi, kdybyste se podíval nahoru směrem k ní a trochu se usmál…“

„Vždyť se usmívám,“ řekl dr. Doray.

„Vy se spíš šklebíte,“ řekl mu reportér. „Dejte do toho trochu víc touhy. Vždyť jste tak šťastný.“

Marjorie Clunová sklonila hlavu.

Perry Mason pozoroval párek, který náhle osvětlily blesky fotoaparátů, a shovívavě se usmíval. Jeden z reportérů se na něho obrátil:

„Pane Masone, byl byste tak laskav a řekl nám, kdy jste poprvé zjistil, že je Bradbury vrahem?“

„Poprvé jsem si to uvědomil,“ řekl Perry Mason pomalu, „když jsem nabyl přesvědčení, že se Bradbury domlouval s Marjorie Clunovou krátce po vraždě, před půlnocí. Marjorie Clunová ho volat nemohla, protože nevěděla, kde je. Proto ji musel volat on. Nemohl ji volat v době, kdy odešla do hotelu Bostwick. Proto to muselo být v době, kdy byla u Thelmy Bellové. Bylo mi divné, jak se mohl dozvědět, že je Marjorie u Thelmy Bellové. Musel tedy tu informaci získat dříve, než jsem mu já podal zprávu. Jediné vysvětlení bylo, že viděl telefonní číslo na tom kousku papíru.“

„A pak jste na něho nalíčil past, že?“ otázal se reportér.

„Ne tak doslova,“ řekl Perry Mason, „ale začal jsem si to dávat dohromady. Vzpomněl jsem si, že když vstoupil do mé kanceláře, četl poslední číslo Liberty, to, které bylo zrovna v prodeji. Sebral je u stánku s kuřivem ten večer. Později, když ta mladá žena u stánku mi řekla, že si u ní nechal balíček a že si koupil obrázkový časopis, mi došlo, že tam ten balíček musel nechat, když přišel do mé kanceláře ten večer, ale přesto mi o tom nic neřekl. Pak jsem si začal prověřovat další podrobnosti a uvědomil jsem si, že by nejen mohl být vinen, ale že je téměř jisté, že je vinen. Chtěl jsem si zjistit, na jaká telefonní čísla volal. Nedovedl jsem si představit, jak to dokáži, až jsem si vzpomněl, že si v hotelu dělají záznamy. Pak už to bylo jednoduché.“

„A jak jste poznal, že má v tom případu prsty Eva Lamontová?“

„První telegram, který jsem v souvislosti s tím případem dostal, byl podepsán Evou Lamontovou. Je jasné, že Bradbury měl v úmyslu jí použít, aby mu razila cestu. Pak se začal bát, že Eva Lamontová nedokáže jeho plány provést, a tak si ji nechal u sebe, aby jí použil jako pomocníka, až bude do vraždy zaplétat Doraye. Ona ovšem nevěděla, jak se věci ve skutečnosti mají. Svěřil se jí pouze s tím, co chtěl, aby věděla. Dělala to, co jí řekl; Měla k tomu dost nadání. Poslouchala slepě jeho příkazů a oklamala Paula Drakea. Tím, že Bradbury používal Evy Lamontové, mohl přivést policii na stopu dr. Doraye mnohem dříve, než by to za normální situace bylo možné.“

„Kdy podle vašeho názoru Bradbury poprvé pojal úmysl Pattona zavraždit?“

„Není to tak dlouho. Nepromýšlel vraždu do všech podrobností, dokud se situace nevyvinula tak, že mohl udělat inteligentní plán. Ten Bradbury je chytrý člověk, o tom není pochyb. A pak mu ovšem několikrát přálo štěstí. Téměř se mu podařilo přivést dr. Doraye na elektrické křeslo. Žádná porota na

světě by nevěřila, že dr. Doray mluví pravdu, když by prohlásil, že ten nůž záhadně zmizel z jeho auta v době, kdy parkoval poblíž penziónu, kde bydlel Patton. A navíc, jakmile by dr. Doray nabyl přesvědčení, že ten zločin mohla spáchat Marjorie Clunová, byl by se přiznal.“

„A jak jste na to všechno přišel, když jste neměl k dispozici úplnou výpověď Thelmy Bellové?“ zeptal se reportér.

„Uvědomil jsem si, co se muselo stát,“ řekl Perry Mason pomalu. „Thelma Bellová mi nikdy neřekla pravdu. Poprvé jsem poznal, jak to s ní je, když jsem četl její interview, který byl otištěn v novinách. Vyložila tam přesně, co se jí stalo. Jak se ji opilý Patton pokoušel zamknout v ložnici a jak utekla a schovala se v koupelně, kde dostala hysterický záchvat. Uvědomila si, že Patton využívá její fyzické přitažlivosti ke svým účelům a neustále ji vykořisťuje. Byla už ze všeho vyčerpaná a nervózní, a tak u ní propukla hysterie. Bradbury pochopitelně slyšel, že má hysterický záchvat, když přišel do předsíně. Otevřel dveře pokoje a vešel dovnitř. Čas i místo jeho záměru ideálně vyhovovaly.“

„Ale pane Masone,“ řekl jeden z novinářů, „vy jste se přece přiznal, že jste zamkl ty dveře, a na policii jste tvrdil něco jiného?“

Perry Mason se ušklíbl a v očích mu zablýsklo.

„Ano.“

„Není to zločin?“

„Není. Člověk může lhát policii nebo komukoliv jinému, jak je mu libo. Jestliže jeho lež má za účel krýt vraha, může být obviněn z napomáhání zločinu. Lže-li pod přísahou, může být obviněn z křivopřísežnic tví. Ale v tomto případě, pánové, měla tato lež za účel vlákat vraha do pasti.“

„Ale neriskoval jste při tom?“ poznamenal reportér.

Perry Mason odstrčil židli od stolu a povstal. Jak tu stál s rameny nachýlenými kupředu, díval se na novináře očima, v nichž to pobaveně zablýsklo. Ale nejen to. Když promluvil, zaznělo z

jeho hlasu něco téměř jako pohrdání.

„Pánové, já riskuji vždycky. To je můj způsob hry. A mám ho rád.“

Telefon na Masonově stole naléhavě vyzváněl. Della Streetové zvedla sluchátko, chvíli poslouchala a pak odešla z místnosti. Perry Mason se obrátil k reportérům.

„Pánové,“ řekl, „myslím, že už máte všecko, co jste chtěli. Prosím, abyste tento interview skončili. Jsem velmi unaven.“

„Ovšem, chápeme,“ řekl jeden z novinářů. Perry Mason se na chvíli zadíval na Marjorie Clunovou a Boba Doraye, jako by to byli cizí lidé. Pak ukázal hlavou ke dveřím.

„Co tady ještě děláte, děti?“ zeptal se. „Váš případ je skončen. Zmizte. Přestali jste být případ, jste jen lístkem v kartotéce. Případ šťastných nožek je uzavřen.“

„Sbohem, pane Masone,“ řekla Marjorie tiše. „Nikdy vám nebudu moci být dost vděčná a vy to víte.“